

Giới thiệu Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo

Truyện hay Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo của tác giả Từ Yên Phiêu Miểu là câu chuyện xuyên không nữ cường kể về ngày đại hôn, tân lang mặc áo bào đỏ, cười trên tuần mã, đeo hỷ hoa đỏ thắm, cao giọng nói trước mặt mọi người: “Hôn sự hôm nay giữa Bạch mỗ và Tướng phủ đến đây là kết thúc, xin trả lại sinh lễ ngay lập tức. Bạch mỗ còn phải tới phủ Thượng thư đón tân nương.” Vừa dứt lời, cửa chính Tướng phủ đang đóng chặt bỗng vang lên một tiếng “rầm”, rồi mở rộng ra. Một hàng gã sai vặt nối đuôi nhau khiêng rương gỗ chứa đầy sinh lễ ra, đặt trước mặt tân lang xong thì quay vào như đã được huấn luyện từ trước. Tân lang nhìn một hàng rương gỗ trước mặt, khóe miệng không ngừng run rẩy, khuôn mặt tuần dật đen như than. Không vì cái gì khác, chỉ vì cái mào cũng trắng như tuyết, giống như đồ tế trong tang lễ. Chẳng biết từ lúc nào, một nữ tử xinh đẹp ngôn tình xuất hiện trước cửa Tướng phủ, nhìn mặt tân lang giương đầy mây đen, hai tay nắm chặt thì cười khúc khích, nói: “Thật là không khéo, tiểu nữ chỉ biết hôm nay Bạch công tử tới để từ hôn, lại không biết còn muốn đi cưới tân nương, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được màu đỏ của sự vui mừng (hỷ sắc) nên không thể làm truyện gì khác hơn là lấy một ít vải màu trắng để thay. Chúc ngài tân hôn hạnh phúc, bạch đầu giai lão (đầu bạc răng long), bạch phát tề mi (tóc trắng ngang mày), người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh với tân nương.” Phụt! Bên cửa sổ của một quán rượu ở đối diện, một nam tử tuyệt thế vô song, lau rượu dính trên người người đối diện mà sắc mặt không thay đổi, nhìn nữ tử cười đầy xảo quyệt phía dưới, đôi mắt tràn đầy ý cười. Nữ nhân thú vị này, hẳn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đau.

Trong ánh trăng mờ hồ, Sở Thanh Nguyệt cảm thấy ngực đau thắt từng cơn, như có người lấy lưỡi dao khoét vào lòng nàng, khiến nàng đau đến nhịn không được mà rên lên một tiếng.

"Có phản ứng, có phản ứng rồi."

"Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ."

"Đại nạn không chết tất có hậu phúc, nha đầu này là người có phúc lâu dài."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Trong ánh trăng mờ lung, một giọng nói hưng phấn truyền vào tai, tựa như ma âm (âm thanh của ma quỷ) đâm vào não, khiến Sở Thanh Nguyệt vốn chỉ đau ở tim, bây giờ đầu cũng đau theo.

"Tất cả im miệng cho ta."

Dường như Phật tổ hiểu được nỗi khổ của nàng, một tiếng rống giận hùng hồn có lực vang lên, bên tai lập tức yên tĩnh trở lại. Ngay sau đó chủ nhân của thanh âm kia đề thấp giọng xuống, hình như nhìn về người nào đó hỏi thăm cái gì, mà ý thức của Sở Thanh Nguyệt lại bắt đầu mơ hồ, đoạn đối thoại bên tai từ từ trở nên xa xôi, cho đến khi không nghe thấy gì nữa.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, chỉ có lác đác vài tiếng dế kêu to, một tiểu nha hoàn đang nằm ngủ say bên giường, một ngọn nến đang lẳng lặng sáng cách đó không xa. Màn che màu xanh, giường gỗ tử đàn khắc hoa, một cái giá sách nhỏ nằm kế bên cửa sổ, bội kiếm Lưu Tô có tua màu tím được treo bên cạnh giá sách. Tất cả mọi thứ ở đây đều hết sức xa lạ.

Nàng không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

"Tiểu thư, người đã tỉnh? Thật tốt quá, thật tốt quá, nô tỳ lập tức đi nói cho lão gia, phu nhân biết." Tiểu nha hoàn hình như cũng không ngủ say lắm, cảm thấy động tĩnh của nàng lập tức mở mắt ra, vui mừng đến bật khóc khi nhìn thấy người trên giường tỉnh lại, cả việc đầu tiên phải hỏi nàng có thoải mái hay không cũng không nhớ, liền đứng bật dậy, định chạy ra ngoài.

"Này. . . ." Thấy nha đầu lạnh chanh lâu lâu này sắp chạy đi, Sở Thanh Nguyệt vội vàng mở miệng kêu nàng ở lại.

"Tiểu thư, ngài có phân phó gì?" Nghe thấy nàng kêu mình, tiểu nha hoàn vội vàng dừng lại lẳng lẽ đợi nàng phân phó, khó nén sự mừng rỡ tràn đầy trên mặt.

"Người là ai?" Sở Thanh Nguyệt thăm xem xét kỹ lưỡng tiểu nha hoàn xa lạ này, chần chờ hỏi.

‘Long Hạo Thiên, anh lại đang làm cái trò quỷ gì thế?’

"Ân? Nô tỳ là Diệp Lạc - là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư." Tiểu nha hoàn bị hỏi đến sững sờ, mờ mịt nhìn nàng, trả lời một cách đương nhiên.

Nha hoàn thiếp thân?

Nàng cúi đầu, khẽ cười lạnh lùng, chống tay xuống giường mượn lực nâng thân mình lên, ai ngờ, vừa khẽ cử động một tý thì lập tức cảm thấy một cơn đau đến tê liệt người. Nàng vén cái chăn đang đắp ở trên người lên thì thấy toàn thân mình bị một tầng vải trắng thật dày quấn lại, trên hai cánh tay cũng đầy vết thương.

Nàng chỉ bị đâm trúng một kiếm, sao lại thương tích đầy người như vậy?

"Lấy gương lại đây." Nhìn vải trắng trước ngực, sắc mặt Sở Thanh Nguyệt càng lạnh lẽo, lạnh lùng quát.

Diệp Lạc bị tiếng hét này của nàng dọa sợ tới mức cả người run rẩy, còn tưởng rằng mình đã làm sai cái gì rồi, vội vàng chạy đến lấy cái gương trên bàn đưa cho nàng.

Sở Thanh Nguyệt nhìn dung nhan xa lạ trong gương, tay nhẹ nhàng sờ trán, mắt, mũi, gương mặt, khỏe mỗi người trong gương, khiếp sợ đến quên cả hô hấp.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ này hơi bầm tím, trên đầu quấn quanh một vòng vải trắng, khỏe mỗi kẻ sung, xem ra có chút thảm, nhưng tuyệt đối không phải là mặt của nàng.

Chuyện này. Chuyện này là thế nào?

Diệp Lạc nhìn hành động quái dị của tiểu thư nhà mình như vậy, một hồi lâu thấy nàng rút cuộc cũng yên tĩnh lại, lúc này mới thận trọng mở miệng: "Tiểu thư."

"Sao ta lại bị thương?" Giọng của Diệp Lạc, kéo nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình ra, cố gắng bình ổn nỗi khiếp sợ trong lòng, không muốn làm cho tiểu nha hoàn này nhìn ra chính mình có cái gì không đúng.

Trong trí nhớ của nàng tuyệt đối nàng không thể sống sau một kiếm kia. Chỉ có một lời giải thích cho chuyện hôm nay, đó chính là nàng còn sống, nhưng trong thân thể của người khác.

"Người. Không nhớ rõ?" Diệp Lạc nhẹ giọng hỏi, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

"Có thể do bị thương ở đầu nên có vài chuyện không nhớ rõ." Sở Thanh Nguyệt vô lực nhắm mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hiện tại nàng mới vừa tỉnh lại, lại không có trí nhớ của thân thể này, ai biết là đã xảy ra chuyện gì?

"Phải ha, sao nô tỳ lại quên mất chuyện này nhỉ." Nhìn đầu tiểu thư nhà mình còn quấn vải trắng, Diệp Lạc lập tức bình tĩnh đại ngộ, bắt đầu nói đến nguyên nhân Sở Thanh Nguyệt nằm ở đây.

Thì ra là, mấy ngày trước chủ nhân của thân thể này đi dâng hương với Chu tiểu thư – bạn thân nơi khuê phòng của nàng, không ngờ nửa đường gặp phải đám người chạy nạn đến kinh thành, nàng nhất thời nổi lên thiện tâm, cho một thiếu niên thoát nhìn rất đáng thương một ít tiền, nhưng không ngờ rằng lại gặp đại họa. Một đám dân chạy nạn giống như sói đói nhìn thấy đồ ăn mảnh liệt trong chớp mắt, vây quanh xe ngựa của nàng đến mức nước chảy không lọt, cướp hết túi tiền liền leo lên xe ngựa đoạt đồ. Dù công phu quyền cước của nàng và nha hoàn bên cạnh không tệ, còn chưa kịp phản kháng đã bị những bạo dân vì tiền tài kia đánh ngã xuống đất, không biết bị ai đâm mấy đao vào người. Sau đó binh lính dẹp loạn dân chạy nạn chạy tới ngăn chặn trận bạo động này. Chỉ là, khi dân chạy nạn tản đi thì nàng đã hôn mê bất tỉnh, có thể đã không còn thở nữa.

Sở Thanh Nguyệt miễn cưỡng nghe, gật đầu một cái ra vẻ không sao cả, hỏi cho có lệ: "Chư tiểu thư thì sao? Nàng có bị thương hay không?"

"Chư tiểu thư không sao, chỉ bị xước mu bàn tay, không có gì khác đáng lo."

"Hả?" Nghe thấy thế, Sở Thanh Nguyệt chợt nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Lúc ấy Chư tiểu thư đang ở đâu?"

"Nghe Hồng Diệp nói, lúc ấy Chư tiểu thư đang ở bên cạnh tiểu thư." (Hồng Diệp chính là nha hoàn xui xẻo theo nàng đi dâng hương, bây giờ vết thương đầy người, đang nằm trên giường.)

"Phải không?" Nghe vậy, Sở Thanh Nguyệt cười giễu cợt một tiếng, không hỏi chuyện vị Chư tiểu thư này nữa, mà lại hỏi chuyện khác.

Theo nàng biết, nạn dân bạo loạn chưa bao giờ phân phải trái, không có lý do gì chủ nhân của thân thể này cùng nha hoàn tùy thân suốt chút nữa đi gặp Diêm Vương, mà vị Chư tiểu thư kia lại một mình tránh được, chỉ bị trầy da, chuyện này thật không bình thường.

Từ câu chuyện đứt quãng của tiểu nha hoàn thoát nhìn có vẻ ngốc này, nàng moi được rất nhiều thông tin mình cần.

Thì ra, chủ nhân của cái thân thể này họ Tô, cũng tên là Thanh Nguyệt, phụ thân chính là Tả Tướng của Quang Phòng quốc, coi như dưới một người trên vạn người. Trong nhà trừ mẫu thân và năm huynh trưởng ra, còn có ba thức bá, về phần các thức bá kia có mấy đứa con, nàng cũng không hỏi kỹ. Tuy mọi người ở trong phủ nhưng sớm đã phân thành các viện riêng biệt, trừ mồng một mười lăm hàng tháng cùng nhau tụ họp với lão gia tử ở sảnh đường, bình thường đều là nhà ai lo việc đấy. Trong kinh thành, một nhà như vậy cũng coi là danh gia vọng tộc.

"Ta mệt rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi." Nói chuyện một lúc lâu, Sở Thanh Nguyệt cũng hơi mệt, sau khi lấy được tin tức mình cần thì không còn kiên

nhăn nghe tiếp nữa, vì vậy liền nhẹ nhàng phát tay bảo Diệp Lạc lui ra, nàng muốn nghỉ ngơi.

"Vâng" Diệp Lạc đáp lại một tiếng, chần chờ liếc nhìn người nhắm mắt dưỡng thần trên giường, rồi ra ngoài, chuẩn bị đi bấm báo trưởng bối trong nhà.

"Trước đừng đi cho mọi người biết, hơn nửa đêm rồi đừng quấy rầy giấc ngủ ngon của bọn họ, ngày mai rồi nói sau." Nhìn bóng lưng vội vàng của nàng, Thanh Nguyệt nói thêm một câu.

Rất nhanh trong phòng cũng chỉ còn lại yên tĩnh, Sở Thanh Nguyệt lẳng lặng nhìn ngọn nến trên bàn, ngọn lửa ánh lên trong đôi mắt thanh tịnh đẹp đẽ, tựa như ánh sao trong đêm giá rét.

Quang Phóng quốc, thì ra là đây là Quang Phóng quốc, cùng một đại lục với Tử Mang quốc.

Nàng thật không ngờ, thế nhưng chết một lần lại đổi sang một quốc gia khác.

Tốt, rất tốt.

Liễu Nhược Vân, Long Hạo Thiên, các người mưu tính nhiều như vậy nhưng chắc không tính được ngày hôm nay nhỉ.

Ta, đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đây Là Cái Tình Huống Gì A?

Beta: nhok tình nghịch

Sở Thanh Nguyệt bị một hồi tiếng ồn đánh thức, vừa mở mắt liền thấy một đám người ủa vào từ ngoài cửa khiến trái tim co rụt lại, hơn mười nam nữ già trẻ này làm cái gì vậy?

“Nguyệt nhi, con hù chết thím, mau để thím nhìn xem con sao rồi.”

“Thấy trong người thế nào? Còn đau hay không? Có khó chịu chỗ nào không?”

“Đầu sao rồi? Đầu rất quan trọng, trăm ngàn lần đừng bị hòng nha.”

“Trời ơi, mấy đứa đáng chém ngàn đao kia sao lại xuống tay nặng như vậy chứ?”

“Nguyệt nhi đáng thương của ta.”

"....."

Sở Thanh Nguyệt chưa kịp phản ứng, đám người đó đã hung hăng đi đến trước mặt nàng bắt đầu . . . , thay nhau ra trận biểu đạt sự quan tâm của mình, tình cảm thân thiết, tiếng ríu rít hỏi han ân cần tràn ngập cả căn phòng, rung động đến mức trong tai nàng vang lên tiếng ‘ong ong’, đầu lại đau.

Thanh Nguyệt ngây ngốc nhìn nhóm người mà cứng họng.

Nhóm người này đều là người nhà của nàng?

“Tất cả im miệng cho ta.” Thấy người trên giường hình như hơi bất thường, mặt một nam nhân trung niên có thân hình to lớn liền đen lại, cao giọng hét lớn, tiếng ồn kia theo đó mà ngưng lại, tai của Thanh Nguyệt cũng thanh tịnh hơn.

“Nữ nhi, nói cho cha biết, có chỗ nào khó chịu không?” Thấy mọi người rớt cuộc đều ngậm miệng, nam nhân thân hình cao lớn lập tức nhỏ giọng hỏi, dáng vẻ thận trọng như sợ vừa chạm vào nàng liền vỡ vụn.

“Dạ không, chỉ có đầu hơi choáng váng.” Thanh Nguyệt lắc đầu, nở nụ cười nhàn nhạt, cố gắng không nhiều lời tránh để lộ chân tướng.

Hóa ra, đây chính là cha của nàng, mày rậm mắt to, râu lún phún, nhìn rất có khí thế, đặc biệt là giọng nói rất to, giống như tiếng sấm.

“Đau đầu? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đầu bị hòng rồi?” Nghe thấy thế, đôi lông mày như núi của Tô Kính Tùng xoắn lại như hai sợi dây thừng, đôi mắt không ngừng dạo trên đầu nàng, nỗi lo trong lòng hiện ra rõ ràng.

“Nữ nhi khỏe lắm, chỉ quên một số chuyện, không có trở ngại gì, cha đừng lo” thấy cha lo lắng như thế, Sở Thanh Nguyệt hơi xúc động, vội vàng nhẹ giọng an ủi ông*, trong lòng xót xa muốn khóc. (NV: hẳn thay bằng từ ông cho dễ nghe)

Tô Kính Tùng như thế khiến nàng nhớ đến cha mình, cha cũng cưng chiều đứa con gái là nàng như vậy, không ngờ vậy mà cuối cùng nàng lại khiến ông chết không toàn thây.

Ai ngờ, Tô Kính Tùng nghe nàng nhẹ giọng an ủi mình chẳng những không yên tâm mà lại giống như bị đá kích, lao đảo lùi lại hai bước, nhìn nàng hồi lâu không nhúc nhích tựa như nhìn quái vật. Mà hơn mười nam nữ già trẻ trong phòng này cũng như trúng tà, mở lớn hai mắt như cái chuông đồng, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

Yên lặng.

Sở Thanh Nguyệt bị những người này dọa sợ không nhẹ, nuốt chua xót vào bụng, trừng mắt nhìn bọn họ như đang gặp quỷ, không biết mình rốt cuộc nói sai câu nào, có vẻ như, nàng không có nói sai cái gì.

Tô Kính Tùng ngây người thật lâu..., mới tỉnh hồn lại, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, quay đầu về phía mọi người đứng ở trong phòng, rống to: “Mời toàn bộ đại phu tốt nhất kinh thành đến đây cho ta, nhanh, nhanh lên.”

Tô Kính Tùng ra lệnh xong, mọi người lập tức tản ra giống như chim vỡ tổ, chạy ra ngoài ngay sau tiếng hô, bộ dạng kia giống như là muốn đi liều mạng.

Trong chớp mắt, trong phòng này trừ Sở Thanh Nguyệt và Tô Kính Tùng, chỉ còn lại nữ nhân trung niên vẻ mặt lo lắng, lã chã chực khóc.

Chờ mọi người đi hết, Tô Kính Tùng hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc cầm tay Sở Thanh Nguyệt, khiến lòng Sở Thanh Nguyệt lộp bộp một tiếng, cơ thể căng ra như cung vận sức chờ phát động.

Ông ấy. Không phải muốn giết nàng chứ?

Nhưng mà.

“Nữ nhi, con yên tâm, cha nhất định chữa khỏi bệnh cho con.” Tô Kính Tùng nắm chặt tay Sở Thanh Nguyệt hồi lâu không nhúc nhích, đến khi cảm giác thân thể căng thẳng của Sở Thanh Nguyệt bắt đầu run lên, ông mới mở miệng nói chuyện. Sau đó, cứ lẳng lặng nhìn nàng như vậy, hồi lâu mới thở dài một hơi buông tay nàng, ôm lấy nữ nhân vẻ mặt u sầu rồi đi.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, Sở Thanh Nguyệt có chút há hốc mồm.

Cái tình huống gì vậy?

Mặc kệ cái tình huống này là gì, tóm lại nơi này đã yên tĩnh. Chỉ là sự yên tĩnh này chỉ duy trì được nửa canh giờ.

Nửa canh giờ sau, trng phòng này trở nên ồn ào lần nữa, đại phu người này tiếp theo người kia không ngừng kéo đến, từ buổi sáng đến trưa rồi đến tối, một đám người thay nhau ra trận xem bệnh cho nàng, chính nàng đến muốn ngất đi, bất quá, rốt cuộc nàng cũng hôn mê.

Đến cuối cùng, Sở Thanh Nguyệt không hiểu được rốt cuộc mình không thích hợp ở chỗ nào, thế nhưng khiến Tô Kính Tùng huy động nhiều đại phu tới giày vò nàng như vậy.

Cảnh liễu phát phơ theo gió, ve sào trên cây khê kêu.

Bên cửa sổ ồn ào, Sở Thanh Nguyệt nằm trên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, gió thổi lướt nhẹ qua mặt đặc biệt thoải mái.

Mấy ngày nay, nàng bị mấy người đại phu kia giày vò đến chết đi sống lại. Nhưng cũng may, từ ngày hôm qua cuối cùng cũng được yên tĩnh, nhưng nàng càng thiếu ngủ nghiêm trọng. Tuy vết thương trên người đã kết vảy, có thể miễn cưỡng xuống đất đi lại mấy bước, nhưng vẫn buồn ngủ như cũ, hận không thể ngủ đến trời sập xuống.

Lại một trận gió mát phát thổi tới, hoa mai khẽ đung đưa, trong không khí mơ hồ truyền tới một chút gì đó giống như là mùi máu tươi.

Sở Thanh Nguyệt đang nhắm mắt dưỡng thần, hồ hấp nhẹ nhàng dừng lại một chút rồi lập tức khôi phục như lúc ban đầu, mí mắt khẽ lay động nhưng không mở ra, vẫn nhắm mắt giống như đang ngủ say, nhưng không ai phát hiện, bàn tay của nàng đặt trên bụng âm thầm nắm chặt.

Mấy ngày này, trên cơ bản nàng đã quen thuộc hết từng người của Tô gia, khí tức này rất là xa lạ, không thuộc bất kỳ người nào nàng biết trong Tô gia.

Trong ồn ào, một nam nhân áo đen nhẹ nhàng thu liễm khí tức, lặng yên không tiếng động đi đến gần cô gái đang ngủ say trên nhuyễn tháp.

Dung nhan ngủ say của nàng rất điềm tĩnh, mặt không thoa phấn hơi tái nhợt, lông mi thật dài dưới ánh mặt trời tạo thành một bóng mờ, cái mũi xinh xắn vênh cao, môi xinh hơi trắng, một cô gái thanh lệ, hình như vừa mới khỏi bệnh.

Cô gái trước mặt này không phải tuyệt đại mỹ nhân, nhưng ngoài ý muốn hấp dẫn tâm mắt của hắn, đang định đi đến gần nhìn rõ nàng một chút, nhưng không ngờ đôi mắt vốn nhắm lại đột nhiên mở ra, một đôi đồng tử lạnh như băng lập tức xuất hiện trước mắt, vừa mới ngày ra, lại thấy một đạo hàn

quang nhìn thẳng mặt hắn.

Trong lòng nam nhân thất kinh, không ngờ cô gái nhìn nhu nhược không có sức lực này lại có bản lĩnh như thế, bàn tay nhanh như chớp dôi xuống eo bắt được ám khí, đồng thời bước chân của hắn di chuyển, bóng dáng rời đi, xuất hiện bên cạnh nhuyễn tháp.

Thanh Nguyệt mở hai mắt, đồng thời rút ám khí phóng ra, nàng có lòng tin ở cái khoảng cách nhỏ hẹp này, chắc chắn có thể đánh trúng người tới, người áo đen này lại có thể tránh thoát công kích của nàng, trong lòng thất kinh, thân thể vừa động không chút do dự xoay người đứng lên, động tác xoay người của nàng chỉ có một nửa, thì đã bị một áp lực hung hăng áp trở về chỗ cũ, đồng thời một bàn tay xuất hiện trên cổ.

Cổ bị bóp chặt, Thanh Nguyệt không dám cử động, một đôi mắt đen như mực xuất hiện trong tầm mắt của nàng, trong đôi mắt lạnh thấu xương lóe lên nồng đậm sát khí, nàng không ngờ động tác của hắn nhanh như vậy.

Hắn, cách nàng rất gần, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, trong mũi truyền đến nồng nặc mùi máu tươi, hiển nhiên nam nhân này bị thương. Nhưng nàng rất rõ ràng, coi như hắn đang bị thương, lấy tốc độ lúc này, nàng cũng không phải là đối thủ của hắn, hôm nay việc nàng có thể làm là lấy tình chế động.

Nàng không động, đồng dạng nam nhân kia cũng không động, thân thể cao lớn áp lên trên người của nàng, nữ nhân trong lòng thoang thoang hương thơm đặc thù cùng mùi thuốc, mắt đen khóa hai mắt của nàng thật chặt, trong lòng thoáng qua một tia kinh ngạc. Không ngờ, nữ tử này lại không sợ hãi.

Tĩnh, một sự yên tĩnh quái dị.

"Tiểu thư, Chư tiểu thư cầu kiến."

Đúng lúc này, tiếng của Diệp Lạc từ bên ngoài truyền vào, bàn tay nam nhân giữ chặt cổ nàng chợt căng thẳng, siết chặt cổ họng Thanh Nguyệt khiến hô hấp của nàng nhất thời chậm lại, trong nháy mắt khuôn mặt bị nghẹn đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau khi kêu lên một tiếng, Thanh Nguyệt nhú mày khiêu khích hắn, thân thể vốn là căng thẳng chậm rãi buông lỏng, khóe môi nâng lên một nụ cười yếu ớt.

Mặc dù thời gian hai người giằng co không lâu, nhưng nàng có thể nhìn ra được người đàn ông này không phải muốn giết nàng, bằng không, mạng nhỏ của nàng đã sớm đi đời nhà ma rồi, đâu còn có thể ở nơi này cùng hắn mất to trống mất nhỏ? Hơn nữa, rất rõ ràng nam nhân này không muốn để cho người khác biết sự hiện hữu của hắn, đã như vậy, nàng còn khần trương cái gì chứ?

Không ngờ đến đây lúc mà nàng vẫn có thể cười được, nam nhân mày rậm khề nhú một cái, trong mắt lóe lên một tia hứng thú.

"Tiểu thư?" Không nghe hồi âm, Diệp Lạc lên tiếng lần nữa, lạnh lẽ chờ đợi một lát lại thấy bên trong vẫn không có hồi âm, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nhắc chân đi vào oán các.

Nghe được tiếng bước chân rất nhỏ từ ngoài cửa truyền vào, quay sang nhìn thấy nét mặt không sao cả của nữ nhân, nam nhân đột nhiên cười một tiếng, bàn tay ở trên cổ họng của nàng chợt dùng sức một chút, lực đạo này giống như là thực muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng.

Thanh Nguyệt lập tức bị bóp cổ đến nghẹn liên khụ khụ mấy tiếng, trong lòng thầm mắng hắn, mặc dù không muốn khuất phục trước uy quyền của nam nhân này, nhưng mạng nhỏ đang ở trong tay của người ta, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng nói với nha đầu ở ngoài.

"Đi nói ta đang nghỉ ngơi, không muốn gặp ai hết."

Nghe vậy, người bên ngoài quả nhiên dừng bước, nam nhân làm như rất hài lòng với sự tình phát triển này, lực đạo trên tay thả lỏng một chút. Mà Thanh Nguyệt một bên hung hăng nhìn chằm chằm người nam nhân này, hận không được dùng nhân đao băm hắn thành trăm mảnh.

"Muội muội không muốn gặp ta, là bởi vì còn đang tức giận sao?"

Ai ngờ có người căn bản không thức thời, lời của Thanh Nguyệt mới vừa dứt, một âm thanh kiều mỵ mềm mại ở ngoài cửa vang lên, mà màn cửa kia khẽ động, tựa hồ nếu như người bên trong không mời sẽ tự đi vào.

Nghe thấy tiếng động, Thanh Nguyệt sững sờ, nàng cũng không ngờ người tới thế nhưng không thức thời như vậy, ngay sau đó giả vờ rất vô tội hướng nam nhân nháy mắt mấy cái, bày tỏ việc này không có liên quan đến nàng.

Nam nhân nhìn bóng người di động trước cửa kia, sát khí quanh thân càng thêm mạnh mẽ. Cảm thấy hơi thở trên người hắn chợt thay đổi, Thanh Nguyệt

tâm thần căng thẳng, cho là hấn muốn hạ sát thủ, hai bàn tay ngay lập tức âm thầm nắm chặt.

Liều mạng thôi, chết thì chết.

Ai ngờ, hai tay của nàng mới vừa nắm chặt, trên cổ chợt buột lỏng, bóng dáng nam nhân đó ở bên cạnh nàng lóe lên đã đến bên cửa sổ nhảy xuống đi ra ngoài. Cùng lúc đó, màn cửa cũng bị người khác vén lên, một đạo bóng dáng vàng nhạt lay động tiêu sái tiến vào.

Mất hạnh mã đào, thân hình yếu điệu, vòng eo nhỏ nhắn lắc lư nếu như có gió thổi qua chắc sẽ gãy, thực sự là một nữ tử xinh đẹp độc nhất vô nhị a, chỉ tiếc, nụ cười trên khuôn mặt kia thấy thế nào cũng là giả dối đi.

"Chư tiểu thư, thật đúng là đã lâu không thấy a." Thanh Nguyệt ngăm nhìn mấy cây trúc xanh lay động ở ngoài cửa sổ, xem nhẹ sự đau xót ở trên cổ chậm rãi đứng dậy, thái độ ung dung, giống như nam nhân kia từ nãy đến giờ chưa từng xuất hiện ở đây.

Chư Phượng Liên gặp Thanh Nguyệt nhìn thấy mình đến chẳng những không đứng dậy nghênh đón, còn không chút khách khí châm chọc nàng, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, bất quá, cũng chỉ là thoáng qua, rất nhanh liền kịp phản ứng, lập tức thay về mặt thành bộ dạng uất ức, bước lại gần mấy bước nắm tay Thanh Nguyệt đang nằm trên nhuyễn tháp nhẹ nhàng lay động, mềm mại nói: "Ta biết muội là đang giận ta, nhưng ngày đó ta cũng là bị dọa đến hòng a."

"Bịch."

"A a."

Một tiếng vang thật lớn, hai tiếng kêu thảm thiết, thanh âm mềm mại của Chư Phượng Liên dừng lại, bên trong gian phòng bụi đất tung bay, trên mặt đất nhiều hơn hai tên nam nhân đang bị thảm kêu lên, sừng mặt sưng mũi đáng vẻ giống như là bị đánh không phải nhẹ, cái màn cửa nguyên bản treo lên trên giờ phút này sớm bị ngũ mã phanh thây, tan tác rơi vãi đầy đất.

"Chuyện này."

Nhìn người trên mặt đất quần áo tả tơi, Chư Phượng Liên kinh ngạc há hốc mồm, vừa muốn nói cái gì, đột nhiên ánh sáng ở trong phòng đột nhiên tối sầm lại, ở trước cửa xuất hiện một người nam nhân, thân thể dũng mãnh, đầu đội trời chân đạp đất giống như Cự nhân (người khổng lồ).

"Nguyệt nhi, hai người này là đại ca mang đến, muội xem xét rồi xử lý đi?" Cự nhân vừa nói vừa cúi đầu đi vào, hung hăng nhìn chằm chằm hai người trên đất ánh mắt sắc bén như kiếm, lộ ra một cổ lệ khí dày đặc. Người khổng lồ này không phải là ai khác, chính là Lục Đại Vô Song Tô gia Đại công tử, Tô Cẩn Sơn.

"Đại ca, bọn hần là ai a?" Khẽ nhíu mày xem xét hai nam nhân đang không ngừng kêu thảm thiết, lại nhìn dưới đất một mảnh hỗn độn, khoe miệng khẽ co rút.

Nàng không biết hai nam nhân đang nằm dưới đất này là ai, muốn xử lý cái gì chứ?

"Bọn hần chính là hai cái người hai muội bị thương ngày đó, bọn hần thật không may, hôm nay hai huynh đệ bọn hần chạy đến đường cái đi dạo vừa lúc bị ta bắt gặp, nên cho người xách bọn hần về đây." Tô Cẩn Sơn nhìn hai người trên mặt đất xấu bụng cười hắc hắc, lộ ra hai hàm răng trắng làm cho người ta không rét mà run.

Nghe được lời nói của Tô Cẩn Sơn, sắc mặt Chư Phượng Liên biến đổi lớn, ánh mắt trừng lớn nhìn về phía hai người trên mặt đất, không tự chủ được nắm chặt tay Thanh Nguyệt.

"Phải không?" Sở Thanh Nguyệt cười nhạt, mắt lạnh nhìn về mặt khẩn trương của Chư Phượng Liên, nhẹ nhàng đem tay của mình rút ra đứng dậy đi tới trước mặt hai người đó, không nhẹ không nặng hỏi "Xem y phục các người mặc cũng không giống lưu dân, nói đi, không thù không oán tại sao muốn tổn thương ta?"

Chư Phượng Liên bị Thanh Nguyệt đẩy tay ra, lúc này mới phát giác mình hơi luống cuống, vội vàng ổn định tâm thần, theo sát Thanh Nguyệt đi tới trước mặt hai nam nhân, âm thầm nhìn mấy người kia, trong mắt tràn đầy vẻ âm độc cuối xuống.

Hư việc nhiều hơn là thành công, sớm nên phái người giải quyết bọn hần.

"Ta...ta." Đối mặt với chất vấn của Thanh Nguyệt, tâm thần hai người đã sớm đại loạn, ngập ngừng lúng túng nửa ngày lại nói không ra một câu.

"Muội muội, muội cũng biết trong cái tình cảnh kia có bao nhiêu loạn, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là đoạt lấy cái này nọ thôi, cho dù là đã thương người cũng không phải là bọn họ cố ý, tâm tính của muội hiền lành, hiện tại thân thể của muội cũng tốt không sai biệt lắm, nếu không. . . coi như xong đi." Trong lòng của Chư Phượng Liên rửa thắm hai nam nhân này, ngoài mặt thì nhẹ giọng mở miệng cầu cạnh cho bọn hần, giọng nó êm ái, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nếu là nam nhân đoán chừng sẽ mềm lòng.

Đáng tiếc Sở Thanh Nguyệt không phải nam nhân, sẽ không sinh lòng thương tiếc với nàng ta, chỉ là đối với nàng ta không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng, nhưng cái gì cũng không nói.

Chư Phượng Liên bị nàng nhìn trong lòng cả kinh, khẽ cười buột tay của nàng ra, trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

“Đúng vậy, đúng vậy a, chúng ta không phải cố ý, ngày đó quá là đói bụng mới có thể nhất thời xúc động đi theo bọn họ đoạt đồ, Tiểu thư, chúng ta không phải cố ý muốn hại ngài, cầu xin Tiểu thư tha chúng ta đi, ta cúi đầu lạy ngài, van cầu ngài, van cầu ngài.” Lúc đầu, hai người nam nhân này đã sớm tâm hoảng ý loạn, sau lời nói của Chư Phượng Liên không khác nào cho bọn hắn một con đường sống, nhìn lại Sở Thanh Nguyệt cũng không giống cái chủ nhân lòng dạ độc ác, vì vậy, trông mắt lão liên chuyển động lập tức nằm rạp trên mặt đất đập đầu, đầu đụng xuống mặt đất vang lên một tiếng ‘thùng thùng’, một chút khí lực cũng không chừa lại.

"Nha., muội xem bọn họ cũng chảy máu rồi, muội muội." Chư Phượng Liên nhìn máu trên đầu bọn hắn, con mắt hạnh lóe sáng, một bộ dáng nhu nhược thương hại.

Nàng ta ở nơi này cố làm ra vẻ, Sở Thanh Nguyệt lại làm như không có phát hiện, ở trong lòng âm thầm sợ hãi than nữ nhân này không làm diễn viên quả thật là uổng phí a.

“Đáng thương cái rắm, cái bọn hung ác bức này tuyệt đối không thể tha thứ dễ dàng như vậy, hôm nay bọn hắn vì đoạt đồ đã thương người, ngày mai bọn hắn lại giết người thì sao.” Tô Cẩn Sơn không phải là một người nam nhân bình thường, nghe lời nói của Chư Phượng Liên tâm không dao động ngược lại nổi trận lôi đình, chân liền hướng nam nhân trên mặt đất đạp tới, một cước chưa hết giận lại ‘bang bang’ bổ thêm mấy cước nữa, sau khi đá xong trừng mắt nhìn Chư Phượng Liên liếc một cái, ngực phập phồng, hiển nhiên bị hành động cầu tình của nàng ta chọc cho tức giận không nhẹ.

Xú nữ nhân này nói thật nhẹ nhàng, thiếu chút nữa đi gặp Diêm vương không phải nàng ta.

Chư Phượng Liên bị cái trừng mắt hung thần ác sát của hắn, dọa sợ không khỏi lùi lại một bước, vừa định nói cái gì đó với Sở Thanh Nguyệt, lại bị nàng lướt nhẹ ánh mắt tới, trong lòng giật mình cả kinh.

Cái ánh mắt đó, sắc bén, lạnh lùng còn mang theo vài phần giễu cợt, hình như đã sáng tỏ suy nghĩ trong lòng của nàng ta từ lâu. Cảm giác này, làm cho nàng ta rợn cả tóc gáy.

"Đại ca nói rất đúng, cái bọn hung ác bức này tuyệt đối không thể tha thứ dễ dàng như vậy, nghe nói, muội có nuôi mấy con đại xà, sau khi muội bị thương không có người cho ăn, hay là đem bọn hắn đưa đến chỗ bọn nó đi, cũng coi như hảo hảo khao bọn nó, tỷ nói đúng không, Chư tiểu thư." Thanh Nguyệt làm như không thấy sắc mặt khó coi của Chư Phượng Liên, nói ra một câu vô cùng vân đạm phong khinh.

“Đúng, đúng a.” Nghe nàng nói đến mấy con đại xà, cả người Chư Phượng Liên bắt đầu

run run.

Nghe được mình sẽ bị cho rắn ăn, hai nam nhân trên mặt đất bị sợ đến ‘oa oa’ kêu to thiếu chút nữa tiều ra quần, Tô Cẩn Sơn khi nghe Thanh Nguyệt nói lời đó chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó là cười lên ha ha, đối với cử động này của Thanh Nguyệt tuyệt không ngoài ý muốn, bàn tay to duỗi ra nhắc hai cái đại nam nhân chân mềm nhũn đi ra.

"Tiểu thư tha mạng, Công tử tha mạng, ta là bị người chỉ điểm, ta là bị người chỉ điểm a."

Hai người nam nhân vừa thấy tình hình này, kêu cha gọi mẹ liều mạng quỳ trên mặt đất, nói gì cũng không chịu đi.

"Bọn dân đen kia, chết đã đến nơi còn nói nhiều." Chư Phượng Liên thấy hai người này bị sợ đến cái gì cũng muốn nói ra, lập tức quên sợ hãi trong lòng, tiến lên một bước nhắc chân đá vào miệng của bọn hắn, đáng vẻ dữ tợn kia có chỗ nào nhu nhược đáng thương lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

“Oan uổng quá, có người sai khiến chúng ta, là một người phụ nữ đã sai khiến chúng ta làm, phải rồi là một nhà hoàn, ô ô, nàng trả cho chúng ta hai thỏi bạc trắng, ô, thật, ta nói đều là sự thật, ta thật sự bị oan.” Nam nhân bị đá dù khóe miệng đang chảy máu vẫn không ngừng kêu oan, hắn không muốn làm thức ăn cho xà, vậy không phải bị ngũ mã phanh thây sao.

"Oan cái gì mà oan, còn nói nữa."

"Ô, ô, ô, tiểu...tiểu thư, ta...ta nói đều là sự thật, tha, tha mạng."

Nam nhân càng kêu oan, Chư Phượng Liên đánh càng hung ác, mặc dù nàng chỉ khoa tay múa chân nhưng máu chốt là hai nam nhân này không dám phản kháng, nhất thời bị đánh gào khóc, đau khổ kêu cha gọi mẹ. Bọn họ thật sự không hiểu, nữ nhân này mới vừa rồi mang về mặt thương xót cầu tình cho bọn họ, vì cái gì đột nhiên thay đổi như vậy.

Sở Thanh Nguyệt nhìn cảnh hung ác này sợ ngây người, liếc thấy Tô Cẩn Sơn cũng kinh ngạc như mình, không nhận được lác đầu nhếch nhếch miệng, mà Tô Cẩn Sơn thì cảm thấy vô vị nhún nhún vai nhìn nàng, hai người ai cũng không muốn đi lên can ngăn, chỉ đứng nhìn.

Bất quá, nữ nhân này thật hung ác, nhằm vào bộ vị yếu hại của hai nam nhân mà đánh. Sở Thanh Nguyệt thường thấy trường hợp này cũng không nhịn được chặc lưỡi, thật không nghĩ đến nữ nhân này vừa rồi còn bộ dáng nhu nhược tao nhã, nháy mắt liền thay đổi thành cộc mẽ. Nhưng mà điều này khiến nàng xác định, Chư Phượng Liên tuyệt đối có liên quan đến chuyện đó.

Thật lâu sau, nam nhân trên đất chỉ còn một hơi thở, Chư Phượng Liên mới thở dốc thu tay, cuối cùng còn trừng mắt bợn họ một cái, rồi cuộc mới hết tức giận.

Hừ, xem bọn hần dám nói lung tung nữa hay không, nhưng nàng cũng cảm giác có cái gì đó không đúng, yên tĩnh, quá yên tĩnh. Quay đầu lại, thấy vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của Sở Thanh Nguyệt và Tô Cẩn Sơn nhìn mình, dọa tim nàng đập thình thịch nhưng lập tức bình tĩnh lại, vội vàng nở nụ cười, ngượng ngùng nói: “Ta chỉ là quá tức giận, hai người này đã thương người còn không biết hối cải nên ta mới cho hần một bài học. Đúng không, muội muội?”

“Đúng vậy, thứ người như thế không dạy dỗ không được, nhưng mà thật vất vả cho Chư tiểu thư.” Thật bội phục tốc độ thay đổi sắc mặt của nàng, mặt vậy mà không bị rút gân? Sở Thanh Nguyệt cười như không cười nói rồi quay mặt qua nháy mắt với Tô Cẩn Sơn, Tô Cẩn Sơn hiểu ý, lập tức duỗi tay ra kéo hai nam nhân này đi ra ngoài.

Hiển nhiên hần cũng thấy có chuyện mờ ám, nên việc đầu tiên cần làm là đi thăm vấn hai người này.

“Diệp Lạc, gọi vài người đến dọn dẹp nơi này.”

Tô Cẩn Sơn vừa đi, Sở Thanh Nguyệt không có ý định giao thiệp gì với Chư Phượng Liên, nhìn thấy đồng hồ trong phòng liền thờ dài, phân phó Diệp Lạc đứng lắng lắng ở ngoài cửa một tiếng, không cùng Chư Phượng Liên nói một câu nào, liền đi ra khỏi môn các. Mà Diệp Lạc lúc này như được Phật tổ soi sáng trở nên thông minh, dưới chân vừa động liền nhanh như làn khói chạy đi tìm người, chủ tớ hai người ai cũng không thèm nhìn sắc mặt khó coi của Chư Phượng Liên.

Nhìn bóng lưng ung dung đi ra ngoài, Chư Phượng Liên hơi thấp thòm nắm chặt tay, tim nhảy thình thịch.

Nàng ta biết được cái gì rồi sao? Nhưng nghĩ lại một chút, mặc kệ nàng biết cái gì, biết thì biết, cùng lắm thì trở mặt về sau không bao giờ lui tới nữa, nàng cũng không thích. Và lại, nếu như nàng ta biết được cái gì thì thế nào? Chuyện này nàng chỉ phái người đi làm, căn bản mình không có ra mặt, coi như tra ra cũng không tra được đến đầu nàng. Mới vừa rồi cũng chỉ nhất thời nóng nảy mới có thể xúc động như vậy, bằng không, hai nam nhân kia sớm đã chết trong bụng xà.

Nghĩ như vậy, tâm của Chư Phượng Liên hạ xuống, thở một hơi thật dài, kéo ra một nụ cười hoàn mỹ, vòng eo uốn éo một cái đuổi theo Sở Thanh Nguyệt: “Muội muội, chờ ta với.”

Nữ nhân này thật phiền toái. Nghe phía sau truyền đến giọng nói mềm mại, Sở Thanh Nguyệt nhịn không được nhăn mày lại, bước chân nửa điểm cũng không dừng lại.

“Muội muội, muội muội.....” Thấy nàng không chờ mình, nụ cười trên mặt Chư Phượng Liên lập tức hạ xuống, cả người cũng âm trầm, bước chân đuổi theo càng nhanh hơn.

“Muội muội, tỷ gọi muội, muội không nghe sao?” Trong nháy mắt, Chư Phượng Liên liền theo kịp Sở Thanh Nguyệt, một cái lắc mình chặn lại đường đi của nàng, giọng nói không được tốt.

Cho tới bây giờ đều là nàng cho người ta sắc mặt, lúc nào thì có người dám bỏ rơi nàng?

“A, mới vừa rồi là người gọi ta sao?” Sở Thanh Nguyệt nháy mắt nhìn nàng, gương mặt mờ mịt.

Không quen, nàng không quen nàng ta.

“Sao vậy, chúng ta trước kia không phải xưng hô như vậy sao?” Trong lòng Chư Phượng Liên nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười rực rỡ.

Tiện nhân, người chờ xem, dám đối xử với ta như vậy có một ngày ta cho người đẹp mặt.

“A, có thể là đầu bị hồng đi, ta thật không nhớ rõ xưng hô trước kia của chúng ta, chỉ là, về sau người đừng có gọi ta như vậy, dù sau nhà ta chỉ có một nữ nhi là ta, người kêu ta muội muội, người ta còn tưởng rằng người là con gái riêng của cha ta ở bên ngoài đấy.” Thanh Nguyệt dờ dờ đầu bưng bình tĩnh đại ngộ, sau đó về mặt thành thật nói.

Giả vờ, xem ai giả vờ giỏi.

“Haha.....” Chư Phượng Liên dùng sức đè nén phần nộ trong lòng, nụ cười có chút co quắp, không muốn bị nàng chọc tức chết, vì vậy nói sang chuyện khác: “Muội bị thương nặng như vậy, Bạch đại ca có đến thăm không?”

“Bạch đại ca?” Sở Thanh Nguyệt có chút lơ mơ.

Đây là người nào vậy? Từ lúc nàng tỉnh lại cho tới nay không ai đề cập đến người này hết.

“Đúng vậy, muối bị thương nặng như vậy, hấn không có tới thăm muối sao?” Về mặt Chư Phượng Liên vô cùng nghi hoặc hỏi thăm, nhưng trong mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, tất cả đều là hà hề.

“Không có.” Sở Thanh Nguyệt trả lời rất khẳng định, mặc kệ có tới hay không, dù sao nàng cũng chưa từng thấy qua người này. Chỉ là, hiện tại nàng nhìn ra được, Chư Phượng Liên đi đến nơi này, vì Bạch công tử kia thì phải?

“Phải không?” Chư Phượng Liên kinh ngạc hô to ra tiếng, giọng rất cao giống như sợ người khác không nghe được lời của nàng: “Ngày hôm qua chúng ta còn ở tửu lâu ăn cơm nữa mà, nếu như tỷ biết hấn chưa đi thăm muối, thì tỷ sẽ nói với hấn, Bạch công tử cũng thật là, làm vị hôn phu của người ta tại sao không đến thăm chứ, đúng là quá đáng mà.”

“Ừ, nghe người nói như vậy, thật có chút quá đáng đi.” Nhìn về mặt khoa trương của nàng ta, sắc mặt Thanh Nguyệt cũng biến đổi theo, ác thanh ác khí nói: “Làm vị hôn phu, vị hôn thê suýt chút nữa đã chết vậy mà không hỏi thăm một tiếng cũng thôi đi, đằng này còn có tâm tình đi vụng trộm với nữ nhân khác, ta thật muốn mời phụ thân đến Bạch gia hỏi một chút, rốt cuộc Bạch gia bọn họ có đem Tô gia của chúng ta để vào mắt không.”

Dứt lời, không đợi Chư Phượng Liên phản ứng kịp, Thanh Nguyệt đã xoay người bỏ đi, bộ dáng khí thế hùng hực kia, tuyệt đối là bộ dáng liều mạng với người khác.

Nhìn bóng lưng đi mất của nàng, mồm của Chư Phượng Liên mở lớn, cả người phát run.

Tại sao có thể trở thành như thế này? Nàng chỉ muốn kích thích Sở Thanh Nguyệt mà thôi, để nàng đừng có phách lối trước mặt mình, thế nào đảo mắt liền thay đổi thành Bạch công tử vụng trộm cùng nữ nhân khác cơ chứ? Hơn nữa người vụng trộm không phải ai khác, chính là nàng. Cái chuyện này nếu truyền đi, thanh danh của nàng không phải bị hủy hay sao? Nếu như cha biết còn không xé xác nàng sao? Không được, nàng phải nhanh đi tìm Bạch công tử để suy nghĩ đối sách ứng phó.

Nghĩ vậy, Chư Phượng Liên không dám lưu lại nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chư Phượng Liên vừa rời đi, bóng dáng mảnh khảnh từ khúc quanh gần đó yên lặng không tiếng động đi ra, Sở Thanh Nguyệt nhìn bóng dáng của nàng ta như bị chó rượt mà bật cười, không nhanh không chậm đi về tiểu viện của mình.

Hiện tại nàng không có ý định đi trộm nom cái gì Bạch công tử, Hắc công tử. Nàng chỉ muốn nghe những tin tức của Từ Mang quốc, đến đây nhiều ngày như vậy, tình hình Từ Mang quốc lúc này như thế nào, Sở gia sụp đổ, chết không toàn thây, nhưng mà không thể bỏ mặc những thuộc hạ đã đi theo cha, bây giờ không biết bọn họ có an toàn hay không. Còn có mấy người nội gián đang nằm vùng ở các quốc gia kia, không biết bọn họ có xoay chuyển được không. Xem ra, nên tìm cơ hội đi dò xét một phen.

Cây đại thụ bên cạnh nở các, nam nhân áo đen nhìn bóng lưng mảnh khảnh cách đó không xa đang đi vào tiểu viện, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua một tia nghiền ngẫm, một trận gió thổi qua lá cây nhẹ nhàng lay động, chỉ là trong nháy mắt này bóng dáng màu đen kia biến mất không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ngày hè nắng chói chang chỉ có sáng sớm coi như mát mẻ. Sáng sớm tỉnh mơ, Sở Thanh Nguyệt bắt đầu luyện kiếm trong sân, cổ tay xoay tròn múa kiếm, tóc dài bay nhẹ trong gió, từng tiếng vang của lưỡi kiếm chém vào không khí thỉnh thoảng truyền vào tai.

Không đến nửa khắc, hơi thở của nàng có hơi hỗn loạn, vì vậy ‘soạt’ một tiếng dừng kiếm thế, thở sâu một hơi xoay người đưa kiếm cho tiểu nha đầu bên cạnh, có chút mất hứng đi vào phòng. Tiểu nha đầu kia lưu loát vung tay lên tra kiếm vào vỏ, rồi đi theo.

Kể từ ngày trong oán các bị nam nhân xa lạ áp chế không có lực phản kháng, nàng quyết định phải nhanh chóng đề cao công lực của mình, bị người áp đảo như vậy không phải là tác phong của nàng. Nhưng thân thể này bị thương nặng, lúc luyện kiếm thuật có chút cố hết sức, cũng may thân thể này có nội hàm không tệ, chăm chỉ luyện tập cộng thêm uống được phụ trợ, công lực muốn khôi phục như trước kia không khó lắm.

Trong phòng, Diệp Lạc đang dọn cơm, thấy hai người một trước một sau đi vào, lập tức nở nụ cười ngây thơ tiến lên đón: “Tiểu thư, người lau mặt đi, xong rồi dùng cơm.”

“Ừ.” Thanh Nguyệt mỉm cười gật đầu, dùng nước trong chậu đã chuẩn bị tốt rửa mặt, liền tiến đến cạnh bàn ăn cơm, mới gấp thức ăn bỗng nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn tiểu nha đầu với Diệp Lạc, nói: “Các muội ngồi xuống ăn luôn đi, xong rồi cùng ta đi ra ngoài một chút.”

“Dạ, tiểu thư.” Hai người nghe vậy đáp ứng một tiếng, theo quy củ ngồi xuống cùng nàng ăn cơm, động tác kia rất thuần thục, hiển nhiên chuyện như vậy không chỉ một lần.

Tiểu nha đầu này chính là Hồng Diệp bị thương cùng lúc với nàng mới khỏi, mấy ngày trước cảm thấy tốt hơn nên tới đây hầu hạ nàng.

Thanh Nguyệt vừa ăn vừa âm thầm quan sát hai người, khóc môi nở nụ cười hài lòng.

Không thể không nói, mặc dù ánh mắt Tô Thanh Nguyệt kết giao bằng hữu không ra hình dáng gì, nhưng chọn nha đầu lại không tệ.

So với Diệp Lạc, Hồng Diệp cơ trí hơn nhiều, người cũng tinh táo chừng mực, chỉ cần nàng phân phó, Hồng Diệp chưa bao giờ hỏi chi tiết, lập tức đi làm, không nói nhiều. Mà Diệp Lạc ngược lại với Hồng Diệp, người hơi ngốc có phần kích động, cũng hay cầu nhàu, nhưng nha đầu này cũng có chỗ tốt, chính là không bao giờ khích bác thị phi.

Trên đường cái, về mặt Diệp Lạc hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, bộ dáng kia như con chim nhỏ mới được thả khỏi lồng, mà Hồng Diệp theo sát bên cạnh, mặt không chút thay đổi.

“Tiểu thư, chúng ta đang đi đâu vậy? Có phải người phát hiện chỗ tốt để chơi hay không? Nơi nào? Có xa hay không? Là cái gì vậy?” Đi một lúc, Diệp Lạc nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Ta...” Thanh Nguyệt buồn cười nhìn về mặt tò mò của tiểu nha đầu cố ý kéo dài giọng, một hồi lâu đến thời điểm nha đầu ấy hy vọng dâng cao nhất, gọi xuống một chậu nước lạnh: “Chỉ là đi dạo mà thôi.”

“Thôi đi, muội không tin đâu.” Diệp Lạc bĩu môi, về mặt như nói muội rất thông minh không bị người gạt đâu.

“Có tin hay không thì tùy muội.” Thanh Nguyệt không sao cả cười cười, dù sao nàng nói đều là sự thật, không tin cũng được.

“Không tin.” Diệp Lạc dí dõm trộm ở sau lưng nàng le lưỡi, lăm bằm đi theo.

Nghe phía sau lăm bằm lăm tâm tình Thanh Nguyệt tốt lên, cứ chẳng có mục đích đi dạo như vậy, thời điểm nàng quẹo vào khúc quanh, thấy nơi đó náo nhiệt liền đi xem một chút. Bộ dáng tràn đầy hưng phấn của Diệp Lạc dần dần biến thành u oán, thì ra, chỉ tùy tiện đi dạo mà thôi, làm hại mình tưởng rằng có cái thú vị gì.

"A, mau tránh ra, mau tránh ra."

"A."

Bỗng nhiên phía trước truyền đến một trận tiếng la hoảng sợ, đường phố vốn rất náo nhiệt nhất thời rối loạn cả lên, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, đám người hỗn loạn như thủy triều cấp tốc chạy về phía ba chủ tử Thanh Nguyệt.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Thanh Nguyệt nghi ngờ nhấc chân đi lên phía trước nhìn, vừa nhìn liền sợ hết hồn, vội vàng xoay người đẩy Hồng Diệp với Diệp Lạc cũng sợ ngây người, nhanh chóng chạy theo đám người đó.

Hóa ra, có mãnh hổ phía trước đang chạy tới, hiện tại võ công của nàng chưa hồi phục, căn bản không thể hàng phục mãnh hổ kia, vì vậy chỉ có thể chạy trốn. Chỉ là con hổ này sống trên núi mà? Như thế nào lại ở trên đường cái trong kinh thành?

"Súc sinh."

Đang lúc mọi người chạy trời chết, một tiếng hét to vang dội cả bầu trời, Thanh Nguyệt nghe tiếng hét quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bóng dáng màu xanh từ trong quán rượu nhảy ra, mạnh mẽ đâm thẳng mãnh hổ, dùng tay không đấu với mãnh hổ. Trong nháy mắt, dường như con mãnh hổ đâu không lại nên chạ vật muốn trốn, mà ánh sáng trong tay người mặc áo xanh chợt lóe bắn thẳng đầu mãnh hổ, chỉ nghe mãnh hổ ‘Ngao...ooo’ một tiếng, liền nhảy qua con phố khác không thấy bóng dáng.

Cõi đời này, thật đúng là có ngư nhân.

Thấy mãnh hổ kia biến mất, Thanh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm xoay người kêu hai nha đầu kia. Ai ngờ, quay lại mới phát hiện, bóng dáng hai nha đầu kia mất tiêu, vội vàng nhón chân lên tìm kiếm hai nha đầu này. Một hồi lâu, rốt cuộc phát hiện được bóng dáng sót ruột của hai nha đầu phía bên trái đường lớn, trong lòng vui mừng bước chân đi qua, nhưng chân mới nâng lên liền dừng lại.

Hiện tại Hồng Diệp với Diệp Lạc không ở bên người nàng chẳng phải dễ dàng làm việc hơn sao?

(Chỗ này còn một đoạn nữa nhưng bị lỗi rồi fond, mình ko edit được.)

Người áo xanh thấy con cạp chạy trời chết không đuổi theo nữa, hần xác định con cạp kia đã trúng ám khí của mình nếu muốn đi đã thương người rất khó khăn, coi như chạy thoát đoán chừng cũng không sống được bao lâu.

Nghĩ vậy, người áo xanh thở phào một hơi xoay người rời đi, ngoài ý muốn phát hiện bóng dáng lén lút đi vào cái hẻm nhỏ, vội lại bóng dáng kia có chút quen thuộc, vội kiểm tra lại, lập tức đi theo.

Sở Thanh Nguyệt rời khỏi hẻm nhỏ, đi một chút liền bước vào tiệm may, lần nữa đi ra đã biến thành một thiếu niên đẹp trai. Ai ngờ mới vừa đi ra khỏi

tiệm may thiếu chút nữa nàng đã va chạm với người ta, ngẩng đầu lên không khỏi sùng sốt.

Một thân áo xanh, mày kiếm sáng ngời, rõ ràng chính là người vừa rồi đánh mất hổ.

Tại sao hắn ở chỗ này?

Người áo xanh nhìn thiếu niên trước mắt nhìn mình đến phát ngốc, mày kiếm nhú chặt, môi mỏng mím lại, nhanh chóng lách mình lướt qua Thanh Nguyệt đi vào tiệm may, đi tìm yêu nữ gây họa đó.

Thanh Nguyệt thấy hắn tránh mình như tránh ôn dịch, không khỏi bĩu môi, ‘chắc chắc’ một tiếng lách đầu rồi đi.

Tưởng rằng hắn ta là chính nhân quân tử, xem ra chỉ là mắt cao hơn đầu mà thôi, hạng tiểu nhân tầm nhìn hạn hẹp.

Mới vừa rồi nhìn như nàng không có mục đích đi loạn trên đường cái, kỳ thật, trong lòng đã âm thầm nhớ kỹ mỗi nơi nàng đi qua, vận số của nàng cũng không tệ, lần đầu tiên ra cửa liền phát hiện được nơi mình muốn tìm. Lúc đầu, nàng nghĩ sau khi trở về phủ rồi tìm cơ hội một mình ra ngoài làm chuyện này, nhưng không ngờ ông trời giúp nàng, nhanh chóng cho nàng tiện nghị như vậy.

Theo trí nhớ, rất nhanh nàng tìm đến nơi mình muốn tìm, ngửa đầu nhìn bảng hiệu dưới ánh mặt trời nheo mắt lại.

Phong Vũ Lâu

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Phong Vũ Lâu

Thanh Nguyệt trầm ngâm nhìn ba chữ to trên tấm bảng hiệu, không, nói chính xác, nàng là nhìn cái chữ ‘Vũ’ kia, trong đó ẩn giấu một chữ ‘Nguyệt’.

Ban đầu, thời điểm thành lập ám tuyến ở các quốc gia, vì lý do giữ bí mật nên không có tên thống nhất, nhưng có dấu hiệu để nhận diện, đó chính là vô luận ám tuyến này tồn tại ở cái dạng gì, bảng hiệu hay tổng hội đều sẽ ẩn giấu một chữ ‘Nguyệt’. Thật ra, cái gọi là ám tuyến kì thực là một tổ chức tình báo, cái tổ chức này là do một tay nàng thành lập, ngay cả Long Hạo Thiên cũng không biết.

Long Hạo Thiên có tổ chức tình báo riêng của hắn, mà nàng lại không thể dùng, vì để có thể trợ giúp hắn, nên nàng mới âm thầm thành lập cái tổ chức này. Cũng vì không muốn dấy kích lòng tự trọng của hắn, nên nàng chưa từng nói với hắn, mình vì hắn âm thầm trả giá bao nhiêu. Cái tổ chức này thu thập thông tin từ những chuyện lớn đến việc nhỏ, lớn như thu thập tin tức nội bộ của các quốc gia, quan viên lớn nhỏ trong Tử Mang quốc, nhỏ như thu thập tình hình của thương nhân thậm chí quan hệ của thương nhân với quan triều đình, nhưng duy nhất nàng không thu thập tin tức về Long Hạo Thiên, bởi vì nàng tin hắn. Không nghĩ đến, một chữ ‘tin’ này, lại hại gia tộc của nàng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thanh Nguyệt âm đạm, bình ổn suy nghĩ hỗn loạn, thu hồi ánh mắt u ám rồi đi về phía Phong Vũ Lâu.

"Công tử, xin mời ngồi." Thấy có khách đến, tiểu nhị lập tức nhiệt tình lên đón, dẫn nàng đi lên lầu hai.

Lúc lên lầu Thanh Nguyệt như vô ý nhìn về phía cửa thang lầu, sau đó liền tìm vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, nhàn nhạt phân phó, nói: "Một bình trà Long Tĩnh, mang thêm một ít điểm tâm ngon nhất trong tiệm lên."

"Công tử, xin chờ một chút." Tiểu nhị lập tức đáp ứng một tiếng, kèm theo nụ cười chuyên nghiệp xoay người rồi đi.

Sau khi tiểu nhị đi, Thanh Nguyệt âm thầm đánh giá bố cục nơi này, lối đi lên lầu treo mấy bức tranh chữ, mỗi cái bàn được ngăn cách bằng bình phong, tạo thành một không gian riêng biệt, bố trí đơn giản, nho nhã nhưng cao quý.

Cái gọi là Phong Vũ Lâu, kì thực là một gian trà lầu, là một nơi tốt để thu thập tình báo. Vừa rồi, nàng đã đánh giá sơ lược xung quanh, lầu một bố trí đơn giản hiển nhiên là giành cho người bình thường, lầu hai này bố trí nho nhã lịch sự, là chỗ giành cho những người có thân phận với tài sản, mà lầu ba nàng chỉ liếc qua một cái, rõ ràng bố trí so với hai lầu này càng hoa lệ phú quý hơn, đại khái chỉ có vương công quý tộc mới có tư cách đi vào, về phần đi lên nữa, nàng không nhìn thấy cách bố trí trên đó, nhưng theo đó chắc hẳn bố trí một tầng so với một tầng còn cao quý hơn, đoán chừng người có thể đi lên đó không nhiều.

Phong Vũ Lâu, quả nhiên không tệ.

"Công tử trà của ngài, điểm tâm sẽ bưng lên sau.".

Rất nhanh tiểu nhị đã bưng trà lên, Thanh Nguyệt không dấu vết thu hồi ánh mắt dò xét, cười nhạt nhìn về phía tiểu nhị gật đầu một cái, đợi tiểu nhị rời đi,

lúc này mới không nhanh không chậm cảm ly trà lên, khẽ nhấp một ngụm nước trà trong miệng đảo một vòng mới nuốt xuống. Một cái cúi đầu vô ý, phát hiện trên bàn có ít nước trà không cẩn thận rơi xuống, vì vậy ngón tay duỗi ra thấm nước trà tùy ý vẽ loạn ở trên bàn, đáng vẻ không lo này, hoàn toàn là bộ dáng công tử con nhà giàu không biết khói lửa nhân gian.

Lúc sau, tiểu nhị kia bụng mâm điểm tâm lên, thấy vậy Thanh Nguyệt chậm rãi thu hồi tay vẽ linh tinh trên bàn, đợi tiểu nhị để điểm tâm xuống lập tức lấy một khối điểm tâm ăn, một bộ dáng không thể đợi được nữa.

Ai cũng biết điểm tâm của Phong Vũ Lâu là ngon nhất kinh thành, tiểu nhị thấy bộ dáng của nàng như vậy, nghĩ thầm nàng nhất định là một người thích ăn vặt, kiêu ngạo cười một tiếng đang muốn giới thiệu cho nàng vài món ăn ngon ở đây thì nhìn thấy hoa văn nàng vẽ linh tinh ở trên bàn, tinh quang trong mắt chợt lóe, như không có gì lấy khăn ra lau vết nước ở trên bàn, nói một tiếng ‘mời dùng’ rồi xoay người rời đi, chỉ là, bước chân lần rời đi này rõ ràng nhanh hơn rất nhiều so với lần trước.

Thanh Nguyệt nhìn bóng dáng tiểu nhị rời đi, khóe môi nâng lên nụ cười nhợt nhạt. Nếu nàng đoán không sai, tiểu tử này rất nhanh sẽ trở lại.

“Công tử, chương quỹ nói nhìn ngài rất quen muốn mời ngài trò chuyện một chút, không biết công tử có thể gặp mặt hay không?” Quả nhiên, nàng chưa ăn được hai khối điểm tâm, tiểu nhị kia lại xuất hiện, chỉ có điều thái độ lần này rõ ràng càng thêm cung kính hơn so với vừa rồi. “Dĩ nhiên, tại hạ câu cũng không được.” Nghe vậy, Thanh Nguyệt nở nụ cười, lập tức đứng lên đi theo tiểu nhị. Tất nhiên, bộ dáng này của nàng là giả bộ cho người khác nhìn, dù sao, thân phận hiện tại của nàng rất đặc biệt, thật sự không thể khinh thường.

Theo tiểu nhị đi xuống lầu rồi ra cửa sau của tửu lâu vào một cái sân nhỏ, đi dọc theo hành lang qua mấy cái khúc cua. Một hồi lâu quanh đi quẩn lại, lúc này mới đến cửa một cái viện khác trồng nhiều hoa cỏ rồi ngừng lại.

"Chương quỹ, thuộc hạ đã đưa người đến." Tiểu nhị đứng trước cửa phòng, cung kính nói.

“Được rồi, người đi đi.” Một đạo tiếng nói tràn đầy từ tính truyền đến, tiểu nhị đáp lại một tiếng rồi quay về, nhất thời trong viện chỉ còn lại một mình Thanh Nguyệt.

“Một ít đường sao?” Người bên trong phòng không mở miệng mời nàng đi vào, cũng không ra ngoài nghênh đón, chỉ là đứng trong phòng hờ hững ra, giọng nói không lạnh không nhạt, lộ ra vẻ lười biếng.

"Phụng mệnh chủ tử."

Thanh Nguyệt không thèm để ý sự chậm trễ của nam tử trong phòng, từ trong áo lấy ra một cái khăn lụa bình thường dùng ám kính bắn vào trong phòng. Một hồi lâu, trong phòng truyền đến từng trận ‘sột soạt’, sau đó một tiếng ‘hò’ vang lên, một bóng dáng màu đỏ ‘vèo’ từ bên trong bay ra ngoài, lập tức trong viện xuất hiện một trận hương thơm nồng đậm.

Đó là một nam tử trẻ tuổi mặt trái đào, thân hình thon dài, mắt hoa đào khẽ nhú, tóc đen như mực nhẹ nhàng bay sau lưng, tuấn mỹ yêu nghiệt.

"Thuộc hạ Phan Lỗi tham kiến Ám sứ, không biết chủ tử có phân phó gì." Gặp người trước mặt là một công tử văn nhã, Phan Lỗi đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cung kính khẽ khom người, trong đôi mắt hoa đào dấu điểm tinh quang, âm thầm đánh giá Thanh Nguyệt.

“Bắt đầu từ hôm nay, các tin tức thu thập không cần truyền về Tử Mang quốc, truyền lệnh xuống bảo sứ giả ở Tử Mang quốc, thu thập tình báo trong Tử Mang quốc truyền về Phong Vũ Lâu cho ta, bao gồm tin tức về Đế vương Tử Mang, đặc biệt phải chú ý tất cả tướng lĩnh đã từng đi theo Sở Hành Thiên tướng quân, kêu bọn họ thu thập thật tốt rồi truyền về Phong Vũ Lâu. Mặt khác, còn một chuyện quan trọng nữa, thông báo ám sứ ở các quốc gia khác, từ bây giờ trở đi, tất cả thông tin thu thập được không cần truyền về Tử Mang, cứ truyền đến Phong Vũ Lâu là được.”

Nàng không nói ra thân phận của mình, bởi vì cần có một vật, vật này là độc nhất vô nhị, nhưng hiện tại nàng không có. Nhưng nếu là thuộc hạ thì vật đồng, chỉ cần có một vật đặc thù có thể chứng minh thân phận của mình là được.

"Chuyện này." Phan Lỗi nghe vậy, kinh hãi đột nhiên ngừng đầu.

"Thế nào? Người có ý kiến?" Thấy hắn không tin, đôi mày thanh tú của Thanh Nguyệt nhíu lại, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ tuân lệnh.” Tiếp xúc với ánh mắt tràn đầy áp lực của Thanh Nguyệt, Phan Lỗi không khỏi rung mình, lập tức khom người tuân lệnh.

Nhìn hắn cúi đầu nhận mệnh, Thanh Nguyệt thờ ra một hơi, không hề dừng lại lâu, xoay người rời đi viện tử có hương khí nồng đậm này. Thật sự nàng không hiểu nổi, một nam nhân sử dụng hương khí nồng đậm như vậy làm gì?

Rời khỏi Phong Vũ lâu, Thanh Nguyệt không có lập tức trở về phủ, mà đi dạo trên đường cái một lúc lâu, thấy sau lưng không có ai theo dõi, lúc này mới yên tâm trở lại tiệm may thay nữ trang chuẩn bị về phủ.

"Yêu nữ."

Thời điểm cách hai con đường nữa là đến tướng phủ, đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ, tiếng rống đó khiến Thanh Nguyệt cả kinh, vội vàng quay đầu lại xem xét chung quanh, không có phát hiện nữ nhân nào ngoài mình ra, chỉ thấy một nam nhân mặc áo xanh.

"Yêu nữ, hôm nay ta nhất định phải thay trời hành đạo." Nam nhân áo xanh nhìn nữ nhân hết nhìn đông tới nhìn tây, ngọn lửa trong mắt bùng lên.

Thanh Nguyệt sững sờ nhìn mặt mày xanh đen của nam nhân đang đi về phía mình, rốt cuộc vẫn không biết tiếng kêu ‘yêu nữ’ kia là kêu ai?

Hà. Yêu nữ? Người nào? Nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Giả ngu cái gì, chính là nguoi.” Thấy nàng sững sờ bất động tại chỗ, tay cầm kiếm của nam nhân giờ lên chỉ vào mặt nàng, lạnh lùng quát.

“Ta?” Nghe vậy, trái tim Thanh Nguyệt co rút lại, nhưng trên mặt không lộ ra nửa phần, vẻ mặt mờ mịt cúi đầu nhìn chớp mũi chính mình, bộ dáng kia có bao nhiêu là vô tội.

Đây là người nào vậy, lớn lên thật thuận mắt(???)? Không phải nhìn nàng thành yêu ma quỷ quái bắt đi chứ? Hắn không nhận ra mình là Tô Thanh Nguyệt sao?

“Giả bộ vô tội cái gì? Nguoi khẳng định con mãnh hổ đó không phải nguoi thả ra sao?” Mấy kiếm thanh y nam tử xoắn lại trừng mắt nhìn nàng, mang theo tức giận đi đến gần nàng.

“Mãnh hổ? Không không không, dĩ nhiên không phải ta thả ra rồi, ta nào có lá gan lớn như vậy.” Nghe lời này, tâm Thanh Nguyệt co rút một cái rồi buông xuống, lời lẽ phủ nhận đúng lý hợp tình, đầu lắc như trống bỏi.

Cũng may, cũng may, hắn không có nhìn ra mình không phải là Tô Thanh Nguyệt. Nhưng mãnh hổ này không liên quan đến nàng.

“Nguoi không có gan lớn như vậy? Thiên hạ này còn ai có gan lớn hơn nguoi sao? Tô Thanh Nguyệt, đừng tưởng rằng có Tô gia che chở nguoi, thiên hạ này mặc nguoi muốn làm gì thì làm. Hôm nay, ta thay dân chúng ở kinh thành này giáo huấn nguoi.” Đến bây giờ mà nàng vẫn dám phủ nhận, nam nhân áo xanh không thể nhịn nữa, không nói hai lời trực tiếp hươu quyền về phía mặt nàng, quả đấm mạnh mẽ xé gió nghe ‘vù vù’ hiển nhiên không có nương tay.

Thanh Nguyệt thấy chuyện không ổn, dưới chân di động lùi lại phía sau một bước, tránh thoát công kích của nam nhân đó, trong lòng tức giận trừng mắt nam nhân áo xanh, cao giọng quát: “Nguoi có biết đạo lý hay không? Ánh mắt nào của nguoi nhìn thấy ta thả mãnh hổ.”

“Đạo lý? Tô đại tiểu thư nguoi lúc nào thì nói đạo lý rồi? Thử hỏi trong kinh thành này trừ nguoi ra còn người nào có gan làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy không?” Nam nhân áo xanh rõ ràng không tin lời nói của nàng, nắm đấm uy vũ xé gió lần nữa đánh về phía nàng.

Đối mặt với nam nhân không nói đạo lý này, Thanh Nguyệt không nói được gì có cảm giác như tú tài gặp nhà binh, bước chân không ngừng di chuyển, chỉ có thể tránh được quả đấm của hắn mà không có nửa điểm năng lực đánh trả, nhảy mất đã qua mười mấy chiêu, nàng vừa khỏi bệnh nên có chút lực bất tòng tâm, bước chân né tránh có hơi chậm, tránh né dần dần nhếch nhác, nàng rất tức giận vừa tránh vừa quát: “Ta cảnh cáo nguoi, nếu như nguoi không dừng tay lại, ta sẽ không khách khí.”

“Không khách khí? Hừ, khi nào thì nguoi biết khách khí rồi?” Nam nhân hừ lạnh một tiếng, động tác không ngừng chút nào, nhưng trong lòng thì có chút kinh ngạc.

Nữ nhân này sao lại lợi hại như vậy, thế nhưng ở dưới tay hắn có thể sống sót lâu như vậy.

Nha, trong lòng Thanh Nguyệt rủa thầm một tiếng, ánh mắt chợt sáng lên hướng phía sau hắn hô: “Đại ca, cứu mạng, có người muốn giết muội.”

Nghe được tiếng la của nàng, quả đấm của nam nhân dừng quay đầu lại nhìn, Thanh Nguyệt thừa dịp hắn quay đầu mà bỏ chạy.

Bình bất yếm trá, mới nói không khách khí, thật ra chỉ là phô trương thanh thế, bây giờ trên người nàng cái vũ khí chống địch cũng không có, chỉ có thể trước chạy trốn mà thôi.

Nam nhân áo xanh cũng không bị lừa, quay đầu phát hiện sau lưng không có bóng người nào, lập tức ý thức được mình bị gạt, nhưng đã chậm một bước. Mới vừa rồi, người bị hắn công kích khó có thể đánh trả bây giờ đã không thấy bóng dáng, lửa giận trong lòng bùng lên, rống to một tiếng lập tức phi thân đuổi theo.

"Nha đầu thối, ta đánh chết nguoi."

Thanh Nguyệt nghe tiếng bước chân đuổi theo sau lưng càng ngày càng gần, dưới chân lại dồn sức chạy. Thân thể này thật không tốt, nếu là thân thể của trước kia làm sao lại nhếch nhác như vậy, chỉ cần một ngón tay liến đấm chết xú nam nhân đó.

‘Vèo’ một tiếng lưu loát quẹo khúc cua, Thanh Nguyệt đang xông lên phía trước đột nhiên ngưng lại, nhìn trước mặt trong lòng không khỏi ‘lộp bộp’ một tiếng, bởi vì nơi đó là ngõ cụt, đầu tường cao khoảng ba thước, khiến tâm người băng giá, nếu bây giờ quay trở lại tìm con đường khác thì không kịp, bởi vì nam nhân áo xanh này đã đuổi sát theo.

Liều mạng, cùng lắm thì chết thôi.

Thanh Nguyệt cắn răng hung hăng nhìn chằm chằm bức tường kia, nhanh chóng vận chuyển đan điền đem toàn bộ nội lực thừa thốt rót vào chân, sau một khắc bắp chân chợt dùng lực, thân thể ‘vèo’ lập tức xông ra ngoài, lúc này tốc độ nhanh hơn so với vừa rồi rất nhiều, người áo xanh kia nàng tuyệt đối đánh không lại, nếu rơi vào trong tay hẳn chỉ có bị đánh, hôm nay nàng chỉ có thể trốn mà thôi.

Mười thước, chín thước, tám thước, mắt thấy bức tường kia gần ngay trước mắt, chân Thanh Nguyệt khễ cong, hai chân hung hăng đạp xuống đất một cái, thân thể lập tức bay lên đi ra ngoài, nàng thật sự đánh giá cao nội lực trong thân thể này, liều mạng xông lên, như theo dự đoán của nàng bay lên được đầu tường, nhưng mới vừa bay qua đầu tường nội lực không hề bảo trước liền biến mất. Ở giữa không trung, nàng không cách nào giữ vững thân thể của mình, ‘vèo’ một tiếng liền ngã xuống đất.

"A."

"A, a"

Hai tiếng kêu thảm thiết, thanh âm vật nặng rơi xuống đất, vang dội bầu trời.

Ah? Thế nào lại không đau? Đất này là đất mềm sao?

Thanh Nguyệt cảm thấy không đúng, tiếng kêu thảm thiết dừng lại, dồn sức chống thân thể đột nhiên chống lại một đôi mắt tràn đầy uất ức, trong con ngươi kia mờ hồ nổi lên hơi nước, dưới mũi là hai hàng máu tươi đỏ bừng. Ách, lúc này nàng mới ý thức được mình trên đầu tường rơi xuống nện vào người ta, đôi tay vội vàng chống người đứng lên, chợt dạ nhìn nam nhân dưới đất không biết mở lời thế nào.

"Đấng đấng đấng."(ko hiểu)

“Về sau, đi đường nhớ mở to mắt một chút, đừng có cúi đầu nhìn dưới chân.” Sau tường truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề, khiến Thanh Nguyệt hồi hồn lại, nhúu mày trừng mắt hung tợn nhìn nam nhân nói câu vừa dưới đất, rồi quay đầu chạy vào con hẻm khác.

Xin lỗi? Nàng không cho là người nào đó bị nàng té đè ngã ở đất còn có thể dịu dàng tiếp nhận lời xin lỗi của nàng, đôi mắt đầm lệ mông lung, nhìn khuôn mặt nam nhân này ủy khuất như bị người khi dễ, vì để mình có thể trốn chạy nhanh hơn, chỉ có thể làm một ác nữ.

Nghe được lời của nàng. . . , nam nhân dưới đất có chút dờ khóc dờ cười, có người nào va phải người khác còn đúng lý hợp tình như vậy chứ? Dĩ nhiên hẳn cũng nghe được tiếng bước chân đang chạy tới sau bức tường, lệ quang trong mắt chợt lóe, một cái lật người liền rời đi. Trong nháy mắt ở nơi hắn vừa rời đi, lập tức xuất hiện một người áo xanh.

Nhảy qua tường rơi xuống đất, nam nhân áo xanh không ngờ được xuất hiện trước mặt hắn thế nhưng là một nam nhân, hơn nữa nam nhân này nhìn rất quen, lập tức sững sờ, tiếp đến hắn nhìn thấy hai dòng máu chảy từ mũi đối phương không khỏi cười lớn, hả hê nói: “Minh huynh? Huynh làm sao.”

"À, đi bộ không mở to mắt, không cẩn thận người ta đặt dưới lòng bàn chân, kết quả là bị đập đến như vậy, " nam nhân được người áo xanh xưng là Minh huynh không để ý chút nào đưa tay lau máu mũi, sau đó ngẩng đầu nhìn đầu tường cao ba thước, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi: "Mạc Thanh thiếu hiệp, người đây là."

"Bất tiêu tặc mà thôi, không ngờ nàng chạy thoát, không biết Minh huynh có nhìn thấy nàng chạy hướng nào không?" Mạc Thanh cười gượng, giọng nói hết sức bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Sửa Đổi

“Oh, là một cô gái sao? Ủ, chạy hướng này.” Minh Vô Ưu nghe vậy tinh thần tựa hồ chấn động, chỉ một hẻm nhỏ trái ngược con hẻm Thanh Nguyệt chạy trốn, ánh sáng trong mắt lấp lánh.

“Vậy àh, đa tạ Minh huynh.” Liếc mắt nhìn cái mũi của hắn vẫn chưa lau sạch vết máu, trong lòng Mạc Thanh cười thầm, không trì hoãn nữa liền ôm quyền với hắn, xoay người chạy theo hướng hắn ta mới chỉ.

Đội Mạc Thanh đi xa, ánh sáng rực rỡ trong mắt Minh Vô Ưu biến mất, nhìn cái ngõ nhỏ Thanh Nguyệt rời đi, khóe môi nâng lên nụ cười nhàn nhạt, thân

thể cường tráng vô song, làm sao còn có bộ dạng mềm yếu bị người khi dễ lúc này.

Trời giáng mệnh thiên nữ, cả đời khóa tâm liên.

Điều này cũng rất đúng với cô gái đó, đáng tiếc không phải là nàng. Xem ra, sau này khi đi bộ phải để mắt một chút, không biết con nghiệt súc đó chạy đi đâu rồi, hẳn còn trông cậy vào nó giúp đỡ tìm chân mệnh thiên nữ của mình.

Mạc Thanh chạy qua mấy con hẻm nhỏ nhưng không thấy nửa bóng dáng của nữ nhân kia, bước chân đột nhiên dừng lại, trước mặt là ngã tư đường không bóng người, trong lòng mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Nữ nhân này sao có thể chạy nhanh được?

Thanh Nguyệt chạy thật nhanh, cho đến khi xác định sau lưng không có người đuổi theo, lúc này mới dừng lại, mệt mỏi dựa vào vách tường thở hổn hển.

Thật mệt nha, đã bao nhiêu năm chưa từng chật vật như vậy. Xú nam nhân kia không hiểu ra sao cả, nếu sau này nàng có năng lực đánh trả nhất định chinh chết hắn.

"Ồ. ngao ô ô ô."

Mơ hồ truyền đến tiếng động vật rên rất nhỏ. Thanh Nguyệt cảnh giác hô hấp chậm lại, nhìn về phía tiếng rên truyền đến trầm tư suy nghĩ, nhẹ nhàng nhấc chân bước đi như là kẻ trộm, lặng yên không tiếng động men theo âm thanh đi tới. Khi nàng chuyển qua một khúc quanh khác mọc đầy cỏ dại thì lập tức bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, một con hồ thân thể không lồ đang nằm trong đám cỏ, cái hoa văn loang lổ kia nhìn rất quen, rõ ràng chính là con hồ hung ác ở trên đường cái hôm nay.

Nhìn chằm chằm con hồ to lớn kia, Thanh Nguyệt nghiêng rằng khanh khách, vừa sợ vừa hận.

Nếu không phải vì con nghiệt súc này, nàng cũng không xui xẻo bị người áo xanh kia đuổi theo. Chuyện này nếu là trước kia, nhất định nàng sẽ xông lên giải quyết con nghiệt súc này. Nhưng bây giờ không được ah. . . , ngay cả bản thân tự vệ cũng không có, còn không biết người nào giải quyết người nào đây.

Vì vậy, bước chân nhẹ nhàng tính toán thần không biết quỷ không hay rời khỏi chỗ thị phi này.

"Ồ. , ngao...ô ô ô."

Chân nàng mới nâng lên, tiếng rên nhỏ truyền đến lần nữa, thanh âm mềm mại này không giống tiếng hô của con hồ, ngược lại như là tiếng nước nổ nghẹn ngào của một động vật nhỏ nào đó. Từ từ đem chân hạ xuống đất định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện con hồ nằm đằng kia không nhúc nhích, đầu hồ cắm một thanh kiếm sắc bén, xung quanh lưỡi kiếm chảy ra máu đen, hiển nhiên thanh kiếm có độc, phía dưới con hồ có một vũng máu lớn, nhìn đáng vẻ này của nó chắc chết rồi. Mà nằm trong vũng máu này, còn có hai vật nhỏ động đậy trên bụng con hồ, thanh âm ô ô lúc này chính hai con vật nhỏ này phát ra.

Đó là. hồ con?

Thanh Nguyệt cả kinh mắt trừng lớn, oán niệm trong lòng đối với con hồ này trong nháy mắt mất hết, nghĩ đến nó vừa rồi mạnh mẽ đâm người trên đường cũng không phải là không có nguyên nhân.

Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân huyền ảo truyền tới bên tai, Thanh Nguyệt theo bản năng định chạy đi, nhưng vừa xoay người bỗng dừng lại, nghiêng đầu thấy hai vật nhỏ này, hơi chần chờ, sau đó bước nhanh đi tới bãi cỏ ôm lấy một ít cỏ đắp lên người con hồ mẹ, sau đó đưa tay ôm hai con hồ con vào trong ngực liền nhanh chóng chạy đi.

Dọc theo đường đi, vì không muốn người ta phát hiện bí mật trong ngực, nàng tận lực tìm những nơi ít người đi, không có gây ra tai họa gì, thời điểm nàng chạy trở lại Tướng phủ thì mây tím đã đầy trời (trời chiều).

Trước cửa Tướng phủ, Diệp Lạc đứng ngồi không yên hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa thấy bóng dáng của Thanh Nguyệt lập tức chạy tới.

"Tiểu thư, người đã trở lại, người hù chết nô tỳ rồi." Diệp Lạc nắm chặt cánh tay Thanh Nguyệt, mắt sưng húp lên hiển nhiên khóc rất lâu.

"Tốt lắm, tốt lắm, ta không phải đã trở lại rồi sao, Hồng Diệp đâu?" Thanh Nguyệt muốn đưa tay vỗ nha đầu an ủi một chút, nhưng trong ngực còn có hai vật nhỏ, không thể làm gì khác hơn là nàng vòng tay quanh mình không thả.

"Hồng Diệp đi tìm người chưa có trở lại đâu, bọn người Đại công tử cũng đều đi tìm người rồi, muội đi đứng chậm chạp nên ở lại trong nhà." Diệp Lạc rút lấy khăn tay màu đỏ lau lệ trên mắt, nghẹn ngào nói: "Bạch công tử cũng tới, lão gia phân phó nếu tiểu thư trở lại, thì đi vào tiền sảnh gặp lão gia."

Bạch công tử?

"Hắn tới làm gì?" Nghe cái tên này, Thanh Nguyệt hơi nhíu đầu mày.

Vị hôn thê là nàng bị thương lâu như vậy, hẳn không tới nhìn một cái, lại cùng cô gái khác vào quán rượu, nghe là biết không tốt lành gì rồi, trong lòng tự nhiên đối với vị hôn phu chưa từng gặp mặt này không có chút cảm tình nào.

"Không biết." Diệp Lạc rất dứt khoát lắc đầu một cái.

"Oh." Nghe đến đó, trong lòng Thanh Nguyệt trầm ngâm một chút, tiếp theo đem hai vật nhỏ trong ngực đưa vào lòng Diệp Lạc rồi quẩn lại: "Đưa bọn nó đến viện chúng ta, tìm chút đồ ăn cho bọn nó ăn."

"Cái gì vậy? Thật đáng yêu." Trong ngực đột nhiên bị nhét vào hai vật nhỏ, lúc này Diệp Lạc mới phát hiện ra sự tồn tại của bọn nó, mặt tò mò quan sát hai con vật nhỏ, lông xù lên, chưa có mở mắt ra, vừa nhìn biết là mới ra đời, nhưng thân thể này không giống con chó lắm.

"Là hồ con, mới ra đời." Thấy nha đầu này thích như vậy, Thanh Nguyệt cười híp mắt nói ra thân phận của bọn nó, lập tức dọa Diệp Lạc sợ cả người khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đem hai vật nhỏ ném ra ngoài.

"Hồ, hồ con?"

"Cẩn thận một chút, đừng để bị ngã." Nhìn Diệp Lạc hấp ta hấp tấp, Thanh Nguyệt không vui dặn dò một câu, y phục cũng không đổi, quay đầu lại trực tiếp chạy tới tiền sảnh.

Dù sao nàng cũng không muốn lấy Bạch công tử kia, nên không cần để ý hình tượng gì đó.

Mà Diệp Lạc sớm đã bị hai vật nhỏ trong ngực dọa sợ đến hoa dung thất sắc, cũng quên đuổi theo, thân thể cứng ngắc ôm hai vật nhỏ này, thiếu chút nữa khóc rống lên.

Tiểu thư nói rất dễ dàng ah, hồ con cũng là con hồ mà, mặc dù mới ra đời nhưng cũng rất đáng sợ có được hay không? Còn kêu nàng cho bọn nó ăn, đây không phải là muốn mạng nàng sao?

Thanh Nguyệt bước nhanh như bay, rất nhanh đã đến tiền sảnh, xa xa, liền thấy một nam tử mặc áo trắng ngồi trong phòng, đang nhỏ giọng cùng phụ thân Tô Kính Tùng nói chuyện, y phục lộn xộn bẩn thỉu trên người mình, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt.

"Cha, con đã trở về." Thanh Nguyệt bước vào cửa, trực tiếp bỏ qua cái bộ mặt không vui đang nhìn mình, cười cười với Tô Kính Tùng, tự động bưng bình trà trên bàn rót cho mình một ly trà, như trâu uống ừng ực.

Một ngày không uống miếng nước nào, khát quá đi.

Khi thấy diện mạo hiện tại của Thanh Nguyệt, gương mặt Bạch Thạch Lỗi lập tức tối sầm lại, cây quạt trên tay không nhịn được gõ nhẹ vào lòng bàn tay, trong mắt tràn đầy chán ghét cùng khinh thường.

Đầu tóc bù xù, quần áo xốc xếch, còn dính vết máu, cử chỉ thô lỗ, uống nước như thôn phụ hương dã (phụ nữ ở trong núi) phát ra tiếng như vậy, có một chút xù nữ nhân sao? Thật không biết lúc đó phụ thân có bị văng đầu không, làm sao lại định hôn sự với nữ nhân này, thật là làm nhục môn phong, thật nhục, thật nhục a.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Nữ nhi, con làm sao rồi? Bị thương ở đâu vậy?"

Tô Kính Tùng vừa nhìn thấy vết máu trên người nữ nhi, dọa cho sợ đến mặt trắng không còn chút máu, lập tức đứng lên vọt đến bên cạnh nàng, lo lắng kiểm tra từ trên xuống dưới.

Đứa trẻ đáng thương, làm sao lại xấu số như vậy, luôn bị thương đây?

"Không có chuyện gì, hôm nay con đi trên đường gặp phải con hồ, thời điểm chạy trốn va phải người bị thương, máu này là của người đó." Thanh Nguyệt không sao cả cười cười, âm thầm lờm Bạch Dật Hiến bên cạnh, không có đem chuyện hai con hồ con nói ra.

Áo trắng như tuyết, cây quạt trong tay khiến trên người hắn có thêm cỗ hơi thở văn nhân, mi thanh mục tú cũng coi như nam tư tuấn mỹ, chỉ tiếc đầu mày nhú chặt cùng vẻ khinh bỉ trong mắt phá hỏng bộ mặt tốt đẹp đó, hơi thở văn nhân có vẻ hơi chua thối.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Nghe như vậy, tâm Tô Kính Tùng lo sợ cuối cùng cũng để xuống, lúc này mới nhớ tới Bạch Dật Hiến ở bên cạnh, vội vàng lôi kéo nàng đến trước mặt Bạch Dật Hiến nói: "Bạch công tử nghe nói con bị thương, hôm nay cố ý tới thăm con."

Bạch Dật Hiến liếc mắt nhìn người bị Tô Kính Tùng kéo đến trước mặt mình, tức giận hừ lạnh một tiếng, ngồi tại chỗ không nhúc nhích, bộ dáng kia giống như người ta thiếu hẳn bạc vậy.

“Tin tức của Bạch công tử thật nhạy bén nha, vết thương của ta mới khỏi có thể xuống giường, ngài lập tức liền chạy tới, thật là phí tâm của ngài.” Thanh Nguyệt thấy cái bộ dáng này của hắn cũng không có tức giận, giọng mang theo châm chọc nói.

Thời điểm vị hôn thê nằm trên giường nửa tháng không rõ sống chết, cũng không thấy hắn đến, hôm nay mới ra cửa hắn đã tới rồi, ai có thể nói cái này chỉ là trùng hợp sao?

"Biết thương thế của mình thì nên ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, bộ dạng này của ngươi, thật là mất hết mặt mũi của phủ Thừa Tướng." Không ngờ nàng còn dám tiếng lớn tiếng nhỏ với mình, Bạch Dật Hiền bật dậy lạnh lùng quát.

Nữ nhân không nên ra cổng trước không nên bước cổng trong (ý là không được ra khỏi cửa a), có người nào như nàng, ngày ngày như bà điên chạy nhảy trên đường cái.

"Ta mất mặt thì kệ ta, mắc mớ gì tới ngươi? Cha ta không nói ta, ngươi là cái thá gì?" Thanh Nguyệt cười lạnh một tiếng, khi nói chuyện cố ý nói lớn vang nước bọt lên mặt hắn.

Nam nhân này chính là thiếu dạy dỗ, lúc nào Sở Thanh Nguyệt nàng bị người khác chỉ vào mũi mắng như vậy chứ?

"Ngươi." Bạch Dật Hiền lau nước bọt trên mặt, lập tức như khi xù lông (chỗ này ta chém), cây quạt vung lên, chỉ vào nữ nhân không biết chết sống tức đến mặt mày xanh mét.

Cái rắm? Đây là lời một nữ nhân nên nói sao?

“Đừng lấy cây quạt thối của ngươi chỉ vào ta, ngươi không được giáo dục à, có hiểu lễ nghi làm khách không?” Thanh Nguyệt đẩy cây quạt trước mặt mình ra, sức lực rất lớn khiến hắn phải lao đao.

"Ngươi. Ngươi quả thực là. Không thể nói lý."

"Ngươi mới rắm chó không kêu, đến nhà người khác còn dám lớn lối như vậy, ngươi tưởng ngươi là Thiên Hoàng Lão Tử sao?"

"Ngươi."

"Như thế nào?"

Bạch Dật Hiền nói một câu Thanh Nguyệt liền đáp một câu, dù hắn có tài ăn nói cũng không thể cãi lại nữ nhân, thật vất vả đáp lại Thanh Nguyệt một tiếng lại bị lời càn quấy của nàng uy hiếp, tức giận đến đỏ mặt tía tai, khóe miệng co rút không nói được nửa câu phản bác.

"Hiền chất, hiền chất, không nên tức giận, không nên tức giận, đầu óc con bé bị hỏng còn chưa khỏe, không biết ăn nói, ngươi đừng để ý, chớ để ý nha." Tô Kính Tùng nhìn bộ dáng mất lớn trừng mắt nhỏ này, đoán chừng hai người muốn trở mặt, lập tức đem Thanh Nguyệt kéo ra sau lưng, không ngừng ở trước mặt Bạch Dật Hiền cầu hòa.

"Hừ, đầu óc bị hỏng? Bà phụ nên hảo hảo dạy lễ giáo cho nàng, nữ nhân như vậy sao xứng với thân phận phu nhân Bạch gia ta, cáo từ." Thấy Tô Kính Tùng ăn nói khép nép nhận lỗi với mình, sắc mặt Bạch Dật Hiền mới tốt hơn một chút, nói dứt lời liền nổi giận đùng đùng rời đi.

"Bốp."

Bạch Dật Hiền vừa mới đi, một chưởng của Tô Kính Tùng liền vỗ vào trên bàn, bình trà rung động vang lên một tiếng, dọa Thanh Nguyệt giật mình, chột dạ không nói câu nào.

Kể từ tình lại, ông đối với nàng liền che chở có thừa, người một nhà xem nàng như bảo bối mà nâng niu, đây là lần đầu tiên thấy ông nổi giận lớn như vậy.

"Nói, rốt cuộc con muốn như thế nào?" Ngón trỏ Tô Kính Tùng chỉ vào mũi Thanh Nguyệt, khuôn mặt râu ria run cầm cập, hiển nhiên bị tức không nhẹ.

"Con., con không muốn thì sao, con chính là không ưa bộ dạng mất cao hơn đầu của hắn, đã ở trong nhà của chúng ta mà còn phách lối như vậy, coi mình là trời hạ." Thanh Nguyệt không cam lòng nhỏ giọng nói, chột ngắc đầu lên nói tiếp: "Cha, người làm gì phải ăn nói khép nép với hắn như vậy, người xem bộ dáng kia của hắn, có coi người là trưởng bối không? Người không cảm thấy bức bối sao?"

Nàng thật sự không hiểu cha đang làm cái gì, tại sao ở trước mặt người khác nói một không nói hai, lại cam nguyện ở trước mặt Bạch Dật Hiền khuất phục nịnh hót.

"Cha là vì cái gì? Còn không phải là bởi vì cha thương con sao? Còn không phải là bởi vì con thích người ta? Mỗi lần ầm ĩ liền vội vàng đi nói xin lỗi với người ta, khóc khóc kêu cha đi cùng con đi nói xin lỗi. Cha ăn nói khép nép? Ta không đánh bạc tám mặt mo này, cái mối hôn sự này còn có thể giữ được sao?" Tô Kính Tùng càng nói càng tức giận, càng nói càng sục sôi, đến cuối cùng nước bọt bay đầy trời.

Suy nghĩ một chút tốt xấu gì ông cũng là đương triều Tả Tướng, nếu không phải vì nữ nhi này, nàng cho là ông nguyện ý chịu bề mặt sao.

Thanh Nguyệt thật không nghĩ tới còn có chuyện này, nhìn nam nhân trung niên trước mặt nói đến nước bọt văng tung tóe trong lòng đột nhiên đau xót, trong mắt lập tức tràn đầy nước mắt.

Cha của nàng Sở Hành Phong cũng thương yêu nữ nhi này như vậy, vì nàng cái gì cũng dám làm, nhưng đến cuối cùng.

"Con khóc cái gì mà khóc, không có ai ức hiếp con?"

"Cha., thật xin lỗi." Thanh Nguyệt nói nghẹn ngào.

"Thôi, thôi, ai bảo con thích tiểu tử thúi kia? Cha chỉ ăn đôi câu cũng không mất miếng thịt nào, không có gì." Thấy bộ dạng nữ nhi là chẳng chực khóc, lập tức tiếng quát mắng của Tô Kính Tùng yếu dần. Hết cách rồi, ai bảo hán chính là không nhìn nổi nữ nhi khóc đây.

"Không, cha." Nghe đến đó, Thanh Nguyệt đột nhiên cắt đứt lời nói của Tô Kính Tùng, ánh mắt sáng quắc nhìn hán kiên định nói ra: "Lần bị thương này mặc dù con quên rất nhiều thứ, nhưng mà lại nghĩ thông rất nhiều chuyện, dù sao hán cũng không thích con, coi như miễn cưỡng cưới con, cũng không nhất định tốt với con, người như vậy con không muốn gả, con không thể để cho cha cả đời bị người ta khinh bỉ, cả đời không ngóc đầu lên được."

Trước đó, nàng đối với Bạch Dật Hiền cũng không có tình cảm, còn về phần nhân phẩm của hán thì tuyệt đối không thể gả rồi. Khiến người nhà theo nàng chịu vũ nhục như vậy, thật không biết trước kia Tô Thanh Nguyệt nghĩ như thế.

"A, con. Nói thật chứ?" Không ngờ nữ nhi lại đột nhiên nói như vậy, Tô Kính Tùng nghe đến ngây người, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Nàng không phải thích tiểu tử thúi kia thích đến chết đi sống lại sao? Lúc đó bị thương cũng bởi vì đi cầu bùa bình an cho tiểu tử thúi kia, thế nào đột nhiên lại nói hiểu rõ mọi thứ không muốn lấy chồng?

"Dạ." Thanh Nguyệt trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng lại như cũ dùng sức găt đầu một cái: "Con đã nghĩ kỹ, một nam nhân không tôn trọng trưởng bối, không xứng với con."

Mặc kệ Tô Kính Tùng có đồng ý hay không, dù sao nàng đã quyết định, hôn sự này nàng nhất định phải hủy bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Không hỏi hận?" Khuôn mặt Tô Kính Tùng hồ nghi, còn có chút không tin.

"Không hỏi hận." Thanh Nguyệt dùng sức găt đầu một cái, nói ba chữ đó có lực sát thương rất lớn.

Tô Kính Tùng há hốc mồm cứng lưỡi nháy mắt mấy cái, đã bao nhiêu năm, mặc cho hán khuyên như thế nào, nha đầu này đã nhận định rồi cho dùng chết cũng không quay đầu, hiện tại lại quay đầu thật là có gì đó không đúng.

Một hồi lâu, hán thấy Thanh Nguyệt cứ nhìn chăm chăm mình như vậy, ánh mắt kiên định như cũ, tuyệt không giống bộ dạng nhất thời xúc động, lúc này mới chợt tỉnh ngộ nha đầu này nói là sự thật, lập tức mạnh mẽ vỗ đùi, Thanh Nguyệt cả kinh vội vàng lùi lại một bước, gương mặt lộ vẻ đề phòng.

Lão đầu tử này không phải là muốn đánh nàng một trận chứ?

Nếu là đánh thật, nàng có nên đánh trả lại hay không?

Nếu như nàng đánh trả, cũng không phải là đối thủ của ông ấy!

"Tốt, ha ha ha."

Thời điểm Thanh Nguyệt rồi rầm có nên đánh trả hay không, đột nhiên Tô Kính Tùng cười lớn, tiếng cười kia cao ngất rung động lỗ tai nàng kêu ong ong: "Nói thật hay, đây mới là nữ nhi ngoan của ta, lão tử đã sớm nhìn tiểu tử kia không vừa mắt, nếu không phải vì con gái của ta thích hán, hán cũng chỉ là cộng lõng thôi, con mẹ nó, lão tử đã sớm chịu đủ đồ ruồi nhặng này rồi, Bạch gia bọn họ nhìn con gái của ta không vừa mắt, ta đã chường mắt hán từ lâu rồi, từ nay về sau ta có thể ưỡn ngực ngẩng đầu làm người, sáng khoái, sáng khoái a, ha ha ha."

Tô Kính Tùng cười đến ngửa tới ngửa lui, Thanh Nguyệt thấy một màn này rộn cả tóc gáy, nghĩ thầm, người này không phải là bị nàng chọc giận đến điên rồi chứ?

"Nữ nhi, hôm nay con có thể nói ra những lời này, cha rất vui mừng, rất vui mừng, con cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi, hiện tại cha liền đem cái tin tức tốt này nói cho mẹ con biết." Về mặt Tô Kính Tùng cảm khái vỗ vỗ đầu vai Thanh Nguyệt, nhanh chóng chạy ra đại sảnh, đột nhiên cảm thấy sống lưng thẳng hơn.

Thanh Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng lưng đang cười lớn rồi đi kia, cảm thấy người này có chút không bình thường?

Mang theo đầy bụng nghi ngờ đi ra đại sảnh, bỗng nhiên lại nhớ tới lời nói Diệp Lạc, tiện tay gọi gã sai vặt bên cạnh, hỏi "Mấy vị thiếu gia trở về chưa?"

"Bẩm tiểu thư, chưa có về." Gã sai vặt nghe nàng hỏi thăm, vội vàng đứng ngay ngắn cung kính trả lời.

"Vậy người đi nói cho quản gia, kêu hắn phái mấy người đi ra ngoài tìm mấy vị thiếu gia, nói ta trở lại, không cần đi tìm nữa."

"Dạ"

Gã sai vặt đáp một tiếng quay đầu lại đi tìm quản gia, mà Thanh Nguyệt cũng quay đầu thẳng đi về viện tử của mình.

"Tiểu tử tông a, người liền ăn đi, người không ăn, tiểu thư nhất định sẽ huân ta."

Mới vừa vào viện, thấy Diệp Lạc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhỏ giọng van xin với người nào đó, thân thể ngồi chồm hổm kia muốn đi đến phía trước như lại không dám, chân chừ nửa ngày cũng không di chuyển nửa bước, bộ dáng kia có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

Nha đầu đó đang làm gì vậy?

Thanh Nguyệt nghi ngờ chậm rãi đến gần, lúc này mới phát hiện ra, ở trên mặt đất cách Diệp Lạc khoảng hai thước có hai con hồ con nhấm chặc hai mắt nhẹ giọng nức nở nghẹn ngào, phía trước hai con hồ con có mấy khối điểm tâm nhỏ rơi vãi đầy đất.

Nhìn đến đây, Thanh Nguyệt lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, bất đắc dĩ mà lắc đầu trực tiếp lướt qua nàng, ôm hai con hồ con trên mặt đất lên, phân phó nói: "Người đi lấy một ít cháo, lấy nhiều một chút, ta tới ụy nó ăn."

Nàng vẫn cho là lá gan của nha đầu này thật lớn, không ngờ, thậm chí ngay cả vật nhỏ mới ra đời còn chưa mở mắt cũng sợ,

Thấy nàng đến, Diệp Lạc vốn là có chút chột dạ co quắp, chỉ sợ tiểu thư ghét bỏ nàng ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, lúc này nghe nàng phân phó thật vui mừng, đồng ý một tiếng liền chạy như bay đi ra ngoài. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần không để nàng ở trong này đối phó hai tiểu tử tông này là được.

Thanh Nguyệt quan sát hai con hồ con nàng ôm trong ngực, lúc này mới phát hiện, dáng dấp của hai hồ con này cũng con hồ mẹ kia không giống lắm, một con hồ con lông trên người đều là màu trắng, trắng như tuyết không có một chút tạp mao, dáng vẻ nho nhỏ, nếu không phải nhìn kỹ thật đúng là không nhìn ra nó là hồ con. Mà hồ con còn lại lông trên mình có đường vân trắng đen xen kẽ nhau, bộ dáng điển hình của con hồ.

Rất nhanh, Diệp Lạc liền bụng chén cháo tới, Thanh Nguyệt bảo nàng đặt chén xuống, lại kêu nàng đi chuẩn bị nước tắm cùng y phục tắm rửa, mà mình thì thận trọng dứt hai con hồ con ăn, chờ dứt nó ăn no, lại vì hồ con dọn dẹp một chỗ cho nó nằm, lúc này mới xoay người trở về phòng rửa mặt.

"Diệp Lạc, tiểu thư nhà người, ta. Trước kia là hạng người gì?" Sau khi tắm rửa xong, lúc ăn cơm, Thanh Nguyệt không nhịn được hỏi.

Trước kia, nàng chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này, nhưng hôm nay lần đầu tiên ra đường liền không giải thích được bị nam nhân đó đuổi theo, lại thêm vào thái độ của Bạch Dật Hiền cùng lời nói của Tô Kính Tùng ở trong đại sảnh, làm cho nàng chột ý thức được, nhân duyên của Tô Thanh Nguyệt hình như không tốt lắm.

"Trước kia? Tiểu thư chính là người rất nổi danh, người rất lợi hại nha." Diệp Lạc gãi gãi đầu, đối với vấn đề này không hiểu lắm.

"Lợi hại? Lợi hại như thế nào?" Thanh Nguyệt cau mày, đây là một cái đáp án sao?

"Chính là., chính là người của toàn kinh thành không có người nào không biết tên của tiểu thư, trong kinh thành không có ai là không bị tiểu thư chinh."

"Ách." Xấu như vậy?

Toàn bộ kinh thành không có ai không bị nàng chinh, uy phong này như thế nào a? Nhưng nếu như thật lợi hại như vậy, vậy hôm nay trên đường cái người áo xanh kêu tên của nàng, đuổi theo nàng là chuyện gì xảy ra?

"Vậy. Ta có kẻ thù không?" Suy nghĩ một hồi lâu, Thanh Nguyệt hỏi lần nữa.

"Kẻ thù? Vậy cũng có nhiều lắm." Diệp Lạc nói rất là một dứt khoát, bô bô liền bắt đầu kể ra: "Muội đếm một chút, có đương kim Ngũ hoàng tử điện hạ, Tam tiểu thư phủ Hữu tướng, Lưu Quốc cửu, tiểu công tử phủ Thượng Thư, tiểu gia Thanh Vân sơn trang, Ngô Phách Thiên của Long Phụng tiêu cục, lại đến."

Danh sách kẻ thù trong miệng Diệp Lạc hình như còn chưa nói hết, Thanh Nguyệt nghe mà đầu đầy hắc tuyến, cuối cùng buồn bực cúi đầu, không nói tiếng nào bắt đầu vui đầu ăn cơm, không bao giờ hỏi tên kẻ thù nữa.

Nghe Diệp Lạc nói, kẻ thù của Tô đại tiểu thư là từ thiên tử môn đình cho tới lê dân bách tính, không có người nào không phải là kẻ thù của nàng. Cái này mà nói rất nổi danh, rất lợi hại à? Rõ ràng chính là tiếng xấu lan xa, tiếng xấu rõ ràng, nếu như không khách khí mà nói một câu, đó chính là ngang ngược càn rỡ, một mối họa lớn của kinh thành.

Đêm, yên tĩnh.

Thanh Nguyệt lười biếng ngồi ở trước bàn gần cửa sổ, ngón tay vô thức gõ nhẹ mặt bàn, tóc dài nghiêng vén hết về phía sau, mặc một bộ áo trắng đơn bạc, một trận gió lớn thổi qua, mê người không nói nên lời.

"Ai"

Đôi mày thanh tú khóa chặt, Thanh Nguyệt thở dài một tiếng, trong lòng ưu sầu.

Vốn còn tưởng rằng mình nhập vào trên người của thiên chi kiều nữ, ai ngờ lại là một mầm họa. Nhiều kẻ thù như vậy, sao này làm sao nàng dám ra khỏi cửa?

Không được, nàng không thể trong cậy vào việc khôi phục công lực được, nói gì cũng phải nhanh chóng tìm đường thoát thân mới được, nếu không có năng lực tự vệ, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị hãm hại, đến lúc đó nàng hướng ai kêu oan đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sắc trời chưa sáng, trong sân đột nhiên vang lên thanh âm ‘vèo vèo’ của lưỡi kiếm chém vào không khí, Hồng Diệp đang ngủ tưởng đâu có thích khách đột kích, nàng cả kinh ngay cả y phục cũng không mặc, tiện tay nhặt lên liền chạy ra ngoài, nhưng khi thấy bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc trong sân thì mặt mũi kiên trì bình tĩnh của nàng rốt cuộc rách ra một đường.

Tiểu thư nhà nàng bị quỷ nhập vào người sao, cư nhiên dậy sớm luyện công như vậy?

Lúc này, Thanh Nguyệt mới biết Hồng Diệp cũng biết võ công, vì vậy ngoắc tay gọi nàng bồi mình cùng nhau luyện công, có người luyện cùng tiến bộ nhanh hơn so với một mình nàng tự luyện.

Lúc Diệp Lạc đứng lên thì liền thấy một cảnh tượng thế này: Thân Hi đang bay lượn giữa ánh kiếm của hai nữ tử, mái tóc tung bay theo sự chuyển động của cơ thể. Gió mát có thơm, thiếu nữ như hoa - cảnh tượng này đẹp không thể diễn tả thành lời.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Thanh Nguyệt cũng không lãng phí thời gian, mang theo hai nha đầu lập tức ra cửa.

Đi trên đường cái, lúc này Thanh Nguyệt mới phát hiện ra mọi người nhìn thấy nàng theo bản năng nghiêng người tránh xa, bộ dáng kia giống như chỉ sợ đụng nàng sẽ lây bệnh truyền nhiễm. Ngày hôm qua, nàng chỉ chú ý mục tiêu mình tìm kiếm không chú ý những thứ này mà hôm nay nhìn đến mấy người này trong nội tâm không biết là tư vị gì, cảm giác kia, giống như mình bị mọi người vứt bỏ vậy.

Chỉ là, danh tiếng bị phá hư cũng có chỗ tốt, thí dụ như hiện tại, nàng vừa vào tiệm thuốc, vốn là một đội người xếp hàng dài lập tức tránh xa như gặp rắn rết nhường cho nàng một con đường, cũng tiết kiệm dùm nàng thời gian xếp hàng.

"Tô, Tô tiểu thư, xin, xin hỏi người, có phân phó gì." Tiểu đồng trong tiệm thuốc run run rẩy rẩy nhìn cô gái như ôn hòa trước mắt này, không biết ôn thần này chạy đến nơi này làm gì.

"Cây tôi trời, ngọc hương hoa, phi yến thảo, tiên mã thảo, nguyệt tử đằng, lung trư thảo." (ko biết edit sao lun, ai biết giúp mình với!!)

Thanh Nguyệt liên tiếp nói ra rất nhiều tên thuốc, tiểu đồng nghe vậy trong đầu mờ mịt, mặc dù không biết những thứ thảo dược này rốt cuộc có thể trị bệnh gì, nhưng tốc độ hết thuốc không hề chậm, chỉ cần có thể đuổi ôn thần này, nàng yêu cầu cái gì thì lấy cái đó thôi.

Dược thảo hết xong, Thanh Nguyệt phân phó Diệp Lạc thanh toán bạc, lấy gói thuốc liền xoay người bước ra tiệm thuốc, tiếp đó Hồng Diệp dẫn đường tìm đến tiệm thợ rèn nổi danh ở kinh thành, lấy ra bản vẽ mình vẽ cả đêm, lệnh bọn họ chế tạo theo bản vẽ, sau khi xong hết mọi việc liền trở về Tướng phủ, ngay lập tức chui vào phòng sau đó không có ra ngoài.

Mấy ngày sau, Thanh Nguyệt xem binh sử trước mắt mình, thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn lại binh sử trong tay khế chau mày, phần hỏa lam còn thiếu một chút đồ, nhưng không biết đến nơi đâu tìm?

Thôi, trước hết cứ như vậy đi, có ít thứ này cũng đủ nàng dùng để phòng thân rồi.

Ban đêm.

Thanh Nguyệt lẳng lặng nằm trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm rèm che mắt không nháy một cái, giống như nơi đó bị nàng nhìn chăm chăm có thể nở ra một đóa hoa.

"Ken kết"

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, đôi mắt nhìn chăm chăm rèm che khẽ động, lẳng lẳng nghiêng tai lắng nghe, cho đến khi tiếng bước chân ‘sột soạt’ cùng giọng nói rất nhỏ dần dần yên lặng, lúc này mới lặng lẽ đứng dậy thay y phục dạ hành, không tiếng động đẩy cửa ra rồi biến mất trong màn đêm.

Phong Vũ Lâu

Bóng đèn lặng lẽ đứng ở nóc phòng, cẩn thận quan sát xem xung quanh mình thấy không có người nào, lúc này mới phi thân xuống vào trong nhà.

Theo thân thể rơi xuống, trong không khí mơ hồ vang lên một tiếng động nhỏ, Thanh Nguyệt cảnh giác cúi đầu xem xét, không ngờ phát hiện nơi cổ chân bị một vòng tơ bạc quấn quanh, ánh mắt nhìn chăm chăm tơ bạc quấn chân, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, thủ pháp tốt.

Nếu như bị người phát hiện, nàng cũng không định che giấu nữa, ánh mắt nhìn về nơi bí ẩn phía bên trái, thoáng thẩn lên tiếng "Đi ra đi." "Nhĩ lực tốt."

Theo nàng lên tiếng, bóng dáng màu đỏ từ nơi bí ẩn bên cạnh đi ra, ánh mắt sáng trong nhìn người trước mắt, khoe môi ẩn chứa nụ cười. Chân mày cột nhả phong tình vạn chủng, ẩn núp vạn vạn sát cơ.

Cơ quan này không thể bảo là không lợi hại, nếu như không có người chỉ điểm người trúng không chết cũng sẽ trọng thương, chưa từng có sai lầm, lần đầu tiên có người phát hiện, thậm chí còn là không có chút thương tích nào, thật sự làm cho người ta không dám khinh thường.

"Cơ quan tốt, thu lại đi." Thanh Nguyệt cười nhạt tháo cái khăn đen trên mặt xuống, lộ ra mặt mũi với hấn.

"Nha, đắc tội đắc tội." Phan Lỗi vừa nhìn thấy là nàng, vẻ mặt lập tức nghiêm túc, vội vàng cười trừ một tiếng trở lại nơi bí ẩn, tay nắm chặt lại, ‘lộp bộp’ một tiếng vang lên, tơ bạc quấn ở trên chân Thanh Nguyệt lập tức biến mất không thấy gì nữa.

"Chuyện làm như thế nào rồi?" Đợi hấn trở lại, Thanh Nguyệt liền hỏi.

"Tiến hành rất thuận lợi, tin tức của vài quốc gia khác đã bắt đầu trực tiếp truyền về nơi này, chỉ là." Nói đến chánh sự, cười đùa trên mặt Phan Lỗi nhất thời biến mất, chỉ là giọng nói có chút chần chờ.

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là phương diện kia ở Từ Mang quốc giống như có chút không đúng, Âm Sứ bên kia hỏi nguyên do."

Ám Bộ có quy định, bên trong tổ chức bất luận kẻ nào chỉ thực hành mệnh lệnh không cho hỏi tới nguyên do, Âm Sứ này hành động như thế không thể không khiến người hoài nghi.

Nghe đến đó, ánh mắt Thanh Nguyệt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Đem hấn cô lập, ra lệnh tất cả thuộc hạ Âm Bộ không tiếp xúc với Âm Sứ đó, nếu có người hỏi nguyên do hoặc hành động khả nghi, đều cô lập."

"Vâng"

"Từ Mang quốc còn truyền về tin tức gì nữa không?"

"Có, chúng thần tử Từ Mang quốc thượng tấu Thiên tử phong hậu vị nhưng bị Thiên tử bác bỏ, sau đó sắc phong nhi nữ của Liễu Thừa tướng Liễu Nhược Vân làm quý phi, chuyện còn lại chỉ là rêu rĩa không đáng nhắc đến. Những chuyện liên quan đến thuộc hạ bên cạnh Sở tướng quân, Âm Sứ bên kia chỉ nói là đang thu thập tin tức, không có bất kỳ hồi báo nào."

"Nha?" Tâm trạng Thanh Nguyệt tối tăm, suy tư hồi lâu mới mở miệng lần nữa: "Người lựa chọn mấy người tin cậy phải đi Từ Mang quốc, về sau tất cả công việc ở Từ Mang quốc liền do bọn họ phụ trách, lệnh cho bọn họ tra xét rõ ràng công việc của tất cả Âm Bộ lệ thuộc Từ Mang quốc, người có thể dùng thì dùng, không thể dùng thì sa thải, nếu phát hiện có người tiết lộ tin tức cho người của hoàng gia hay quan viên, giết không tha."

Sở gia bị tịch thu tài sản chém đầu cả nhà mà nàng không phát giác được gì, lúc đó nàng liền hoài nghi trong Âm Bộ có người phản bội, hôm nay xem ra, quả nhiên như nàng đoán.

Long Hạo Thiên, người quả nhiên là thâm tàng bất lộ.

"Dạ. . . ." Phan Lỗi bị sát khí khắp người nàng tỏa ra cả kinh ngẩn ngơ, tiếp theo trong mắt xẹt qua một tia hồ nghi, ánh mắt như có điều suy nghĩ đánh giá toàn thân cao thấp nàng, đột nhiên nhíu mày xinh đẹp cười một tiếng, hỏi: "Nếu có tin tức, ta liên lạc với ngài như thế nào?" (lúc này Nguyệt tỷ giả trai nha)

Giọng nói uyển chuyển du dương, một câu không thể bình thường hơn như khi hấn nói ra thì vô cùng mập mờ

Tìm tòi nghiên cứu không chút kiêng kỵ như vậy, khiến trong lòng Thanh Nguyệt không khỏi cả kinh, trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, thoáng tập hướng hấn bắn tới, Phan Lỗi thấy thế đôi tay lắc lắc, vội vàng nói: "Ta không phải hoài nghi ngài, ta chỉ là muốn ngay lập tức đưa tin tức đến trong tay ngài."

"Người không cần quan tâm, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ tới." Thanh Nguyệt tức giận nói xong liền phi thân ra khỏi phòng, nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích.

Phan Lỗi cười như không cười nhìn bầu trời đêm tối đen, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm, hiện giờ tất cả trong đầu đều là bóng dáng yếu đuối thon thả trong bộ y phục dạ hành của người đó.

Nữ nhi? Tính khí thật không tốt nha, so với nữ nhân kia không kém lắm, là ai đây?

Cho đến khi cách xa Phong Vũ Lâu, Thanh Nguyệt mới ngừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Phong Vũ Lâu, tức giận rủa thầm một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Còn tưởng người này đôi tính rồi, ai dè đức hạnh thối như cũ, khắp nơi quyến rũ bất kể nam nữ.

Trong lòng rủa thầm Phan Lỗi, vừa đi qua khúc quanh, một đạo bóng đen đột nhiên từ trong bay ra ngoài, hung hăng đụng nàng quay về chỗ cũ. Trong phút chốc, Thanh Nguyệt cảm thấy bụng đau nhức kịch liệt, tiếng rên vừa phát ra, bỗng nhiên một bàn tay to che miệng của nàng, thân thể bị một cổ sức lực mạnh mẽ đặt ở trên tường, thân thể cao lớn mang theo hơi thở lạnh lẽo bao trùm toàn bộ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Áp lực như bị núi đè nặng, thất chặt như gông cùm xiềng xích, khiến Thanh Nguyệt không khỏi kêu đau lần nữa, mùi máu tươi nồng đậm đập vào mặt, trong mắt lóe lên hàn quang, tay khẽ động, lòng bàn tay lập tức xuất hiện thêm một đồ vật, nhưng không nghĩ đến thân thể trên người nàng bỗng nhiên trầm xuống, đầu tựa lên trên vai của nàng, trong phút chốc, nàng chỉ cảm thấy đầu vai tê rần, tay cũng không cử động được.

"Đừng động." Giọng nói cảnh cáo của nam nhân cổ ý đè thấp vang lên bên tai, hơi thở nóng rực phun trên cổ nàng tê tê đại đại, thân thể nàng không khỏi cứng đờ. Đang lúc này, một hồi tiếng bước chân 'lộp bộp' truyền đến, từ xa nhanh chóng chạy lại đây.

Trong bóng tối, bốn năm nam nhân mạnh mẽ im hơi lặng tiếng xuất hiện tại khúc quanh, động tác nhẹ nhàng này, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện, mà mục tiêu của đám người đó chính là nam nhân trên người nàng.

Thanh Nguyệt vội vàng ngừng thở, không dám động đây.

Nàng biết, nếu như bị những người này phát hiện, không chỉ là người nam nhân này, ngay cả nàng cũng bị giết người diệt khẩu.

Mấy người đó chạy đến khúc quanh hơi dừng lại, sau một khắc, một người ở trong đám người đó phát tay chuyển sang hướng khác chạy đi.

Xác định những người đó đã đi xa, Thanh Nguyệt không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó, bàn tay che miệng nàng buông xuống, thế nhưng thân thể vẫn không rời đi như cũ đè lên người nàng.

Thanh Nguyệt đưa tay đẩy đẩy hán, nàng không muốn tiếp tục ở chỗ này, ngộ nhờ những người đó đi rồi mà quay lại thì xong. Tay của nàng vừa động, chỉ thấy thân thể nam nhân mới buông lỏng chợt buộc chặt, không đợi nàng hiểu được chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, nam nhân ở phía sau nhấc nàng lên liền chạy đi, tiếng bước chân sau lưng chợt vang lên, hiển nhiên mấy nam nhân biến mất lúc này đã quay lại.

Tiếng gió bên tai thổi 'vù vù', tâm của Thanh Nguyệt nhảy lên tới cổ họng, thỉnh thoảng quay lại nhìn thấy những người kia bám riết không tha nhanh chóng đuổi tới, trong lòng rét lạnh, chân càng dốc hết sức mà chạy như bay. Trong lúc bất chợt, bước chân nam nhân đang chạy trốn đột nhiên dừng lại, ngay sau đó nàng cũng bị kéo lại, ánh mắt lạnh thấu xương của hán nhìn chăm chú vào phía trước. Thanh Nguyệt thở hổn hển ngẩng đầu lên, chỉ thấy đứng trước mặt mình là một nam nhân hung thần ác sát, đại đao trong tay hán trong màn đêm lóe lên tia sáng lạnh lẽo, như ma quỷ đòi mạng.

"Còn không khoan tay chịu trói?" Nam nhân tay cầm đại đao chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh lùng lộ ra nồng đậm sát khí, khiến người ta không rét mà run.

"Tìm cơ hội bỏ chạy." Theo một tiếng rét lạnh kiên định ra lệnh, tay nam nhân áo đen ôm chặt nàng buông lỏng ra, một tay cầm kiếm phi thân xông về phía nam nhân cầm đại đao.

Lúc này, Thanh Nguyệt mới nhìn thấy, một cái tay khác của hán rũ xuống, hiển nhiên là bị thương.

"Phác phác phác."

Mấy người đuổi theo lúc này cũng chạy tới trước mặt, thấy có người đánh nhau với nam nhân đó, ánh mắt hung ác nhất thời rơi vào trên người Thanh Nguyệt, cười hắc hắc một tiếng liền nâng kiếm đánh về phía nàng.

Đôi mắt lạnh lẽo của Thanh Nguyệt nhìn chăm chú vào mấy người đó đôi tay khẽ động âm thầm nắm chặt, thậm chí lùi về phía sau, thuốc này nếu dùng ở khoảng cách xa sẽ không có hiệu quả, nhưng chỉ cần mấy người này đến gần thêm chút nữa, nàng đảm bảo tuyệt đối không có sai sót. Nhưng ai biết,

mấy người huy kiếm này còn chưa đến gần nàng thì một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, ‘keng’ một tiếng, lưỡi kiếm kia liền bị cản trở về, thì ra là nam nhân áo đen chắn trước mặt nàng. Trong phút chốc, mấy người đó liền cùng nam nhân áo đen giao đấu với nhau, không ai chú ý đến Thanh Nguyệt.

Thanh Nguyệt thấy tình thế như vậy, trong lòng vừa động liền len lén rời đi, nhưng khi thấy nam nhân cầm đại đao kia thì bỏ đi cái ý niệm này, mặc kệ như thế nào, dầu gì người ta vừa rồi đã cứu mình, nàng cứ đi như vậy hình như không trọng nghĩa lắm.

Quyết định chủ ý xong, Thanh Nguyệt liền không động nữa, chăm chú nhìn bóng lưng của nam nhân áo đen cùng mấy người đánh nhau, âm thầm tìm kiếm thời cơ để xuống tay. Cơ hội rất nhanh đã tới, thể lực nam nhân áo đen hình như dần dần yếu đi, một khắc sau, kiếm thế của hắn chém ra uy lực rõ ràng không bằng lúc đầu, mà sát khí của mấy người kia lại càng thêm mãnh liệt, chỉ một lần sơ sót, nam nhân áo đen liền bị một cước một người trong đó đá bay, thân thể chọt bay ra khỏi vòng vây.

Trong nháy mắt, Thanh Nguyệt thấy nam nhân bay ra, thân thể đột nhiên xông lên phía trước, đôi tay trắng xanh giương lên, hai loại bột bất đồng lập tức hướng về phía sau người áo đen mà thôi đi. Toàn bộ lực chú ý của những người kia đều đặt trên người nam nhân áo đen, sợ ý một chút liền đi theo họ hấp vào trong bụng, dưới chân nhất thời mềm nhũn, ‘rầm rầm rầm’ mấy tiếng té nhào trên mặt đất, mắt đi tri giác.

"Chúng ta đi mau, bọn họ rất nhanh sẽ tỉnh lại." Thanh Nguyệt cất bước đi tới trước mặt nam nhân áo đen, đưa tay đỡ hắn, thế nhưng hắn lại vô lực đứng lên.

"Trên đao. Có độc." Nam nhân gian nan nói ra mấy chữ, mặt nạ che kín hơn phân nửa gương mặt của hắn không nhìn ra sắc mặt như thế nào, thế nhưng ánh mắt sắc lạnh dần dần tan rã.

Thanh Nguyệt nghe vậy, không nói hai lời đưa tay dò xét mạch đập của hắn, mạch đập lúc nhanh lúc chậm, độc khí sắp sửa công tâm. Ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân áo đen một cái, nhanh chóng đứng dậy đi tới bên cạnh đám người đó lục soát khắp trên người bọn hắn, nhưng kỳ quái, trên người bọn họ không có bất kỳ thuốc giải nào, thậm chí ngay cả ít bạc các loại đồ vật gì đó cũng không có, không còn một mảnh.

"Người. Đi trước đi, ta. không chết. đâu." Thấy nhất cử nhất động của nàng, nam nhân mở miệng nói chuyện đứt quãng, trong con ngươi lúc tối lúc sáng.

"Ta đi, ngươi chết chắc." Thanh Nguyệt tức giận trở lại bên cạnh hắn, từ trong lòng móc ra một bình sứ đỏ ra mấy viên thuốc màu trắng, đưa tới trước mặt hắn, nói: "Những thuốc này tuy không thể giải độc trong người ngươi, nhưng có thể khống chế độc tính mấy ngày."

Nhìn viên thuốc trước mắt, nam nhân không có động, chỉ giương mắt như có điều suy nghĩ nhìn nàng.

"Không tin? Vậy coi như xong." Chờ đợi một hồi lâu nhưng không thấy hắn nhận viên thuốc, Thanh Nguyệt chọt nhứu mày thu hồi viên thuốc, chưa kịp lấy lại, lúc này nam nhân chọt đưa tay đoạt viên thuốc bỏ vào trong miệng.

"Không sợ ta độc chết ngươi sao?" Thanh Nguyệt thấy thế buồn cười ngồi xuống trước mặt hắn, nếu không phải niệm tình hắn vừa rồi cứu nàng một mạng, nàng không đem Giải độc đan này cho hắn đâu.

"Đại tiểu thư phủ Tả Tướng, yên tâm, ta chết ngươi cũng không sống được lâu." Một tiếng cười trầm thấp từ cổ họng nam nhân tràn ra, lời nói ra như đinh đóng cột.

Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Thanh Nguyệt chọt biến mất, lạnh lùng quan sát hắn hồi lâu, đột nhiên cười lên, chỉ là nụ cười này có chút âm trầm: "Người thật là xui xẻo, mỗi lần đều bị người đuổi giết, sớm muộn gì cũng đi gặp Diêm Vương."

Không sai, hắn chính là người áo đen ngày đó ở trong chốn các kiếm chế kiếm chế nàng khiến nàng không có lực phản kháng, vừa rồi thời điểm bị hắn đột nhiên đè ở trên tường, nàng đã cảm thấy có chút quen thuộc, hơn nữa giọng nói này khiến nàng càng thêm xác định, chỉ là không ngờ được, thế nhưng hắn cũng nhận ra mình.

“Vận khí của ngươi cũng không kém, mỗi lần gặp phải ta bị người đuổi giết, nhưng Diêm vương không kéo ngươi đi, cảm thấy không nói được.” Nam nhân lưng dựa vào tường, cười như không cười nhìn Thanh Nguyệt, trong đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, ý vị không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Thanh Nguyệt hơi ngần ra, con ngươi từ từ nheo lại.

Hừ, trêu ghẹo trắng trợn như vậy, tính háo sắc của hắn cũng không nhỏ.

Bởi vì đau đớn trên người dần dần giảm bớt, vẻ mặt nam nhân cũng hòa hoãn không ít, nụ cười ẩn hàm, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt

không chút kiêng kỵ, đứng ở trên người nàng.

Thanh Nguyệt híp mắt nhìn hắn một lúc lâu, bỗng khẽ nở nụ cười, hàng mày cong cong, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch. Tuy rằng lúc này nàng đang mặc y phục dạ hành chứ không phải trang phục lộng lẫy nhưng nụ cười này mang theo một loại phong tình riêng. Gió đêm nhẹ phất qua ánh trăng, màn đêm như sóng nước cũng không hơn được.

Nam nhân áo đen đã sớm biết nàng là nữ tử, trong phút chốc nụ cười rục rờ đó, suýt nữa lung lay tâm thần của hắn, tâm đột nhiên nhảy lỡ một nhịp.

Chỉ trong một cái chớp mắt của nam tử áo đen, tay phải của Thanh Nguyệt không hề báo động vung về phía hắn, trong nháy mắt, một trận ám hương đã bị nam tử hút vào cổ họng, phổi nhất thời truyền đến cơn đau, khiến hắn rên lên một tiếng, nụ cười trong mắt tức khắc cứng lại, mặt mũi vắn vẹo.

Nhìn đến dáng vẻ khổ sở của hắn, nhất thời tâm tình của Thanh Nguyệt thoải mái hơn nhiều, vỗ vỗ tay, ve mặt đầy tươi cười chậm rãi đứng dậy.

“Công tử hắn là biết được cõi đời này có lời nói là: họa tử mệnh mà ra, còn có một câu nữa gọi là: nữ nhân và tiểu nhân là khó phòng nhất, tâm tiện không đáng lo nhưng ngàn vạn lần miệng không được tiện, sẽ gặp báo ứng.”

Nam tử đau đến kêu lên một tiếng, che ngực chịu đựng cơn đau khắc cốt ghi tâm, cười khổ nhìn nữ nhân tưởng như vô hại trước mắt.

Hắn lại quên mất, mấy người trên đất kia chính là nữ nhân này hạ độc.

“Người nên nhớ sau này thời điểm bị người đuổi giết, ngàn vạn lần đừng gặp gỡ ta, coi như gặp được cũng nên vội vàng tránh xa một chút, bằng không, người khác không đề cho người thấy Diêm vương, chính ta sẽ tiễn đưa người đi gặp Diêm vương.” Lúc nói chuyện nụ cười trên mặt Thanh Nguyệt biến mất, chỉ còn một mảnh lạnh lùng, cũng không đề ý đến phản ứng của nam nhân đó như thế nào, không chút do dự xoay người rời đi.

Không trách được người ta đều nói: thà đắc tội quân tử không nên đắc tội nữ nhân, nữ nhân này quả nhiên đủ ngoan độc.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh nhanh chóng biến mất ở cuối đường, nam tử cười khổ không khỏi lắc đầu một cái, chịu đựng đau nhức trong lục phủ ngũ tạng, móc ra một quả đạn tín hiệu bắn lên không trung, chờ đợi người tiếp ứng của hắn tới.

Thật là đau, róc xương lóc thịt chắc hắn cũng không đau như thế đi.

Thanh Nguyệt rời đi không xa liền nghe được âm thanh gì đó từ trên không trung truyền đến, ngẩng đầu nhìn thấy trên bầu trời đêm có một tia sáng chột lóe rồi biến mất, trong lòng hiểu rõ nam nhân đó đang phát tín hiệu cho người của hắn tới cứu.

Lai lịch của nam nhân này không nhỏ, nếu không phải nàng vừa mới tới Quang Phóng quốc, còn chưa rõ các thế lực ở đây, chỉ bằng một câu vừa này của hắn, nàng tuyệt không lưu tình.

Trong Tướng phủ hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của dế mèn với mấy hộ vệ tuần tra ở bên ngoài, ngoài ra không có bất kỳ âm thanh gì.

Thanh Nguyệt cẩn thận né tránh mấy hộ vệ đang đi tuần tra trong phủ, lặng yên không tiếng động trở lại trong phòng mình, cởi bỏ y phục dạ hành xoay người trèo lên giường, bên trong gian phòng yên tĩnh, giống như nàng chưa bao giờ rời đi.

Sáng sớm hôm đó, Thanh Nguyệt vừa dùng qua điểm tâm, quản gia liền vội vã chạy tới.

"Tiểu thư, lão gia phân phó sau khi người dùng xong điểm tâm lập tức đến thư phòng một chuyến, nói là có chuyện muốn nói với người."

"Hả?" Thanh Nguyệt hơi ngần ngừ, quay đầu nhìn về phía Hồng Diệp bên cạnh, thấy nàng cũng là vẻ mặt mờ mịt, vì vậy nhìn quản gia hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Nghe Hồng Diệp nói, bởi vì bản thân Tô Thanh Nguyệt không thích đọc sách, cho nên bình thường Tô Kính Tùng rất ít khi gọi nàng đến thư phòng của ông, hôm nay làm sao đột nhiên gọi nàng đi đến?

"Lão nô không biết." Quản gia một mực cung kính trả lời, ve mặt già nua như cộc gỗ một chút biểu tình cũng không có.

"Vậy người đi đi, ta thay quần áo lập tức tới ngay." Thanh Nguyệt nhàn nhã nói với quản gia, liền trở về phòng đổi y phục bởi vì luyện kiếm mà đã có chút mồ hôi.

Đi qua vườn hoa, vòng qua thủy tạ, rất nhanh nàng với Hồng Diệp đã đi tới thư phòng. Lúc này mới phát hiện ra hôm nay không chỉ có Tô Kính Tùng ở đây, ngay cả mấy vị ca ca của nàng cũng ở đây, hơi sững sờ, sau đó phân phó Hồng Diệp đứng đợi ở ngoài cửa, liền một mình bước vào thư phòng.

Bước vào thư phòng, Thanh Nguyệt kỳ quái liếc nhìn mấy vị ca ca ngồi vững chắc như chuông, bước chân không khỏi khẽ dừng lại, cảm giác không khí nơi này có chút quái dị.

"Tới đây, ngồi đi." Nhìn nữ nhi một thân quần áo màu xanh, bước chân ung dung, trong nội tâm Tô Kính Tùng mừng rỡ âm thầm gật đầu, ve mặt tươi cười chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh.

Đứa nhỏ này kể từ sau khi tỉnh lại, tựa như thay đổi thành một người khác, ít đi chút ngang ngược càn rỡ, nhiều thêm chút chín chắn điềm tĩnh, rõ ràng

hiểu chuyện hơn trước kia rất nhiều, cũng có phong thái hơn so với trước kia. Mặc dù có chút hoài niệm cá tính kiêu ngạo của nữ nhi trước kia động một chút là khiến cả Tướng phủ gà bay chó sủa, nhưng hấn vẫn hi vọng con gái của mình có thể chừng chặc, như vậy mới không bị người khác lợi dụng, hôm nay như vậy, thật là không thể tốt hơn.

"Cha, ngài tìm con có chuyện gì?" Thanh Nguyệt đi đến vị trí Tô Kính Tùng chỉ định ngồi xuống, nghi ngờ mở miệng.

"Ngày mai là sinh thần của đương kim Thái hậu, Hoàng thượng hạ chỉ cùng nhau vui mừng, tất cả quan viên đều phải mang theo con gái chưa lập gia đình tham gia yến tiệc, con. Cũng ở trong đó." Tô Kính Tùng nói, nụ cười trên mặt hơi cứng ngắc, ánh mắt cẩn thận nhìn nữ nhi, mỗi một tia biến hóa trên vẻ mặt nàng đều thu vào trong mắt.

"Oh." Thanh Nguyệt không sao cả gật đầu một cái, mắt liếc thấy vẻ mặt căng thẳng của các ca ca, trong lòng có chút hồ nghi.

Bất quá chỉ là sinh thần của Thái hậu, bọn họ khản trương như vậy làm gì?

"Ách." Không thấy nữ nhi nhảy dựng lên, Tô Kính Tùng có chút ngoài ý muốn, thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời, câu nói kế tiếp không biết nên mở miệng như thế nào.

"Cha, ngài có lời gì cứ nói, nữ nhi nghe đây." Thanh Nguyệt thấy bộ dạng chán chừ không biết nói sao của ông, mỉm cười nhẹ nhàng nói. Chỉ là, lời nói nhỏ nhẹ của nàng khiến khoe miệng mấy nam nhân bên cạnh hơi run lên, vốn là gương mặt cứng rắn như đá càng căng thẳng hơn.

"Cái đó. , chính là." Thấy nữ nhi nở nụ cười như hoa, trong lòng Tô Kính Tùng đập thình thịch, lời vừa tới miệng lại chân chò không dám nói ra, cuối cùng mới cắn răng nói: "Ngày mai, con có thể không cùng Ngũ điện hạ xung đột được hay không, hoặc là tận lực tránh hấn một chút?"

Trước kia, mỗi lần trên mặt nữ nhi xuất hiện nụ cười như vậy, liền biết không có chuyện tốt, hi vọng lần này là ngoại lệ.

"Dạ?" Thanh Nguyệt sừng sốt.

Ngũ điện hạ?

Người này là ai?

Tô Kính Tùng thấy nàng không nói lời nào, cho là nàng không đồng ý lời của mình, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận nói lại: "Cha biết, kêu con tránh né Ngũ điện hạ sẽ khiến con chịu uất ức, nhưng hấn đâu gì cũng là người của hoàng gia, con cũng biết tâm địa của Ngũ điện hạ nhỏ nhen như lỗ kim, kể từ khi con đánh lén hấn, tuy hấn không có trắng trợn đi tìm con gây phiền toái, nhưng hấn không bao giờ bỏ qua con. Tuy nói mặc kệ chuyện gì cha cũng có thể che chở cho con nhưng hấn dù sao cũng là người trong hoàng gia, nếu gây động tĩnh quá lớn, cha rất khó giao phó với Hoàng thượng"

Nghe vậy, lúc này Thanh Nguyệt mới chợt nhớ tới, như Diệp Lạc đã nói qua kẻ thù của mình cũng có một người như vậy, lập tức khẽ mỉm cười, đổi mặt vẻ ưu sầu của Tô Kính Tùng, nói: "Con hiểu, ngày mai con sẽ tận lực trốn tránh hấn là được, nếu không còn chuyện gì nữa, con xin phép đi về trước."

Tô Thanh Nguyệt, nữ nhi này luôn khiến toàn gia lo lắng đề phòng, thật là quá mức mà.

"A, ừ, tốt tốt tốt, trở về đi, trở về đi." Không ngờ nàng dễ dàng đồng ý như thế, Tô Kính Tùng lập tức tươi cười rạng rỡ, cục gạch đề nặng ở trong lòng rốt cuộc rơi xuống, tâm tình tự nhiên cũng khá nhiều.

Thanh Nguyệt đi ra thư phòng, nhìn trên trời mấy đám mây trắng đang bay nhẹ nhàng, than nhẹ một tiếng.

Ai! Xem ra ngày mai nên mang đồ vật nhiều một chút, để ngửa ngổ nhờ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào viện, chiếu lên giọt sương trên đám cỏ xanh sáng lấp lánh.

"Tiểu thư, người như thế này sao được chứ? Chúng ta vẫn nên đổi đổi một bộ quần áo khác đi." Diệp Lạc đuổi theo bước chân tiểu thư nhà mình, nhìn quần áo màu xanh trên người nàng, gấp gấp nói.

Mặc kệ như thế nào, đi vào cung, tiểu thư không trang điểm son phấn thì cũng thôi đi, trên đầu không mang đồ trang sức nào, quần áo lại đơn giản như thế, cái này nếu để cho những quan gia tiểu thư kia thấy còn không chê cười chết?

"Ta cảm thấy được như vậy là tốt rồi, đi nhanh đi, cha đang đợi chúng ta." Thanh Nguyệt nghiêng đầu liếc mắt bĩu môi nhìn Diệp Lạc, trong lòng có chút buồn cười, không cảm thấy ăn mặc đơn giản trên người này có gì không ổn.

Nàng đi tham gia yến tiệc, không phải đi tuyển tú, chỉ cần ăn mặc thỏa đáng không để mất mặt Tướng phủ là được, thật sự không cần thiết phải ăn mặc long trọng như vậy, lại nói chủ nhân thân thể này không biết đắc tội những người nào, quá mức chọc mắt người cũng không tiện.

Nhìn trang phục của nàng, Tô Kính Tùng không bắt mắt, ngược lại tán thưởng gật đầu một cái, trong lòng âm thầm vui mừng nữ nhi rốt cuộc biết khiêm tốn, vung tay lên kêu nàng lên kiệu, hẳn cùng với mấy nữ tử khác cưỡi ngựa đi theo bên cạnh kiệu, một đoàn người chậm rãi đi về phía hoàng cung.

Vừa tới cửa cung, ngoài ý đoàn người Thanh Nguyệt lại gặp phải phụ tử Bạch gia, Thanh Nguyệt miễn cưỡng tựa vào nhuyển kiệu, nghe tiếng hàn huyên giả dối bên ngoài kiệu, nhàm chán hắc hoi một tiếng, một chút ý tứ muốn đi ra ngoài chào hỏi cũng không có.

Ánh mắt Bạch Dật Hiền lạnh lùng không tiếng động dừng lại trên cổ kiệu, có chút ngoài ý muốn làm sao nữ nhân này lại an tĩnh như vậy, nhìn lại mấy nam nhân canh giữ ở chung quanh cổ kiệu, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Nàng coi mình là đương kim công chúa sao? Thế nhưng, để huynh trưởng mình làm tùy tùng, quả nhiên một chút quy củ cũng không có.

Đội Tô Kính Tùng cùng phụ tử Bạch thị hàn huyên xong thì Thanh Nguyệt đã lão đảo buồn ngủ rồi, định trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới phía ngoài, cho đến khi tiếng nói của Diệp Lạc vang lên gọi nàng xuống kiệu, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra xuống kiệu, nghe Thừa tướng liên tục dặn dò, liền cùng bọn họ chia ra đi theo người dẫn đường phía trước đi vào.

Sắc màu rực rỡ, oanh thanh yến ngữ, hương thơm lượn quanh, mỹ nữ như mây.

Thời điểm ở Tử Mang quốc, nàng cũng thường thấy tình cảnh như vậy, không cho là thân thể này sẽ có hảo hữu tốt gì đó, vì vậy tìm một nơi thanh tịnh ngồi xuống, cứ dựa vào lan can nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy ngày nay, thần kinh của nàng vẫn luôn căng thẳng vô cùng, hôm nay cũng coi như được nghỉ ngơi đi.

Đứng ở nơi xa, Chư Phụng Liên thấy Thanh Nguyệt đến thì nụ cười trên mặt tàn đi, nhìn chằm chằm người đang tựa vào lan can nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng tràn đầy phẫn hận.

Ngày đó từ Tướng phủ đi ngoài, nàng cho là phủ Thừa Tướng nhất định sẽ đi Bạch phủ lý luận, bị sợ đến lục thần vô chủ (không làm chủ được tinh thần), vội vàng đi tìm Bạch Dật Hiền thương lượng, hai người đều đưa ra tất cả tình huống có thể xảy ra, cũng thương lượng xong nên nói như thế nào, thật không nghĩ đến vài ngày cũng không thấy trong tướng phủ có nửa điểm phản ứng, hại nàng vô ích bị Bạch Dật Hiền oán trách.

“Quận chúa đang nhìn người kia.” Một quan gia tiểu thư ở bên cạnh có giao hảo với nàng nhắc nhở, lúc này Chư Phụng Liên mới phục hồi tinh thần, quay đầu lại quả nhiên thấy Quận chúa cười như không cười nhìn mình, vội vàng nhìn về phía ghế trên kéo ra nụ cười nhàn nhạt.

"Chư tiểu thư đang suy nghĩ cái gì vậy?" Vinh Hoa Quận chúa uống một hớp trà thơm, nhẹ nhàng nâng mắt hỏi.

"Không có gì, chỉ là thấy thiên kim Tả Tướng đến nên sững sốt một chút mà thôi, dù sao, nàng rất ít khi an tĩnh như vậy." Chư Phụng Liên khẽ cười nhìn về phía Thanh Nguyệt an tọa, ngụ ý nói.

"Hừ, nàng thật là nhàn nhã đi." Một cô gái khác thấy Thanh Nguyệt một thân quần áo màu xanh, khuôn mặt chậm chạp nói.

Chư Phụng Liên nghe lời nói của cô gái, trong lòng liền có chủ ý, làm ra vẻ, cảm thán một tiếng nói: "Nhàn nhã thì nhàn nhã, nhưng hôm nay dù sao cũng là sinh thần của Thái hậu, nếu như Thái hậu sang đây nhìn như thế này thì thật quá thất lễ đi."

"Đúng vậy, một chút gia giáo cũng không có." Một cô gái khác cũng chen lời.

"Các người đã lo lắng như thế, các người không sợ gây phiền toái thì đi nhắc nhở nàng một chút, như các người nói một chút nữa Thái hậu đến, nàng bị nhìn đến thật đúng là không tốt lắm" Quận chúa nghe đến đó, ưu nhã buông ly trà trong tay xuống, nhàn nhạt phản phó với mấy nữ nhân người một lời ta một câu đó, tiếng nói tuy nhẹ nhưng không cho cự tuyệt.

". , Vâng" Chư Phụng Liên nói lời này chỉ là muốn chiếm được mấy phần hảo cảm của Vinh Hoa Quận chúa, không nghĩ rằng nàng lại dùng thái độ này, lập tức chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng, ngập ngừng đứng dậy.

Mà mấy người nữ nhân khác nghe nói như thế trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, họ chỉ dám ở sau lưng nói xấu một chút mà thôi, không ai có can đảm đi tìm nữ nhân kia gây phiền toái, nhưng đối mặt phản phó của Quận chúa, ai cũng không có can đảm phản bác, lập tức cũng chỉ có thể lộ vẻ tức giận đi theo sau lưng Chư Phụng Liên.

Nhìn Chư Phụng Liên lắc lắc mộng rồi đi, Vinh Hoa Quận chúa cười lạnh một tiếng, nữ nhân không biết chết sống, thiên hạ này không phải ai cũng có thể để nàng tính toán.

"Muội muội thật thanh nhàn a."

Thanh Nguyệt dựa vào lan can hưởng thụ yên tĩnh khó có được này, bên tai liền vang lên tiếng nói chói tai, mở mắt liền nhìn thấy Chư Phụng Liên đang nhẹ nhàng bước liên tục đi về phía nàng, không nhìn được đầu đầu nhăn mày lại, ánh mắt chậm rãi quét qua mấy người đi theo sau lưng nàng, gương mặt tỏ vẻ không vui.

Nàng biết hôm nay nhất định sẽ không được yên bình mà.

"Muội muội ngủ ở chỗ này, không thấy mất thể thống sao?" Chư Phượng Liên thấy nàng mở mắt nhẹ nhàng mở miệng, lời nói thành khẩn giống như trường bối đang dạy dỗ tiểu bối không hiểu chuyện, mà sau lưng nàng mấy người nữ nhân thấy Thanh Nguyệt mở mắt nhìn về phía mình thì kinh hãi vội vàng cúi đầu xuống, không có ai dám mở miệng.

"Ta nói rồi, chớ tùy tiện gọi ta muội muội, cha ta không có con gái riêng." Thanh Nguyệt lạnh lùng mở miệng, nhìn thấy sắc mặt Chư Phượng Liên thay đổi đột ngột, lại nói thêm vào một câu: "Người không phải là người Tô gia ta, không có tư cách dùng cái giọng điệu này nói chuyện với ta, chớ coi trọng chính mình."

"Người"

"Thối chết."

Chư Phượng Liên lúc nào thì bị người vũ nhục như vậy, nhất thời nộ cười tối sầm lại, vừa muốn nói gì đó, lại không ngờ Thanh Nguyệt đột nhiên di chuyển thân thể lùi về phía sau giờ tay lên trước mũi vậy vậy, giống như bị nàng ta hun (xi hơi), mấy người sau lưng thấy vậy 'xi' một tiếng phì cười, nhất thời làm nàng ta tức tới gương mặt xanh mét, cả người run cầm cập.

"Diệp Lạc, chúng ta đi thôi, mùi này làm cho người ta không chịu nổi." Phật còn ngại Chư Phượng Liên không đủ lửa, Thanh Nguyệt lắc đầu một cái về mặt ghét bỏ liếc nhìn Chư Phượng Liên đứng dậy đi, nhưng không ngờ, nàng vừa mới đứng dậy, Chư Phượng Liên liền kéo nàng lại.

Thanh Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng ta bắt được tay của mình, không biết nàng ta lại muốn làm cái gì.

"Muội muội nếu ngại không khí nơi này không tốt, bên kia có chỗ lương đình, không ngại đến kia bên ngồi một chút." Chư Phượng Liên đề một búng lửa gần trong lòng, quơ quơ cái khăn trong tay của mình trước mặt nàng, chỉ vào một cái đường nhỏ bí mật ở bên trái bụi hoa.

Thời điểm khăn tay quơ qua trước mặt, một cổ u hương mơ hồ bay tới, may là Thanh Nguyệt sớm có chuẩn bị vội vàng nín thở, nhưng vẫn không cẩn thận hít một hơi, vận khí chợt phát hiện một luồng nhiệt lưu bắt đầu lặng lẽ lan tràn, tâm đột nhiên trầm xuống, đây mạnh Chư Phượng Liên liền nhanh chóng mang theo Diệp Lạc đi tới nơi khác.

Đáng chết, lại là mị hương, nữ nhân muốn tìm chết mà?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Đi ra một khoảng xa, Thanh Nguyệt vội vàng lấy giải độc đan ở trong ngực do mình tự luyện ra nhanh chóng nuốt xuống, cảm thấy nhiệt lưu giống như chậm rãi có khuynh hướng bình thường trở lại. Lúc này mới quay đầu nhìn về phía Chư Phượng Liên, chỉ thấy nàng ta đứng ngay tại chỗ, nhìn thấy mình quay đầu lại lập tức khiêu khích cười một tiếng, bộ dáng kia giống như tuyệt đối không sợ mình sẽ tìm nàng ta tính sổ, thấy một màn như vậy, trong lòng Thanh Nguyệt tối tăm.

Chư Phượng Liên, người này là muốn đối nghịch chính diện cùng mình sao?

Ai ngờ, tâm tình chấp chèn của nàng trong nháy mắt, nhiệt lưu mới vừa bị dục vật kia đè xuống thế nhưng lần nữa cuộn cuộn dâng lên, hơn nữa so mới vừa rồi càng thêm mãnh liệt.

Hồng bét, thuốc giải độc này thế nhưng không dùng được.

Thanh Nguyệt thầm nói không tốt, vội vàng lôi Diệp Lạc nhanh chóng rời đi.

Đều do nàng quá sơ sót, bằng không cũng không trúng mưu kế của Chư Phượng Liên. Cũng do nàng quá mức tự phụ, cho là nàng ta không có dùng tới loại thuốc hạ lưu này, cho nên chỉ điều chế thuốc giải độc, mà không có chế ra loại giải độc này.

Chư Phượng Liên tự nhận là hiểu rõ Tô Thanh Nguyệt nhất, hôm nay dám tính kế nàng (Nguyệt tỷ), cũng đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ bị Tô Thanh Nguyệt dạy dỗ lại, vừa vận loại mị hương này càng gần gũi thì càng dễ dàng xúc tiến mị hương phát tác, đến lúc đó, Tô Thanh Nguyệt có muốn không bị mất danh tiếng cũng khó khăn. Một khi chuyện này bị người Bạch gia biết, coi như nàng không muốn từ hôn, Bạch gia tuyệt đối không có khả năng dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân phóng đảng không biết kiềm chế vào cửa.

Chỉ là, nàng không ngờ nữ nhân hạ tiện này, hôm nay thế nhưng lại không có giận dữ, ngược lại ngoài dự đoán của mình.

Chỉ là, nàng đi thì như thế nào?

Chư Phượng Liên nhìn phương hướng Tô Thanh Nguyệt rời đi, khóe môi nâng lên nụ cười lạnh lẽo.

Cái hướng kia chính là chỗ nàng an bài người ở trong phủ, nàng ta đi đến đó bị hủy càng nhanh thôi.

Chỗ sâu trong bụi hoa, Thanh Nguyệt phát hiện nếu nàng đi càng nhanh thì nhiệt lưu này cũng lan tràn càng thêm nhanh chóng, vì vậy không thể làm gì khác hơn là vội vàng dừng lại, cố gắng bình ổn hơi thở nặng nề, áp chế ngọn lửa đang cháy hừng hực trong thân thể.

"Tiểu thư, người làm sao vậy." Diệp Lạc lo lắng nhìn nét hồng không bình thường trên mặt nàng, trong mắt đầy lo lắng.

"Muội nhanh đi tìm lão gia hay thiếu gia đến, ta đợi ở đây." Thanh Nguyệt cắn răng trầm giọng phân phó, trán dần dần thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Nhưng"

"Nhanh đi."

Diệp Lạc còn muốn nói nữa, lại bị Thanh Nguyệt quát lớn, Diệp Lạc nhìn dáng vẻ khó chịu của tiểu thư nhà mình thật sự không yên lòng, nhưng tiếp tục như vậy cũng không được, cuối cùng chỉ có thể cắn răng xoay người chạy đi kiếm bọn người Tô Kính Tùng.

Diệp Lạc vừa đi, Thanh Nguyệt lại lấy một đồng thuốc nuốt xuống, mặc dù thuốc này không thể giải được mị hương, nhưng dầu gì cũng có thể trì hoãn mị hương phác tác. Có thể coi như vậy, nhiệt lưu nóng rực này như cũ chậm rãi từ bụng dưới đi lên, nhịp tim bắt đầu không bị khống chế tốc độ tăng dần, đôi tay rục rịch muốn đem y phục trên người cởi xuống, ngay cả thần trí cũng có chút mơ hồ.

Đáng chết, đến tận cùng cái mị hương là cái gì làm thế nào lại bá đạo như vậy?

Thanh Nguyệt mạnh mẽ cắn môi, mượn đau đớn khiến cho mình có thể tỉnh táo hơn.

"Tiểu Nguyệt Nhi, thì ra là ngươi ở đây chờ ta, làm hại ta tìm ngươi bấy giờ."

Đúng lúc này, một giọng nói đậm tà từ phía sau chợt vang lên, Thanh Nguyệt cảnh giác quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử mặc cẩm bào từ trong bụi hoa đi ra, gương mặt không có ý tốt, đôi mắt càn rỡ dò xét trên người nàng, trong mắt tràn đầy ham muốn.

"Cút". Thanh Nguyệt cắn răng gầm lên một tiếng. Người đàn ông này sao lại xuất hiện ở đây, nàng rất kích động có ý định muốn nhào tới, nếu không phải còn giữ được một chút thần trí, nàng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

"Thật không thù mị gì cả, chỉ là, gia thích tính khí tiểu mèo hoang này của ngươi, ngay cả tiếng mắng chửi cũng dễ nghe như vậy, Tiểu Nguyệt nhi yên tâm, gia sẽ cút đi, hơn nữa còn ôm ngươi cùng đi, ở trong bụi hoa này, ta trên, ngươi dưới, muốn như vậy sao". Thêm thường nhìn gò má ửng đỏ, nam nhân cười dâm đãng từng bước tiến tới, đôi tay còn không ngừng kéo y phục trên người xuống, thanh âm cũng run rẩy, rõ ràng đã bắt đầu động tình.

Hắn đã sớm nhìn trúng nữ nhân này, dáng dấp tuyệt mỹ, tính tình lại cay cú, thật sự là loại hình hắn thích, chỉ là bình thường không có gì cơ hội đến gần nàng, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội này, hắn sao có thể không kích động cho được?

Nhìn nam nhân bị ối trước mặt, Thanh Nguyệt nguy hiểm nheo cặp mắt lại lao đảo lui về phía sau, lúc này mới phát hiện ra hai chân thế nhưng mềm yếu vô lực như vậy, rõ ràng rất chán ghét người nam nhân này đến gần, nhưng thân thể lại không tự kìm chế được bởi vì nam nhân này đến gần mà run rẩy, giống như rất khát vọng.

"Tới, bảo bối, tới gia yêu ngươi, đừng thẹn thùng." Nam nhân vừa nói vừa đôi tay duỗi một cái nhào qua, đúng lúc này, Thanh Nguyệt vẫn nắm chặt tay đột nhiên vùng lên, một cổ sương mù màu đen đập vào mặt nam nhân, thỉnh linh cho hắn ăn một miếng.

"Hừ, ngươi con mẹ nó cho gia ăn cái gì., Bịch.". Nam nhân không ngờ Thanh Nguyệt còn có một chiêu này, liền hừ mấy tiếng chỉ vào mặt Thanh Nguyệt há mồm mắng, nhưng tiếng mắng vừa tới miệng, con ngươi khẽ đảo đột nhiên trừng lớn.

Thấy nam nhân ngã xuống đất, thần trí Thanh Nguyệt căng thẳng lúc này mới buông lỏng, thân thể mềm nhũn liền ngã xuống dưới đất, nhưng ngay khi nàng muốn rơi xuống đất, đột nhiên cảm giác ngang hông nhiều hơn một đôi bàn tay, đụng chạm này thế nhưng khiến nàng cảm giác vui sướng, lập tức không tự kìm hãm được khinh ngâm một tiếng.

Nghe mình không tự chủ được khinh ngâm ra tiếng, Thanh Nguyệt chợt cả kinh, cảnh giác quay đầu lại đúng lúc chống lại một đôi mắt tinh mịch đen không thấy đáy, nàng còn chưa nhìn kỹ bộ dáng người đi tới, sau đó đột nhiên đau xót, trước mắt liền tối sầm lại, ý thức sau cùng, chính là được khí nồng nặc từ trên người nam nhân truyền tới.

"Lần này không nên trách ta không có né tránh, là ngươi chủ động ôm ấp yêu thương." Nam nhân cười yếu ớt nhìn Thanh Nguyệt mất đi ý thức, môi nhẹ nhàng ni nơn, tiếp đến khẽ cong người liền đem nàng ôm vào trong ngực, xoay người biến mất trong bụi hoa.

Thời điểm Thanh Nguyệt tỉnh lại lần nữa, đập vào mắt chính là màn tơ màu xanh trên đỉnh đầu, trong hồ hấp tất cả đều là được khí nồng nặc, một cái tháp hương ở trên bàn dâng lên làn khói nhẹ.

Đây là đâu vậy?

Thanh Nguyệt nghi ngờ quan sát trước mắt, trước khi hôn mê cặp mắt đen sâu thẳm kia bỗng nhiên xẹt qua đầu, mắt trắng tròn to một cái, chợt từ trên

giường ngồi dậy luống cuống tay chân kiểm tra quần áo trên người, cho đến khi xác định trên người không có cái bất ổn gì, hơn nữa nhiệt lưu trong cơ thể cũng đã biến mất không thấy gì nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đi xuống giường.

"Cô nương, người đã tỉnh rồi." Mới vừa xuống giường, một cô gái vén rèm đi vào, khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười xa cách, chậm rãi đi tới trước mặt nàng.

"Là ai dẫn ta tới?" Thanh Nguyệt âm thầm quan sát cô gái xa lạ này, chủ nhân cặp tròng mắt đen kia là ai?

"Yến tiệc lập tức bắt đầu, nếu cô nương không muốn khiến những người khác sinh nghi, xin mời đi theo ta." Cô gái đó hiển nhiên không muốn trả lời câu hỏi của nàng..., nói xong liền nghiêng người đi qua nàng đi ra ngoài, động tác gọn gàng linh hoạt, một chút cũng không có không khách khí.

Thanh Nguyệt biết, nàng ta không muốn trả lời câu hỏi của mình, vì vậy không hỏi nữa, nhẹ ngửi mùi thuốc nơi này âm thầm nhớ kỹ trong lòng, liền mang theo đầy bụng nghi ngờ, theo nàng ta rời đi.

Bên trong gian phòng yên tĩnh trở lại, hai bóng dáng lặng yên không tiếng động tự sau tấm bình phong đi ra, cả người mặc cẩm bào màu xanh da trời, mặt mũi tuấn tú, mà một người còn lại một thân cẩm y màu xanh, mặt như ngọc, mày kiếm như mực, tròng mắt đen tĩnh mịch như đầm nhìn chăm chú bóng lưng mảnh khảnh rời đi, môi mỏng chậm rãi nâng lên đường cong nhợt nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Nam tử áo lam híp mắt nhìn bạn tốt khỏe mỗi khi nâng lên, ý vị sâu xa cười một tiếng, nói: "Nếu không bỏ được, tại sao không cho nàng biết chính huy nhĩ cứu nàng? Như vậy, mới có thể khiến mỹ nhân tự mình báo đáp chứ."

"Người cảm thấy, nàng là cô gái lấy thân báo đáp sao?" Thanh y nam tử nghe vậy khinh miệt liếc hán một cái, phun ra một câu lời nói không cho là đúng.

Nam tử áo lam thấy ánh mắt khinh miệt của hán trên mặt đen lại, không chịu yếu thế, phản bác: "Làm sao người biết nàng không lấy thân báo đáp?"

"Ta đương nhiên biết. Đi thôi, yến tiệc sắp bắt đầu rồi." Thanh y nam tử cười nhạt chột nhứ mày, liền dẫn đầu đi ra khỏi phòng, nhìn thấy bóng dáng của nàng biến mất ở khúc quanh, thân hình di chuyển đi về phía con đường khác.

Chẳng những, nàng không lấy thân báo đáp, đoán chừng còn có thể lấy ơn báo oán nữa?

Hán, hán cười?

Nam nhân áo lam không bỏ qua ý cười chột lóe trên mặt hán, trong nháy mắt mắt tròng lớn, không dám tin véo bắp đùi một cái, lập tức truyền đến cơn đau khiến hán há miệng.

Thật, người này có thể cười, có quý, tuyệt đối có quý.

Nam tử áo lam xoa xoa bắp đùi bị mình véo đau, bị ỏi cười hắc hắc, chạy nhanh như chớp đuổi theo.

Chuyện thú vị như vậy, hán không đi xem sao được?

"Cô nương, trước mặt chính là đại điện, ta không tiện đi vào chỉ đưa người đến đây, xin mời người đi vào." Cách đại điện còn khoảng một đoạn, nữ tử dẫn Thanh Nguyệt liền ngừng lại, hơi khom người với nàng rồi trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng cô gái nhanh chóng rời đi, Thanh Nguyệt không biết nói gì cười cười, một mình đi về phía đại điện tráng lệ.

Nhìn cách xưng hô của cô gái này khi nói chuyện với nàng liền có thể hiểu được, nàng ta không có đặt mình ở trong mắt, thậm chí còn mang theo vẻ ngạo mạn, thật không biết, dạng chủ tử gì thế nhưng dạy ra một nô tỳ như vậy.

Tô Cẩn Sơn bình tĩnh đứng ở cửa bên đại điện, mặt không biểu hiện gì đáng vẻ đứng như môn thần giữ cửa, nhưng hai tay để xuôi bên người nắm chặt lại, lại tiết lộ nội tâm chân chính của hán, kể từ khi Diệp Lạc kéo hán đi tìm Thanh Nguyệt lại không tìm thấy nàng, trong lòng vẫn lo sợ bất an. Đang lúc lòng hán như lửa đốt, một bóng dáng mảnh khảnh đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ kiềm chế kích động trong lòng, lúc này mới không xông lên.

"Tiểu muội, muội làm sao vậy? Không có xảy ra chuyện gì chứ?" Đợi Thanh Nguyệt đi tới bên cạnh, lúc này Tô Cẩn Sơn mới đi lên phía trước, đề thấp giọng nhỏ giọng hỏi thăm.

"Không có, cha và các huy nhĩ đâu?" Thanh Nguyệt trấn an hán lắc đầu một cái, nhỏ giọng hỏi thăm.

"Cha đang ở bên trong, bọn người nhị đệ vẫn còn đi tìm muối, muối đi vào trước đi, ta đi tìm bọn nhị đệ trở lại." Ánh mắt Tô Cẩm Sơn dừng trên người nàng tra xét một phen, xác định nàng quả thật không có gì, lúc này tâm tình lo lắng mới dễ xuống, nói một tiếng, quay đầu đi tìm những huynh đệ khác.

Nhìn bóng dáng cao lớn của hắn nhanh chóng biến mất ở trước mắt, đáy lòng Thanh Nguyệt thở dài một tiếng xoay người đi vào đại điện, đối với phụ tử Tô gia trong lòng nàng có chút áy náy, nếu không phải là nàng, bọn họ cũng không lo lắng đề phòng như thế.

Trong đại điện, Tô Kính Tùng đang cùng những đồng僚 bên cạnh chuyện trò vui vẻ, nhìn thấy Thanh Nguyệt đến, mặt không biến sắc khẽ gật đầu với nàng, liền xoay người lại cùng người bên cạnh tiếp tục đề tài mới vừa rồi, trên mặt rõ ràng nhu hòa hơn so với vừa rồi rất nhiều.

Thanh Nguyệt thấy ở bên cạnh ông còn có mấy chỗ trống, đoán chừng là lưu lại cho mấy huynh đệ Tô gia ngồi. Mà bên phía giành cho nữ nhi, bởi vì Thanh Nguyệt tới muộn, chỉ còn dư lại một chỗ ngồi tầm thường trong góc đại điện, nàng cũng không quan tâm mấy thứ này, liền đi thẳng đến chỗ đó ngồi xuống.

Chư Phượng Liên chợt thấy nàng trở lại, hơn nữa còn là lông tóc không tổn hao gì, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, bất tri bất giác nắm chặt ly rượu trong tay.

Tại sao quần áo tóc tai không có bất kỳ biến hóa nào? Mới vừa rồi, rốt cuộc nàng ta đi nơi nào?

"Chư tiểu thư?" Thấy Chư Phượng Liên hồi lâu không có phản ứng, cô gái bên người nàng ta không khỏi kỳ quái đưa tay đụng nàng ta một cái.

"A, thật xin lỗi, không tiếp chuyện được." Chư Phượng Liên phục hồi tinh thần lại, cười yếu ớt khẽ gật đầu với cô gái đó, liền đứng dậy đi về phía chỗ ngồi của Thanh Nguyệt.

Không đúng, Tô Thanh Nguyệt này nhất định là làm bộ trấn định, nàng xác định trình độ bá đạo loại mị hương, tuyệt đối không có khả năng khiến một người trúng mị hương còn có thể lông tóc không hao tổn trở lại.

Thanh Nguyệt cứ an tĩnh ngồi ở trong góc như vậy, uống trà ăn điểm tâm của mình, bộ dạng ngồi yên tĩnh như Phật, tiếng nói cười bên cạnh không có quan hệ với nàng, đáng vẻ nhân nhũ tự tại, thoát nhìn rất khó hòa đồng, nhưng lại hợp tính ý nàng.

"Muội muội mới vừa rồi đi đâu vậy, thế nào hiện tại mới đến?" Một đạo giọng nói kiều mỵ dịu dàng vang lên, nghe vậy Thanh Nguyệt khẽ cau mày, ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy Chư Phượng Liên cười thân nhiên đứng ở trước mặt mình, một đôi mắt quyến rũ không ngừng ở trên người nàng loạn chuyển, vừa nhìn là biết không hảo tâm gì.

"Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ muội muội có cái bí mật gì hay sao? A, trên mặt của muội hồng như vậy, không phải là đi tìm tình lang chứ?" Chư Phượng Liên thấy nàng không lên tiếng, vẻ mặt giả vờ thân bí hề hề nói, chỉ là giọng nói kia bị nàng ta cố ý tăng lên không ít, hấp dẫn ánh mắt toàn bộ tiểu thư phụ nhân quan gia đứng chung quanh nhìn sang đây.

Thanh Nguyệt nhàn nhạt nhìn Chư Phượng Liên làm bộ làm tịch, đề lừa gạt trong lòng xuống, khẽ mỉm cười, nói " Chư tiểu thư, xin có chút liêm sỉ được không? Ta đã liên tục thanh minh, Tô gia ta chỉ có một nữ nhi là ta, không có bất kỳ con gái riêng nào, mặc dù chức quan cha ta lớn hơn cha người một chút, người cũng không nên vô tình như thế, quên đi huyết mạch trong người là của nhà ai, muốn làm người của Sở gia ta, loại người quên tình bỏ nghĩa như người, khiến lệnh tôn xử sự như thế nào ở triều đình?"

Giọng nàng không cao không thấp, âm lượng vừa đủ để mọi người xung quanh nghe, giọng nói xa cách, thần thái trong trẻo lạnh lùng, chân mày hơi nhíu, giống như hành động của Chư Phượng Liên khiến nàng rất phiền não.

"Người , a, miệng của người sao sưng lên như thế? Bị người nào cắn?" Chư Phượng Liên bị chọc tức đến mặt xanh mét, vừa muốn phát tác chợt liếc thấy môi Thanh Nguyệt sưng đỏ, lập tức cố ý khẽ kêu một tiếng, khiến tầm mắt mọi người toàn bộ đề tập trung ở trên môi Thanh Nguyệt.

Môi đỏ mọng hơi sưng, có một chút bầm tím, mọi người thấy ở trong mắt, nhất thời trong tim liền sáng tỏ, che môi cười khẽ vô cùng mập mờ.

Nghe xung quanh bàn luận xôn xao với cười trộm, Chư Phượng Liên nhướng nhướng mày khiêu khích Thanh Nguyệt.

Không phải quán lấy nam nhân, môi này làm sao có thể sưng như vậy? Lần này, nàng muốn nhìn xem tiện nhân này còn có thể nguy biến nữa không.

Thanh Nguyệt hí mắt nhìn chằm chằm vẻ mặt hả hê của Chư Phượng Liên, trầm mặc không nói, mọi người ở đây đều cho là nàng không giải thích được thì nàng lại đột nhiên đưa tay vuốt môi của mình, lộ ra một lỗ kim thật nhỏ trên môi, lắc đầu một cái vẻ mặt buồn cười, nói " Thời điểm ta đứng ở vườn hoa bị ong mật chích một cái, nơi này vẫn còn lỗ kim, sao lại biến thành ta bị người nào cắn kia chứ? Thật không biết trong đầu Chư tiểu thư nghĩ cái gì, chẳng lẽ người có kinh nghiệm bị người khác cắn qua."

Nàng biết ý đồ của Chư Phượng Liên, đơn giản là muốn chọc giận nàng, khiến nàng động thủ trước mặt mọi người, sau đó có thể danh chính ngôn thuận chửi bới nàng. Đáng tiếc, nàng không phải là Tô Thanh Nguyệt, không có tính khí nóng nảy như vậy, cho dù muốn đánh người, nàng cũng sẽ khiến người bị đánh không dám nói lời nào.

Trong lòng của Chư Phượng Liên đã sớm nhận định nàng bị thất thân, bây giờ lại còn nghĩ dục nước đục lên trên người mình, lập tức trừng mắt nổi giận.

"Người nói bậy bạ gì đó, cái người này rõ ràng chính là bị nam nhân cắn, còn dám vu oan ta?"

"Cần rõ, một cô gái lại đang trong đại điện nói ra loại ô ngôn uế ngữ này, còn biết xấu hổ hay không?"

Chư Phụng Liên vừa dứt lời, không đợi Thanh Nguyệt xuất khẩu phản kích, một tiếng quáy lớn nghiêm nghị từ ngoài điện truyền đến. Ngay sau đó một đạo bóng dáng màu xanh theo đó xuất hiện tại cửa đại điện, vẻ mặt kiên định lạnh như đá, ánh mắt sắc bén, làm cho người ta không rét mà run.

Chỉ một thoáng, ồn ào náo động trong đại điện yên lặng như tờ, một loại áp lực trầm trọng truyền khắp đáy lòng của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Minh Đụng Phải Nòng Súng Không Trách Được Người

"Tham kiến Duệ vương."

Người này vừa xuất hiện, trong đại điện khí tức liền hạ xuống, tâm thần mọi người chấn động bận rộn không ngừng đứng dậy hành lễ, tiếng thỉnh an điều nhịp vang lên đinh tai nhức óc, Chư Phụng Liên cả kinh liền vội cúi người hành lễ, lòng tràn đầy sợ hãi.

Không người nào không biết, Duệ vương này nổi danh là Thiết Diện vô tình, mặc kệ là hoàng thân quốc thích hay là binh dân bách tính, chỉ cần tội phạm trong tay hắn chính là cử tử nhất sinh, một trong hai vương có thế lực lớn nhất Quang Phóng quốc, cái này không có mắt, còn đến mức nào.

Duệ vương?

Thanh Nguyệt hành lễ theo mọi người đồng thời âm thầm quan sát người này, nghe nói hai vương của Quang Phóng quốc đều có tích cách riêng. Túc vương là người hòa nhã thân thiện, tiếng nói cười có thể khiến người ta ném vũ khí tháo áo giáp đầu hàng. Mà Duệ vương thì ngược lại với hắn, là người quyết đoán sát phạt, một câu nói có thể quyết định người đó sống hay chết, chỉ cần là quyết định của hắn, kể cả Hoàng đế cũng không có năng lực vặn hỏi. Duệ vương với Túc vương mỗi người đều có thế lực riêng của mình, địa vị ở Quang Phóng quốc cũng không phân cao thấp, không thể lấy hoặc bỏ người nào, đây cũng là nguyên nhân Hoàng đế không lập Thái tử.

Thời điểm Thanh Nguyệt âm thầm quan sát người tới, một ánh mắt sắc bén đột nhiên bắn về phía nàng, lạnh lẽo như hàn băng, sắc như lưỡi kiếm, khiến nàng không tự chủ được rung mình một cái, vội vàng rũ mắt tránh đi.

Duệ vương, Quân Lãng Duệ, xem ra lời đồn đãi không phải giả, người này cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Quân Lãng Duệ nhìn Thanh Nguyệt nhanh chóng cúi đầu nhắm mắt, trong lòng mắt đen nhiều hơn một tia nhu hòa, chán ghét lờm Chư Phụng Liên miệng cam như hến, hừ lạnh một tiếng liền ngưng trọng áp suất thấp trên người, liền thẳng hướng đại điện phía trước đi tới.

Chư Phụng Liên bị một tiếng hừ lạnh kia của Quân Lãng Duệ cả kinh thân thể run lên, chỉ cảm thấy lạnh buốt cả người tựa như rơi vào hầm băng, cũng may, ngọn nguồn làm người ta sợ hãi này lập tức liền rời đi, thân thể mềm nhũn vừa mới thở nhẹ một hơi, liền nghe được liền tiếp tiếng người mắng từ xa truyền đến.

"Không có gia giáo, không biết thẹn, lòng dạ ác độc, dám phạm."

Nghe tiếng mắng chửi, Chư Phụng Liên bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân chia mũi về phía nàng mắng, nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại. Hiên nhiên người này chia mũi về nàng, khiến nàng muốn phủ nhận cũng không được, nghĩ muốn phát cáu nhưng không dám. Người này là cháu ruột của Hoàng hậu, hơn thế hắn còn là tâm phúc của Duệ vương, thân phận địa vị đó, nàng nào có gan đối nghịch với hắn chứ?

Thanh Nguyệt nghe người này mắng chửi, nhin không được vụng trộm nhếch miệng, lạnh lẽo giương mắt nhìn, chỉ thấy một nam nhân tuấn tú đang chỉ vào Chư Phụng Liên mắng, bộ dạng nam nhân đó khiến nàng phải chắc lưỡi hít hà.

Người này là người nào, miệng thật độc. Dâm phạm? Đây là cố ý khiến người ta sống không được chết, chỉ là, thật hả lòng hả dạ.

Phượng Thiếu Khanh khinh thường liếc nhìn nữ nhân mặt lúc xanh lúc trắng, ánh mắt không dấu vết quét về phía Thanh Nguyệt đứng phía sau nàng ta một cái, lúc này mới chép miệng mặt mang vẻ hồ nghi rời đi.

Thú vị, thú vị, nữ nhân này thoát nhìn bình thường như vậy, làm sao tên kia để mắt vậy?

Chư Phụng Liên nàng lúc nào bị người mắng chửi như vậy, thất khiếu đều muốn bốc cháy nhưng thủy chung không cách nào phát tiết được, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Nguyệt.

Nếu không phải tại nữ nhân hạ tiện này, cũng chẳng xui xẻo như vậy.

Thanh Nguyệt bị ánh mắt lúc gần đi của Phượng Thiếu Khanh quét qua làm cho sừng sốt, người này biết nàng sao? Đang suy tư lại thỉnh thoảng chống cằm

mắt nóng bỏng của Chư Phụng Liên, lập tức vô tội buông lỏng nàng ta.

Đáng đời, chính người đứng trên nòng súng, thật sự không trách được người.

Nàng không cười thì không sao, nhưng nàng cười chọc Chư Phụng Liên nổi trận lôi đình, răng trắng nghiến cộc cộc, hung tợn nhỏ giọng nói: “Chớ lên mặt, người làm như thế, đừng tưởng rằng Duệ vương coi trọng người.”

"Người yên tâm, ta đương nhiên biết Duệ vương cao quý sẽ không coi trọng người nhỏ bé như ta, nhưng mà, chỉ cần có ta ở đây, người đừng vọng tưởng có thể gả cho Bạch Dật Hiên." Giọng Thanh Nguyệt không lớn không nhỏ, vừa đủ để mấy người xung quanh nghe được, như vậy là được rồi.

Mọi người đều biết, Bạch Dật Hiên là vị hôn phu của nàng, cái gọi là lời đồn đãi có thể giết chết một người. Hôm nay, Chư Phụng Liên tới bới móc nguyên nhân, chắc hẳn mấy người này nghe được lời của mình trong lòng cũng đã biết rõ, mấy ngày nữa, lời đồn này chắc đầy thiên hạ rồi.

Chư Phụng Liên nghe vậy cả kinh, nhưng trong lòng chỉ hơi hồi hộp.

Nàng làm sao biết chuyện này?

"Nha, không trách được."

"Hắc hắc hắc."

Mấy người xung quanh luôn một mực nghiêng tai lắng nghe lời nói của hai người, bây giờ nhìn bộ dáng khiếp sợ của Chư Phụng Liên, trong lòng nhất thời sáng tỏ. Mặc dù không nói ra lời khó nghe, thế nhưng ánh mắt ý vị sâu xa cùng với lời bàn luận xôn xao, đủ để Chư Phụng Liên hận không được tìm cái lỗ chui vào.

Nàng biết, đợi ở chỗ này cũng không chiếm được chỗ tốt gì, chỉ có thể hung tợn nhìn về phía Thanh Nguyệt hất tay áo rời đi, lại không biết, bộ dạng hất tay áo lên này của nàng, ở trong mắt người khác chính là che giấu tức giận.

Nên đi đâu đi rồi, nơi này cũng coi như thanh tịnh, Thanh Nguyệt nhìn thấy mấy cô gái kia rõ ràng đối với nàng nhiều hơn mấy phần thiện cảm, rất vô tội cười cười, ngồi xuống tiếp tục uống trà của mình.

Sau khi Duệ vương đến, Túc vương cùng những hoàng tử khác cũng lần lượt đi đến, cho đến khi một tiếng hô: Hoàng thượng, Thái hậu giá lâm, yến tiệc này mới xem như chính thức bắt đầu

Sau khi đông đảo quan viên dâng lễ vật lên, chính là thời khắc của các công tử tiểu thư lộ diện. Tiếng đàn tiếng sáo, hát hay múa giỏi, đem tất cả vốn liếng bên ngoài lẫn bên trong thể hiện ra, chỉ vì cuộc độ sức hôm nay để mình tỏa sáng, đương kim Thánh thượng tán dương một câu, mọi người thấy thế như si như say, diễn không biết mệt.

Trong góc, Thanh Nguyệt dùng tay che miệng ngáp to một cái, trong mắt nhất thời phủ thêm một tầng sương mờ, giường mắt ngó nghiêng xung quanh thấy không ai chú ý nàng, một tay chống cái trán tay khác kéo ống tay áo che mặt lại, không tiếng động nhắm mắt.

Những thứ tranh đấu gay gắt này nàng nhìn đến phát chán, hôm nay tới cũng chỉ là có lệ mà thôi. Quà tặng của nàng Tô Kính Tùng đã sớm chuẩn bị tốt, nàng không biết là cái gì, cũng không quan tâm nó. Dù sao, những người này nàng đều không biết, có được hay không cũng không quan hệ với nàng.

Quần Lãng Duệ nhìn cô gái ngồi trong góc không ngừng gục gục đầu ngủ, nhìn không được lắc đầu một cái, trong đôi mắt đen sâu thẳm tràn đầy ý cười.

Lúc này, Phụng Thiếu Khanh không ngừng gật gù đắc ý nhìn cô gái nhảy múa trong sân, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng bụng ily rượu lên uống một hớp, bộ dạng quý công tử phong lưu phóng khoáng khiến mấy cô gái trong đại điện mặt hồng tim đập, trái tim rung động.

Một khúc xong, Phụng Thiếu Khanh coi như thỏa mãn mà gật gật đầu, đưa tay bụng ily rượu lên uống một ngụm, đang định nuốt xuống lại bị ý cười trong mắt huynh đệ khiến cả kinh nghẹn trong cổ, hồ nghi nhìn theo tầm mắt hắn, rượu sắp sửa nuốt xuống ‘ phốc ’ một tiếng phun ra ngoài, sặc đến đỏ mặt tía tai.

Này, đây là nữ nhân sao? Trường hợp như vậy cũng có thể ngủ.

Bởi vì phần hận, Chư Phụng Liên cũng một mực chú ý Thanh Nguyệt, dĩ nhiên cũng biết động tác của nàng đại biểu cho cái gì, ánh mắt quét qua cô gái đánh đàn trong sân đang lui ra, tự nhiên đứng dậy nâng mông lắc eo đi vào trong sân, đáy mắt lộ ra nụ cười ác độc.

Tô Thanh Nguyệt, đừng trách ta ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Vũ Nhục

Chư Phụng Liên khẽ cười duyên đi đến giữa đại điện, nhẹ nhàng xinh đẹp hướng Thái hậu phía trên cúi đầu xuống, nhẹ giọng mở miệng.

"Thái hậu nương nương, nghe nói thiên kim Tô Thừa tướng Tô Thanh Nguyệt Cẩm Kỳ Thư Họa mọi thứ đều tinh thông, cả tài nữ đương triều, tiểu nữ bất tài, so ra không tinh thông bằng Tô tiểu thư, chỉ có tiếng đàn còn có thể miễn cưỡng lọt vào tai, ở chỗ này muốn mời Tô tiểu thư cùng tiểu nữ hợp tấu một khúc cho Thái hậu nghe, kính xin Thái hậu ân chuẩn."

Nàng tự tin, tài đánh đàn của mình so với mấy cô gái phủ khác tốt hơn rất nhiều, mà Tô Thanh Nguyệt lại không là cái tài nữ gì, nhiều lắm chỉ là cái bao cò (người ngu ngốc). Cho nên nói như vậy, chính là khiến người trong thiên hạ biết Tô Thanh Nguyệt là người ít học, cái gì cũng tệ, một cô gái như vậy, làm sao xứng với danh xưng Thư hương môn đệ của Bạch gia? Làm sao xứng làm vợ của thiên tử môn đệ?

Lời của Chư Phụng Liên vừa nói ra, trong đại điện một mảnh xôn xao, mấy nữ nhân ngồi ở bên cạnh Tô Thanh Nguyệt, nhìn bộ dạng làm bộ làm tịch của Chư Phụng Liên lòng tràn đầy khinh thường, quyết định về sau tuyệt đối sẽ không lui tới cùng nữ nhân này nữa.

Thiên hạ này người nào không biết Tô gia đại tiểu thư cẩm kỳ thư họa đều không biết. Tài nữ? Nàng ta lại có thể bịa chuyện như vậy, đây không phải rõ ràng là đang tính toán người ta sao?

Trên đại điện, Thái hậu nghe vậy sững sờ, bộ mặt nghi ngờ nhìn về phía Hoàng đế bên cạnh.

Nàng thế nào lại không biết thiên kim Tô Thừa tướng gia còn có danh xưng là tài nữ? Mấy ngày trước Ngũ hoàng tử Quân Lăng Đồng tố cáo, nàng còn tưởng rằng Tô Thanh Nguyệt này là người đàn bà chanh chua chỉ biết đánh đàn.

Đối mặt với nghi vấn của Thái Hậu, về mặt Hoàng đế cũng là mờ mịt, thanh danh của Tô Thanh Nguyệt có thể nói là hiển hách, gây họa làm cho người ta nhức đầu, ngày nào đó triều thần không tìm hấn cáo trạng coi như là kỳ tích, nhưng hấn chưa bao giờ nghe nói Tô Thanh Nguyệt này còn có danh xưng tài nữ.

"Người là tiểu thư nhà nào?" Hoàng đế liên tục suy tư, hỏi Chư Phụng Liên đứng giữa đại điện.

Hiện tại, chỉ có thể giải thích, đó chính là nữ tử trên đại điện kiến thức hạn hẹp, căn bản không biết sự tích của Tô Thanh Nguyệt.

"Hồi hoàng thượng, nàng là tiểu nữ của vi thần, Chư Phụng Liên." Một bên Hộ bộ thượng thư Chư Khánh Khôn nghe vậy, lập tức từ trên bàn rượu vội vã đi ra cúi rạp người, đầy mặt là không che giấu được sắc mặt vui mừng.

Tài đánh đàn của nữ nhi xuất chúng, hấn tin tưởng hôm nay chắc chắn khiến thiên tử nhìn với cặp mắt khác xưa, đến lúc đó.

Thấy Chư Khánh Khôn đi ra, Hoàng đế nhất thời hiểu rõ cười một tiếng, hứng thú dò dáo nhìn về phía Tô Kính Tùng nói: "Tô khanh gia, đã như vậy, để cho lệnh ái chỉ điểm bảo đánh đàn với Chư tiểu thư đi."

Hắn đã nói Tô Thanh Nguyệt không thể nào là một tài nữ được, trước đây không lâu bởi vì vụ án tham ô của Chư gia, Tô-Chư hai nhà huyền ảo nghiêm trọng, hiện tại ở đây muốn trước mặt mọi người khiến Tô gia khó coi. Hắn là Hoàng đế, sợ nhất chính là triều thần kết bè kết phái, một màn như vậy không phải cùng ý với hấn sao.

"Ách. . . ." Tô Kính Tùng nghe vậy vội vàng đứng dậy, gân xanh trên trán giật giật, hung hăng trừng mắt nhìn Chư Khánh Khôn bỏ đá xuống giếng, áp úng cổ gắng tìm lý do cho qua.

Bởi vì nữ nhi, ông ở trước mặt Hoàng đế đã sớm không còn mặt mũi gì, nhưng không có nghĩa là ông nguyện ý ở nơi này trước mặt mọi người đánh mất thể diện.

"Tô Thanh Nguyệt tiểu thư, làm phiền người đại giá lên điện? Chẳng lẽ ngay cả Hoàng thượng cũng mời không nổi người sao?" Không đợi Tô Kính Tùng mở miệng từ chối, Ngũ hoàng tử Quân Lăng Đồng đã sớm không kịp đợi mở miệng trước một bước, tầm mắt hả hê bắn thẳng góc đại điện, trong mắt tràn đầy phần hân.

Trong đôi mắt Tô Kính Tùng tối sầm lại liếc mắt nhìn Quân Lăng Đồng bỏ đá xuống giếng, nhìn về phía nữ nhi trong góc đang không biết gì, âm thầm nắm chặt đôi tay.

Theo Ngũ Hoàng Tử mở miệng, mọi người cũng đều đem tầm mắt nhìn về góc đại điện, nhất thời một mảnh tức cười, chỉ thấy trong góc Thanh y nữ tử lấy ống tay áo che mặt, gật gù gật gù, như thế đã rõ ràng.

Trong lúc mờ mịt buồn ngủ, Thanh Nguyệt đột nhiên cảm thấy có chút không quá đúng lắm, thế nào lại an tĩnh như vậy? Nghi ngờ mở mắt, chậm rãi để xuống tay áo che mặt, lập tức bị đông đảo tầm mắt sáng quắc làm sợ hết hồn, hai tay run lên rơi xuống trên bàn rượu.

Cái tình huống gì vậy?

Phụ tử Tô gia nhìn một màn này không khỏi đồng thời cúi đầu che mặt, ai! Thật mất mặt a.

"Khụ khụ. . . ." Nhìn nàng rối loạn trong góc, Hoàng đế hi hi thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng dùng ho khan che giấu sự luống cuống của mình.

Thái hậu lờm Hoàng đế đang nhìn cười, trong bụng cũng không nhìn được cười một tiếng, hết sức ôn hòa mở miệng: “Tô tiểu thư, tiểu thư Chư gia muốn mời người cùng nàng hợp tấu một khúc, người liền chỉ bảo nàng một phần đi.”

Tài đánh đàn?

Thanh Nguyệt mờ mịt nháy mắt mấy cái, không rõ chuyện gì xảy ra, may mà bên cạnh nàng có một cô gái tốt bụng nhắc nhở một câu, mới chợt hiểu ra, giương mắt thấy cha và các huynh che mặt không nhìn mình, lại thấy Chư Phụng Liên đang đứng giữa đại điện, suy nghĩ trong lòng xoay chuyển.

Nếu bàn về tài đánh đàn, nàng đương nhiên không có gì bàn cãi nữa, bỗng nhiên nổi tiếng cũng không khó khăn. Nhưng vấn đề là, Tô Thanh Nguyệt lại không được như vậy, nàng trừ gây ra chuyện thị phi, đánh nhau với người ta ngoài đó ra không biết gì hết. Quan trọng hơn là, hôm nay một khi nàng đánh đàn lên, phụ tử Tô gia nhất định sẽ hoài nghi nàng, không coi nàng như yêu quái mới là lạ. Tô Thanh Nguyệt này chính là một ác nữ, làm sao có thể trở thành một tài nữ chứ?

Ác nữ?

Nghĩ tới đây, ánh sáng trong đầu Thanh Nguyệt chợt lóe, giao hoạc khẽ cười một tiếng, đôi tay đột nhiên nhấc lên vấy vệt vẽ chạy thẳng tới Chư Phụng Liên đang đứng trong đại điện.

Chư Phụng Liên thấy nàng vẩy vẽ chạy tới đây, trên mặt hiện lên nụ cười âm trầm, thật không nghĩ đến nụ cười này còn chưa khuếch tán, liền bị người lấy tay chỉ trên đầu.

“Thái hậu.” Thanh Nguyệt hung hăng chỉ trên đầu Chư Phụng Liên, nhìn Thái hậu hòa ái ngồi phía trên, oán giận nói: “Lời nói của Chư tiểu thư là cố ý, đây là trắng trợn vu nhục tiểu nữ.”

“Không, Thái hậu minh giám, tiểu nữ oan uổng ah.” Chư Phụng Liên bị Thanh Nguyệt đâm vào đầu khiến choáng váng, lập tức là chửi chửi khóc cãi lại, hai mắt mờ nước yêu kiều khiến người ta nhìn không nhìn được sinh lòng thương tiếc.

“Hà? Lời này thế nào?” Nhìn Thanh Nguyệt tức giận, nhìn lại vẻ mặt uất ức của Chư Phụng Liên, Thái hậu cảm thấy mờ mịt.

Nói nàng là tài nữ, làm sao lại trở thành vũ nhục nàng chứ?

“Hừ.” Thanh Nguyệt hừ lạnh Chư Phụng Liên một tiếng, sau đó như nữ tử giang hồ xông về phía Thái hậu ôm quyền, hào khí can vân nói: “Tô Thanh Nguyệt ta là ác nữ đương triều, thiên hạ này ai không biết chứ? Đánh nhau ấu đả là bản sắc, lấn thiên trừng ác là bổn phận, ác tặc đạo phi, cầm kỳ thư họa chỉ là cái rắm, có thể vượt qua năm đám của ta sao? Lý tưởng của ta là cả đời này chỉ làm ác nữ, thiên hạ đệ nhất ác nữ, nói ta cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, thái lắm, đó chính là vũ nhục đối với danh xưng ác nữ của ta.” Hai chữ vũ nhục, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, cuối cùng còn mạnh mẽ lấy đầu ngón tay đâm vào huyệt thái dương của Chư Phụng Liên.

Người không phải muốn tìm chết sao? Vậy ta sẽ để cho người chết sáng khoái. Dù sao ta là ác nữ, ta sợ ai?

Thái hậu khiếp sợ nói không ra lời, trong đại điện mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, từng người một nhìn nàng giống như nhìn thấy quái vật, phụ tử Tô Kính Tùng hận không được tìm cái lỗ chui vào.

Ác nữ, mặc dù lời này không sai, nhưng có thể rộng rãi chiêu cáo thiên hạ sao?

Trong đại điện yên tĩnh không một tiếng động, trong lòng Thanh Nguyệt thì đánh trống thùng thùng, tuy nói nàng đã từng chịu cảnh bị hơn vạn người nhìn chăm chăm, nhưng những người đó nhìn nàng với ánh mắt đầy kính trọng, hiện tại những người này nhìn nàng như nhìn quái vật. Nhưng, nàng vẫn ngạo nghễ thẳng sống lưng, đem cái danh ác nữ thực thi hoàn toàn.

“Không sai, rõ ràng chính là thiên hạ đệ nhất ác nữ, tại sao có thể nói là tài nữ? Vũ nhục, tuyệt đối là vũ nhục.”

Vào thời khắc yên tĩnh vạn phần, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng không ai dám bắt bẻ vang lên, khiến mọi người đang sợ hãi người trước câu nói của Thanh Nguyệt thức tỉnh, cũng khiến thân thể cứng ngắc của Thanh Nguyệt mềm nhũn thiếu chút nữa ngã nhào.

Ai vậy, lại dám nói không sai? Đầu óc không bình thường đi?

Thanh Nguyệt vội vàng chính đốn suy nghĩ chán loạn quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Duệ vương nghe nói là lãnh khốc vô tình, giờ ly rượu trong tay kính nàng, trong tròng mắt đen mờ hồ mang theo quang mang khiếp người.

“Lý tưởng vĩ đại, kính thiên hạ đệ nhất ác nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Đánh Người Thành Một Đóa Hoa Nhì

Thanh Nguyệt nghe vậy trên mặt xuất hiện vạch đen, không khỏi nhìn hẩn từ trên xuống dưới, trong tròng mắt đen sâu thẳm như đầm sau không đáy, bên trong quanh quẩn như Phật quang muốn đem người hút vào, trên môi treo nụ cười nhợt nhạt, nhưng nụ cười này lại trong đát tới đáy mắt, giống như mang theo một cái mặt nạ, khiến người khác không thể nhìn thấu nội tâm của hắn.

Đột nhiên, nàng cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, có cảm giác như bị dã thú xâm lược, khiến người ta không khỏi sinh lòng cảnh giác, nhưng vô luận như thế nào, cũng coi như hắn đã giúp nàng một đại ân, che giấu lòng phòng bị. Che đậy kinh ngạc trong lòng, Thanh Nguyệt lạnh nhạt gật nhẹ đầu với hắn, liền quay lại nhìn về phía cái trần của Chư Phụng Liên bị mình đâm đến đỏ bừng, thản nhiên cười nói: "Người muốn ta chỉ điểm cho người, vậy ta liền chỉ điểm của người một hai phần, nhưng, không phải cầm."

"Người ta giống như không cảm kích nha." Phụng Thiếu Khanh chuyển thân thể tựa vào bàn tốt đầu vai, cười hề hề chế nhạo, lần đầu tiên nhìn thấy người nào đó kinh ngạc, sáng khoái a.

"Bình thường." Quân Lăng Duệ thâm thúy khó lường khinh miệt Phụng Thiếu Khanh, đầu vai vừa động đánh văng cái đầu hắn đặt trên vai mình, khe nháp một ngụm rượu ngon, tràn đầy hứng thú tiếp tục nhìn bóng dáng tăn ra sức sống vô hạn đang diễn kịch trên đại điện.

Phụng Thiếu Khanh nháy mắt dờ dẩn, một lúc sau mới phục hồi tinh thần lại vuốt cằm bị đau, bản thân mờ mịt vừa nhìn hảo hữu bên cạnh, vừa nhìn Thanh Nguyệt trong đại điện, trong đầu đầy nghi vấn.

Bình thường? Như vậy mà có thể bình thường hả?

"Cái... cái gì?" Chư Phụng Liên cảnh giác nhìn nụ cười mơ hồ của Thanh Nguyệt, không biết tại sao, trong lòng chợt có cảm giác xấu.

"Chờ một chút người sẽ biết." Thanh Nguyệt nở nụ cười thần bí nhìn nàng ta, đột nhiên xoay người nhìn thẳng vào Thái hậu vừa mới tỉnh hồn lại, cung kính nói: "Thái hậu, mặc dù tiểu nữ đối với cầm kỳ thư họa một chút cũng không biết, nhưng bàn về kỹ xảo đánh người có thể xem như không tệ, vừa đúng lúc gần đây tiểu nữ mới nghiên cứu ra một loại phương pháp đánh người thành hoa nhì, nếu như Thái hậu không ngại, tiểu nữ liền cùng Chư tiểu thư biểu diễn cho người xem."

Đánh người thành một đóa hoa nhì?

Phụng Thiếu Khanh ngây người, mọi người trong đại điện thì mờ mịt, Quân Lăng Đồng nghe vậy lạnh run cả người, gắt gao nhìn chăm chăm cô gái đang tươi cười như hoa trên điện, hàm răng cắn chặt vang lên khanh khách. Mà phụ tử Tô gia từ từ lộ mặt ra, gương mặt tràn đầy tò mò. Chỉ có Quân Lăng Duệ không chút cử động nào uống một ngụm rượu, đối với một màn này tuyệt không ngoài ý muốn.

Thái hậu liếc nhìn Chư Phụng Liên có chút dờ dẩn, ôn hòa gật đầu với Thanh Nguyệt một cái, về mặt không có gì nói: "Được, vậy người liền cùng Chư tiểu thư biểu diễn một chút đi, lần đầu tiên Ai gia nghe nói đánh người còn có thể đánh ra hoa nhì, nếu như biểu diễn tốt, Ai gia sẽ trọng thưởng."

Ở trong thâm cung nhiều năm, có chuyện gì Thái hậu chưa trải qua, trong mắt tự nhiên cũng không có phép có hạt cát nào. Chuyện cho tới bây giờ, nàng dĩ nhiên có thể nhìn ra Chư Phụng Liên đang tính toán Tô Thanh Nguyệt, cũng biết Tô Thanh Nguyệt đây là quang minh chính đại trả thù, chỉ là so sánh Chư Phụng Liên tiểu nhân tâm cơ, nàng vẫn thích tính cách của Thanh Nguyệt hơn, dám làm dám chịu, có thù tất báo, quan trọng nhất là, nàng không thích hợp ở nơi thâm cung.

"Tuân lệnh." Giọng nói Thanh Nguyệt vang dội cả đại điện như tướng sĩ đang lĩnh mệnh ôm quyền với Thái hậu, về mặt trình trọng đi từng bước một về phía Chư Phụng Liên, đáng về cẩn thận nghiêm túc này giống như chiến sĩ ra chiến trường, khiến Thái hậu phì cười.

Không thể không nói, nha đầu này mặc dù không có gì nổi bật, nhưng thật rất có ý tứ.

"Người...người làm gì?" Chư Phụng Liên nhìn Thanh Nguyệt như sát thần đi tới, hoảng sợ từng bước lui về phía sau.

"Là người muốn ta chỉ điểm người, ta đây là đang hoàn thành tâm nguyện của người, huống chi Thái hậu cũng đáp ứng." Thanh Nguyệt cũng mặc kệ nàng ta có sợ hay không, mấy bước đã đến trước mặt nàng, một tay lôi nàng trở lại, rất không hài lòng nói: "Người đừng lui về phía sau, tốt xấu cũng phải phối hợp với ta một chút, như vậy mới có thể đánh ra một đóa hoa nhì hoàn mỹ, Thái hậu mới ban thưởng cho ta chứ."

Chư Khánh Khôn vừa ngây người, không ngờ Thái hậu đã đồng ý, nhìn nữ nhi bị kẻ thù của con bé níu giữ, muốn ngăn cản nhưng lại không dám chống lại chỉ ý của Thái hậu, chỉ có thể lo lắng dậm chân.

"Ta...ta cảnh, cảnh cáo người. . . ." Chư Phụng Liên dùng sức muốn đẩy Thanh Nguyệt đang níu chặt tay mình ra, nhưng trước sau không cách nào rung chuyển được, lập tức rối loạn tâm thần, há mồm định cảnh cáo kết quả liền bị Thanh Nguyệt vỗ một cái vào đầu.

"Câm miệng."

Thanh Nguyệt hung tợn thét to một tiếng, sau đó buông lỏng cổ áo của nàng ta ra, đôi tay đột nhiên nắm chặt đầu của nàng ta, quơ tới quơ lui xem xét kỹ lưỡng khuôn mặt kiêu ngạo của nàng ta, nghiêm túc đến mức giống như Phật đang nhìn trân phẩm tuyệt thế.

Bất qua trong chớp lát, Thanh Nguyệt như là ngộ ra cái gì đó gật gật đầu cho thấy trong lòng nàng đã có chủ ý, buông ta ra lùi về sau một bước, thời điểm mọi người ở đây không biết nàng muốn làm cái gì, đột nhiên nàng vung đôi tay lên điên cuồng tát vào mặt Chư Phụng Liên.

"Ba ba."

Chỉ một thoáng, cả đại điện chỉ còn lại tiếng tát tay thanh thủy vang lên, khiến sắc mặt mọi người trong đại điện xanh mét, tất cả đều không nhìn được dùng đôi tay bảo vệ mặt của mình. Đặc biệt là Bạch Dật Hiền, càng thêm tròn tròn đôi mắt, hận không thể lập tức xông lên giải cứu.

Đầu óc Chư Phụng Liên có chút ngất, lại thấy nàng đột nhiên cười quỷ dị xông lại phía mình, nàng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nhất thời trên mặt truyền đến từng trận đau đớn, lỗ tai bị rung động kêu ong ong.

Hồi lâu, Thanh Nguyệt thở hắt hắt ngừng lại, nhìn kỹ khuôn mặt bị đánh của Chư Phụng Liên, giống như không vừa ý lắm, nhìn lại hai tay của mình, đột nhiên nắm chặt quyền không hề bảo động đánh về phía trước một lần nữa, Chư Phụng Liên bị đánh khiến đầu óc choáng váng bị một quyền này nhất thời lao đảo lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, tóc tai xốc xếch, gương mặt sưng đỏ, đáng vẻ nhếch nhác đầu còn phong thái điềm lệ như lúc đầu? Mà Thanh Nguyệt thấy thế tiến lên xem kỹ một phen, lúc này mới thỏa mãn gật gật đầu, cười tủm tỉm cúi đầu với Hoàng đế cùng Thái hậu bị ngậy người phía trên đại điện.

"Thái hậu người xem, có phải rất giống hoa nhĩ hay không?"

Một câu thức tỉnh người trong mộng, lúc này Thái hậu mới phục hồi tinh thần, tận lực duy trì thần thái ung dung nhìn về phía gương mặt Chư Phụng Liên, hai bên mặt hồng hồng tất cả đều là dấu tay, bất quá, nhìn rất giống hoa nhĩ, dấu tay là cánh hoa, một quyền cuối cùng là tâm hoa, hình ảnh này nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng là vẽ hoa lên mặt.

Chư Phụng Liên thật vất vả mới đứng vững được, ánh mắt quét qua mọi người trong điện đang nhìn mình, nuốt nhục bùm mặt nước mắt chảy xuống

Từ đây về sau, khiến nàng sao có thể ra ngoài gặp người?

"Ừ, là thật giống." Một hồi lâu, Thái hậu mới nuốt ngụm nước miếng, cứng ngắc gật đầu một cái.

Nàng biết Thanh Nguyệt là cố ý muốn giáo huấn Chư Phụng Liên, nhưng thật không ngờ nàng xuống tay nặng như vậy.

"Vậy tiểu nữ có thể nhận được phần thưởng của người không?" Thanh Nguyệt lập tức tươi cười rạng rỡ, ánh mắt sáng trong hỏi.

Chư Khánh Khôn nghe xong lời này giận đến thiếu chút nữa đã hôn mê, tức giận nhìn chăm chăm sau lưng Thanh Nguyệt, nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn sớm đem nữ nhân không biết trời cao đất rộng này chặt làm trăm mảnh rồi.

"Ách." Thái hậu dĩ nhiên cũng nhìn thấy vẻ tức giận của Chư Khánh Khôn, chân chò nhìn về phía Hoàng đế.

Đều nói đánh cho phải nhìn mặt chủ, hôm nay Chư gia coi như là mất hết mặt mũi rồi, cái này nếu còn ban thưởng cho Tô Thanh Nguyệt, Chư Khánh Khôn còn không lập tức trở mặt?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Âm Mưu Được Như Ý

Hoàng thượng đương nhiên cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, ánh mắt lưu chuyển giữa gương mặt xanh mét của Chư Khánh Khôn cùng vẻ mặt trấn định của phụ tử Tô gia, mới vừa rồi hắn có ý định đùa giỡn một chút, nhưng không nghĩ lại thành ra như vậy.

Suy nghĩ một hồi lâu, Hoàng thượng lúc này mới vội ho khan một tiếng, giận tái mặt nhìn về mặt mong đợi Thanh Nguyệt, không vui nói: "Đánh người thành ra như vậy còn ban thưởng cái gì? Nhanh chóng lui xuống đi."

Kỳ thực Thanh Nguyệt hiểu rõ, mới vừa rồi nếu không phải Thái hậu gật đầu đồng ý cho nàng đánh người, chi bằng vào nàng đánh người ta thành như vậy, không bị trừng phạt đã tốt lắm rồi, làm sao có thể còn đòi ban thưởng nữa chứ? Nhưng diễn trò phải diễn đến cùng, tiếng nói của Hoàng đế vừa dứt, nàng lập tức như bị uất ức lắm, đầu mũi lên, nước mắt dâng trào mờ to mắt nhìn về phía phụ huynh, như đứa nhỏ bị người khi dễ chạy về tố cáo với đại nhân.

Nàng là ác nữ, cái danh ác nữ này làm sao mà có? Chính là cha mẹ chiều quá sinh hư, nhưng mà cha mẹ chiều chuộng con cái, sẽ cho trẻ biết có những người không thể đụng vào, nếu như đụng phải những người này không thể dùng quả đấm để giải quyết thì làm cái gì bây giờ? Đó chính là cầu cứu cha mẹ.

Cũng may Tô Kính Tùng nhập diễn rất nhanh, mặc dù cảm thấy hôm nay hành động nữ nhi khiến ông có chút mất thể diện, nhưng nhìn đáng vẻ ủy khuất nước mắt lưng tròng của con bé, không nhìn được đau nhói trong lòng, lập tức bước tới trước kéo nàng về chỗ ngồi của mình, vừa đi vừa làm nhảm an ủi dỗ dành đứa bé.

“Nha đầu, gần đây trong hoàng cung rất thiếu bạc, chúng ta nên vì Hoàng thượng tiết kiệm một chút, không cần ban thưởng có được không? Để cha nói lại với ca ca của con, kêu chúng chuẩn bị cho con một phần lễ vật được không?”

Mặc dù ông như ý nguyện của Hoàng thượng đem nữ nhi kéo về, nhưng lời đáp lại, một câu ông cũng không chịu thua thiệt.

Hoàng thượng thì thế nào? Nếu muốn nhìn hai nhà Chư – Tô tranh đấu, đừng trách ông đáp trả như vậy.

"Đúng vậy, muội muội, đại ca bảo đảm, đại ca coi như đem toàn bộ cửa hàng bán đi, cũng sẽ cho muội một lễ vật độc nhất vô nhị, chớ uất ức nha." Tô Cận Sơn nhanh chóng chạy tới tham gia nào nhiệt.

"Nếu như đại ca không cho, còn có nhị ca đây."

“Nếu như đại ca bán cửa hàng mà không đủ tiền, các ca ca liền đem Tô gia bán đi, thế nào cũng đủ mua cho muội một món quà vừa lòng đẹp ý.”

"."

Khi phụ thân Tô gia mang Thanh Nguyệt đi xuống, mấy huynh đệ Tô gia lập tức như ong vỡ tổ chạy tới an ủi, thanh âm khuyên nhủ không thấp, Thái hậu nghe vậy lấy tay che đầu, đương triều thiên tử sắc mặt phảm đen, mặt mũi vận vẹo biến hình, nhưng không thể không cố gắng duy trì hình tượng bình thần, về mặt rồi rảm thiếu chút nữa bị rút gân.

Đừng nói hôm nay triều đình không thiếu tiền, coi như triều đình thiếu tiền thật, đại nhi tử Tô gia bán toàn bộ cửa hàng không đủ mua một món quà sao? Ai chẳng biết đại thiếu gia Tô gia kinh doanh cửa hàng khắp thiên hạ, Phú Khả Địch Quốc, cho dù mua vài toà thành trì sợ cũng dư dả? Bọn họ nói lời này rõ ràng chính là cố ý khiến hấn ngột ngạt.

Cho tới nay, hấn đều biết Tô gia chính là một ruột với nhau, mọi người đem nữ nhi Tô gia cung chịu đến vô pháp vô thiên, hôm nay rốt cuộc hấn cũng nhìn thấy tận mắt, cái gì được gọi là cung chiều.

"Chư tiểu thư, người không phải nói muốn đánh đàn chúc mừng cho Thái hậu sao? Hiện tại liền bắt đầu đi, có thể khiến trăm một lần no bụng sướng tai." Hoàng đế bị người Tô gia chọc đến ngứa ở tim, phun ra không được nuốt xuống không trôi, tức giận khó hạ đem mục tiêu dời đến trên người Chư Phụng Liên.

Chư Phụng Liên lệ rơi đầy mặt, không ngờ đến mức này rồi, Hoàng thượng vẫn muốn nàng đánh đàn, kinh ngạc ngẩn đầu, nước mắt không lau cộng với bộ mặt sưng đỏ, thật là điếm đăm đáng yêu, khiến người sanh lòng thương tiếc, nhưng Hoàng thượng bây giờ vẫn đang tức giận, mặc kệ nàng có uất ức hay không, vẫn mặt lạnh nhìn chăm chăm nàng, không nói một lời.

Nếu không phải nữ nhân này không biết trời cao đất rộng, hấn hôm nay cũng không phát hỏa lớn như vậy.

Chư Phụng Liên biết chuyện đã không còn cách nào sửa đổi nữa, phần hận quét mắt về phía đám người Tô gia đang an ủi Tô Thanh Nguyệt, lại không ngờ được nhìn thấy một đôi mắt thương tiếc đang nhìn mình, lập tức trong mắt mờ lớn trong bụng vui mừng, xoay chuyển ánh mắt, cố ý nhẹ nhàng thút thít một cái, khẽ sờ nói với Hoàng thượng: "Nhưng là, thủ khúc này cần hai người hợp tấu, hiện tại một mình tiểu nữ."

Hoàng thượng nghe vậy không nhịn được cau mày, trong mắt lợi quang chợt lóe, hiển nhiên đã có chút không nhịn được.

Chư Phụng Liên bị thiên tử nhìn trong lòng cả kinh vội vàng cúi đầu, thầm nghĩ lời của mình có phải không ổn hay không.

Bạch Dật Hiền đứng bên kia, ngay từ lúc nhìn thấy Chư Phụng Liên bị đánh liền muốn xông lên, bây giờ nhìn dáng vẻ luống cuống của nàng càng thêm đau lòng, lập tức quyết tâm, đi lên trước cung kính thi lễ với Thiên tử và Thái hậu.

“Khỏi bảm Hoàng thượng, đối với âm luật vi thần cũng biết chút ít, nếu khúc nhạc của Chư tiểu thư là bài hợp tấu, Hoàng thượng lại muốn nghe, vậy không bằng để vi thần cùng Chư tiểu thư hợp tấu một khúc.”

Phụ tử Tô gia đang vội vàng an ủi nữ nhi mình, nhìn thấy Bạch Dật Hiền đứng ra giải vây cho Chư Phụng Liên, sắc mặt không khỏi khó coi nhần nhần mày.

Bạch Dật Hiền không phải là cố ý khiến Tô gia hấn khó chịu sao?

Bạch Thụ Đào – phụ thân của Bạch Dật Hiền không nghĩ đến nhi tử của mình lại đứng ra, muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể lúng túng cười khan một tiếng với phụ tử Tô gia.

Mặc dù hấn không hài lòng con dâu Tô Thanh Nguyệt can rời phách lối này, nhưng vào lúc này hấn không muốn xảy ra xung đột với Tô gia.

"Được rồi." Có người chủ động tiến lên, Hoàng thượng cũng không tiện cự tuyệt, khẽ hừ một tiếng gật đầu đồng ý.

Chư Phụng Liên thấy Hoàng thượng đồng ý trong bụng vui như mở hội, tạ ơn rồi lấy cổ cầm đã chuẩn bị tốt, sau đó nhìn sang Bạch Dật Hiền đang cầm sáo ngọc mỉm cười nhẹ, ngón tay nhẹ nhàng rơi xuống, một khúc nhạc êm tai vang lên.

Thanh Nguyệt lạnh lùng nhìn đôi câu nam nữ, tay lặng lẽ động, hai đạo ngân quang nhỏ như sợi tóc yên lặng không tiếng động bắn tới hai người.

Nếu bọn họ không thể chờ đợi được nữa, vậy để nàng giúp một tay.

Tiếng đàn u oán, như tố như khóc, tiếng tiêu trong trẻo ôn hòa, tựa như vỗ về người thương, ứng với câu nói nam nữ si tình. Dần dần, Chư Phụng Liên cảm thấy trong trời đất này chỉ còn lại hai người bọn họ, Bạch Dật Hiền dịu dàng nhìn mình, mặt đầy tính ý, khiến người ta không khỏi mặt hồng tim đập. Mà Bạch Dật Hiền cũng như thế, cảm giác nữ nhân trước mắt là người hân yêu, không có nữ nhân cằn rỗ ngang ngược kia quấy rối, hai người không có kỳ nói chuyện yêu đương.

Tiếng đàn, tiếng tiêu dần dần nghỉ, Chư Phụng Liên buồn bã ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân mình yêu thích nhẹ giọng mở miệng: "Hiên lang, chàng chắc chắn cưới ta phải không? Sẽ không cưới Tô Thanh Nguyệt, đúng không?"

"Ừ, ta nhất định sẽ lấy nàng." Bạch Dật Hiền dịu dàng gập đầu, khom người nâng nàng dậy nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Trong điện, mọi người bị một màn hai người thâm tình ôm nhau cả kinh há to miệng, ngay cả Hoàng thượng với Thái hậu cũng há hốc mồm cứng lưỡi.

Chuyện gì Chuyện gì xảy ra? Chỉ hợp tấu một khúc, sao lại thành tự định chung thân cả đời rồi?

"Cầu nam nữ."

Tiếng gào thét bị phần đánh gãy lời tâm tình của hai người, cũng chấn tỉnh đám người kinh ngạc đến ngây phỏng, chỉ thấy một bóng dáng màu xanh chạy tới trước mặt hai người, giờ tay đánh lên mặt đôi cầu nam nữ.

"Bốp, bốp."

Hai bạc tay đánh thức hai người đang đắm chìm trong trong hư ảo, cảnh tượng trước mắt biến đổi, Bạch Dật Hiền nhìn thấy gương mặt tức giận của Thanh Nguyệt đứng trước mặt, vừa mới sững sờ, tiếp theo phát hiện trong ngực mình giống như ôm cái gì, cúi đầu xem xét là nét mặt sung đỏ của Chư Phụng Liên, bị dọa sợ vội vàng đẩy người trong ngực ra, Chư Phụng Liên bị hấn đẩy lao đảo một cái, nhìn thấy đông đảo ánh mắt khác thường chung quanh nhìn mình, không khỏi kinh hồn bạt vía co rúm thân thể.

Chuyện này. , tại sao có thể như vậy?

"Các người, thật quá đáng." Còn không đợi hai người suy nghĩ chuyện gì xảy ra, Thanh Nguyệt lớn tiếng khóc nức nở chỉ vào hai người thét to, lại thút thít một tiếng, quay đầu bùm mặt chạy khỏi đại điện.

"Thối đời bạc bẽo." Tiếng nói nghiêm túc khiến trách vang lên, Quân Lăng Duệ trầm mặt hừ lạnh một tiếng, vung ống tay áo rời đi.

"Ta." Bạch Dật Hiền nóng nảy định giải thích, lại bị tiếng nói khác quát mắng cắt đứt.

"Bạch Thụ Đào, Chư Khánh Khôn, các người chờ đó cho ta." Tô Kính Tùng chỉ tay vào mặt xấu hổ của hai người đó rống lên, hướng Hoàng thượng cáo lỗi, liền dẫn mấy nữ tử khí thế hùng hăng đuổi theo.

"Nghiệt tử, còn không tới đây cho ta." Bạch Thụ Đào bị nữ tử mình chọc giận làm đầu óc choáng váng, hận không thể lập tức ngắt đi, sớm biết như thế, dù có chuyện gì hân cũng nên ngăn cản.

Đối với chỉ trích của phụ thân cùng ánh mắt khác thường của mọi người Bạch Dật Hiền có trăm cái miệng cũng không bào chữa được, còn Chư Phụng Liên thì nhào tới trong ngực phụ, mặc dù có chút nghi ngờ đối với chuyện xảy ra hôm nay, nhưng cảm thấy vui vẻ nhiều hơn, chuyện này được công khai, nàng gả cho Bạch Dật Hiền đã định, coi như tồn thất chút thanh danh cũng đáng.

Trong ngự hoa viên, Thanh Nguyệt vẫy vẫy tay tự do tự tại đi về hướng cổ kiệu, trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Đám cưới lần này không thể lui nữa?

"Âm mưu được như ý, rất hả hê?"

Tiếng hừ chưa dứt, một tiếng nói vừa dày vừa nặng tràn đầy từ tính đột nhiên vang lên bên tai, Thanh Nguyệt cả kinh bước chân lao đảo, quay đầu lại, nhìn thấy trong bụi hoa kê bên có một nam tử vẻ mặt nghiêm túc đang chăm chú nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thanh Nguyệt nháy nháy mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Duệ vương?

Hắn không ở trong đại điện ngầy ngổ, chạy tới nơi này làm gì?

Nàng không trả lời, Duệ vương cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không nhúc nhích.

Trong bụi hoa, hai người cứ như vậy mà nhìn chăm chú đối phương, nữ tử khẽ cau mày về mặt nghi ngờ, bộ dáng thiên chân vô tà không màng thế sự, nam tử mặt mũi nghiêm túc, mày như đao khắc, bộ dáng nghiêm trang khí khái khiến người khác không dám khinh thường, một cơn gió thổi qua, mang theo hương hoa thổi bay tóc hai người, trong nháy mắt, rõ ràng hai người ở vào thế bất đồng, ở một khắc ngoài ý muốn lại hài hòa như vậy, duy mỹ như vậy.

Choáng nha, người không đánh rắm sao?

Nhìn thẳng vào mắt hắn hồi lâu, trong lòng Thanh Nguyệt không khỏi rủa thầm, về mặt nàng giả bộ ngu cũng sắp cứng đờ, thế nhưng hắn lại không nhúc nhích cứ lạnh lẽo nhìn chăm chăm mình, coi như nàng là tảng đá cũng sẽ bị hắn nhìn chăm chăm chọc thành lỗ thủng rồi?

Lại một lát sau, Thanh Nguyệt thấy hắn không lên tiếng, nhụt chí làm bộ như cái gì cũng không xảy ra, thu hồi bộ dáng ngu ngốc của mình, định thần tiếp tục đi về phía trước, chỉ có điều bước chân lần này rõ ràng không có dễ dàng như thế.

Bước chân của nàng vừa nhấc, bên kia Quân Lăng Duệ cũng cất bước lên trước, bước không nhanh không chậm vừa đúng cùng sóng vai với nàng.

Bên cạnh tồn tại một người siêu cường như vậy đi theo mình, cả người Thanh Nguyệt không được tự nhiên, không giải thích được, có chút lo lắng đề phòng.

Không phải hắn phát hiện ra cái gì chứ?

Chỉ là nghĩ lại, phát hiện thì thế nào? Hắn có chứng cứ sao? Được vật kia là nàng dùng một loại vật chất đặc biệt làm thành, vào cơ thể liền biến mất, được tính vốn rất ngắn, hiện tại đoán chừng phát huy từ lâu rồi, muốn tìm chứng cứ không dễ dàng như vậy.

Nghĩ tới đây, bước chân Thanh Nguyệt nhẹ nhàng hơn, thậm chí trên mặt bắt tri bắt giác lặng lẽ tràn ra một nụ cười định liệu kỹ càng.

"Tiểu nhân được như ý, đều cười như vậy."

Thanh Nguyệt vui vẻ mỉm cười chưa dứt, bên tai lập tức truyền đến một giọng nói vân đạm phong khinh, về mặt nàng cả kinh bấp thấp thiếu chút nữa bị rút gân, cũng may nàng phản ứng khá nhanh, ổn định tinh thần như không có chuyện gì xảy ra trả lời lại: "Không biết ra sao?" Liên tiếp tục đi về phía trước.

"Đừng tưởng rằng chuyện mờ ám người làm không ai biết, hôm nay chuyện đột nhiên xảy ra không ai phát hiện, không có nghĩa bọn họ vĩnh viễn không biết." Hắn đã sớm đoán được nàng sẽ làm như vậy, về mặt Quân Lăng Duệ không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, một vẻ lạnh nhạt tiếp tục nói.

"Không hiểu người đang nói gì." Thanh Nguyệt tiếp tục giả vờ ngây thơ ngốc nghếch, chính là không trả lời vấn đề hắn nói.

Trông nom hắn nói gì, dù sao hôm nay nàng sẽ không thừa nhận cái gì hết, để coi làm sao.

"Chẳng lẽ bắt ta nói chuyện này ra ngoài, người mới thừa nhận?" Quân Lăng Duệ bỗng dừng lại, ngay cả thanh âm cũng giảm xuống, trong nháy mắt nhiệt độ xung quanh vườn hoa giảm xuống thấp.

Nếu là người bình thường, ngay từ lúc hắn tức giận sợ là đã bị dọa đến quỳ xuống cầu xin tha thứ, đáng tiếc, Thanh Nguyệt không phải người bình thường, nàng đã từng đi lên chiến trường giết địch, trải qua gió tanh mưa máu, đối với khí thế này, vừa mới bắt đầu có lẽ bối vì chợt dạ nên khí thế hơi yếu, nhưng một khi tĩnh tâm lại, không có ai có thể khiến nàng đại loạn.

"Thừa nhận?" Thanh Nguyệt không muốn cùng hắn đánh Thái Cực nữa, ung dung khẽ mỉm cười với hắn: "Thừa nhận cái gì? Đừng nói ta không biết người đang nói chuyện gì, cho dù ta biết, đúng là ta làm, người có chứng cứ sao? Có, liền lập tức lấy ra, chỉ cần xác định là ta làm, vậy ta không nói hai lời lập tức thừa nhận, nếu là không có, vậy lời người nói chính là bản tên không đích*, là gài tang vật, là hãm hại, người đường đường là một Vương Gia, làm chuyện giống như bọn đạo chích không cảm thấy mất thân phận cao quý của người sao?" (*bản tên không đích: ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế)

Nàng biết người này có thể đã nhận ra cái gì, chỉ có như vậy mà muốn nàng thừa nhận, cũng quá xem thường nàng. Đừng nói hiện tại hắn không có chứng cứ, dù là có, nàng chết cũng không nhận hắn làm thế nào?

"Miệng lưỡi bén nhọn." Ngoài dự liệu của mình, Quân Lăng Duệ không khỏi nhíu mày, lập tức hắn như sáng tỏ suy nghĩ trong lòng nàng, gật đầu một cái, nói: "Chết không thừa nhận cũng là biện pháp, chỉ là, tốt nhất rằng vĩnh viễn sắc bén như vậy, bằng không, cẩn thận có một ngày bị người cạy ra."

Răng?

Thanh Nguyệt nghe vậy, gương mặt tối sầm, nhưng không đợi nàng phản bác, Quân Lăng Duệ đột nhiên nhấc chân rời đi, dáng vẻ ung dung này, giống như hắn chưa bao giờ dừng lại ở nơi này.

Gắt gao nhìn chăm chăm phía sau lưng hắn, Thanh Nguyệt nghiêng răng kéo kẹt, tổn hơi thừa lời.

Ai ngờ, Quân Lăng Duệ giống như có mắt sau lưng, nàng mới phát ra một chút âm thanh, một vệt sáng từ trên tay hắn bay ra, mang theo tiếng gió lẫm liệt chạy thẳng tới nàng, Thanh Nguyệt nhanh mắt chân mau vội vàng lắc mình một cái, lúc này mới hiểm hiểm trốn khỏi âm khí tập kích.

Tiểu nhân, nhân lúc người ta không để ý ra tay. Thanh Nguyệt trong lòng âm thầm mắng, bên kia lại truyền tới âm thanh lạnh lẽo không hề phật phồng của Quân Lăng Duệ.

"Cảnh giới âm mưu cao nhất là mượn đao giết người, loại đánh người tổn sức này, chỉ có những người đầu óc không đủ dùng mới làm."

Đầu óc không đủ dùng?

Thanh Nguyệt đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo sắc mặt trắng xanh trầm xuống, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng của Quân Lăng Duệ càng ngày càng xa, hận không được đem hắn xé thành trăm mảnh.

Từ lúc ra đời tới nay, nàng chưa từng có bức bối như vậy, chỉ cảm thấy một hơi buồn bức ở ngực, kìm nén đến khó chịu.

Được rồi được rồi, nữ tử tốt không cùng tiện nam đấu, coi như là chó sủa đi.

Thanh Nguyệt trấn an mình, hít sâu một hơi, cố gắng hít thở bình thường.

Nếu hắn không có thân phận, nếu nàng không ở trong hoàng cung trên địa bàn của hắn, nàng tuyệt sẽ không thả hắn đi như vậy.

Khỏe mắt dư quang liếc nhìn động tác áp chế tức giận của nữ nhân sau lưng, Quân Lăng Duệ không tiếng động nở một nụ cười nhu hòa, đem hơi thở nguội lạnh khắp người hắn hòa tan không ít.

Nữ nhân thú vị.

Một hồi lâu, Thanh Nguyệt trải qua mấy lần hít sâu thở ra cảm thấy ngực đã thoải mái hơn, đang muốn rời đi lại dậm phải cái gì đó ở trên đất, cúi đầu xem xét là một bình sứ tinh xảo, nhặt lên vặn nút lọ ra một mùi thơm được khí lập tức tràn đầy trong mũi.

Đây là. Thuốc trị thương?

Thanh Nguyệt nghiêm túc hít hà, căn cứ kinh nghiệm của dĩ vãng, đây đúng là thuốc trị thương, hơn nữa còn là thuốc trị thương tiêu sưng giảm đau hoạt huyết hóa ứ thượng hạng.

Thuốc trị thương thượng hạng như vậy thể nào lại xuất hiện ở chỗ này được chứ? Sẽ không phải là.

Thanh Nguyệt xem tay bản thân bởi vì đánh người mà hồng hồng đỏ đỏ, lòng bàn tay tê tê, nhớ tới mới vừa tránh thoát âm khí, nhưng ý niệm này lại bị nàng ép xuống, kiên quyết bỏ đi.

Người mất cao hơn đầu miệng lưỡi ác độc, làm sao có lòng tốt như vậy? Có quỷ mới tin.

Thanh Nguyệt đi tới chỗ an trí cổ kiệu, Diệp Lạc đã sớm chờ ở chỗ đó, đợi chốc lát sau, phụ tử Tô gia cũng chạy đến, đoàn người nhìn nhau cười một tiếng, không hề nói gì cứ như vậy lỏng lẻo hùng dũng rời đi hoàng cung này khiến người ta rất ám ức.

Một đêm im ắng, Thanh Nguyệt có thói quen dậy sớm, luyện tập kiếm pháp mấy lần, trán rỉ ra mồ hôi, nhưng lại khiến người cực kỳ sung sướng.

"Tiểu thư, tiểu thư, người Bạch gia đến."

Trong tiểu viện, kiếm thủ Thanh Nguyệt cùng Hồng Diệp mới vừa thu, Diệp Lạc vội vã chạy vào, bộ dạng thở hổn hển chạy vào hiển nhiên là một đường chạy gấp tới, khuôn mặt ửng đỏ vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Sính Lễ

"Thật sao? Đi, đi xem một chút." Thanh Nguyệt thật ngoài ý muốn, nhú mày, khẽ mỉm cười, xách theo kiếm trong tay liền đi ra ngoài.

Động tác Bạch phủ lần này thật nhanh a, xem ra, thật đúng là không thể chờ đợi được nữa.

Nhìn tiểu thư nhà mình vội vã rời đi, trên mặt Diệp Lạc tràn ra nụ cười nhẹ nhõm, tiểu thư nhà nàng đợi đến ngày này đã lâu, nhưng khi thấy Thanh

Nguyệt cầm kiếm trên tay lập tức sững sờ, vội vàng đuổi theo.

"Tiểu thư, tiểu thư, kiếm, kiếm."

"Kiếm thế nào?" Thanh Nguyệt đứng lại, hồ nghi nhìn Diệp Lạc vội vã đuổi theo, có chút không rõ nên hỏi.

"Kiếm, đưa cho muội đi, Bạch công tử, không thích." Diệp Lạc dứt quãng nói

"Không thích thì không thích đi, ta cũng không cần hắn thích." Thanh Nguyệt bừng tỉnh hiểu ra cười một tiếng, tay cầm chuôi kiếm lưu loát để phía sau, liền bước ra khỏi tiểu viện.

Nàng ngược lại quên, ngày hôm qua nha đầu này không có ở trong đại điện, căn bản không biết chuyện xảy ra lúc đó, nàng cũng chưa từng nói qua chuyện muốn từ hôn với hai nha đầu này, có lẽ, ở trong lòng các nàng vẫn cho là mình thích cái tiện nam đó?

Diệp Lạc kinh ngạc nhìn bóng lưng tiểu thư nhà mình rời đi, nửa ngày chưa tỉnh hồn lại.

Bạch công tử rất ít chủ động xuất hiện tại Tướng phủ, tiểu thư mỗi lần đi gặp Bạch công tử đều ăn mặc tỉ mỉ, thêm chưa bao giờ mang kiếm, bởi vì Bạch công tử không thích, nhưng hôm nay là thế nào đây?

Đi tới phòng khách Thanh Nguyệt bị nhìn một màn trước mắt, cả kinh dừng bước, không phải người Bạch gia đến sao? Một phòng chắc đầy hòm gỗ lớn là chuyện gì xảy ra? Không nghe nói phong tục của quốc gia nào từ hôn còn phải tặng quà nha?

"Tiểu thư, lần này người nên yên tâm đi, sinh lễ Bạch gia cũng đưa tới, chắc hẳn ngày thành thân cũng không xa." Vội vã chạy tới Diệp Lạc nhìn một phòng gương gỗ, mặt hân hoan nói.

"Sinh lễ?" Thanh Nguyệt ngẩn ngơ.

Không phải từ hôn sao? Thế nào lại là sinh lễ?

"Đúng vậy, có chừng ba mươi gương đồ, tưởng rằng Bạch công tử không có thích tiểu thư, bây giờ nhìn lại Bạch công tử rất là xem trọng tiểu thư a." Diệp Lạc gật đầu thật mạnh, nhìn chằm chằm một đồng hòm gỗ lớn trong sân, mặt tỏa sáng lấp lánh.

Thanh Nguyệt không để ý vẻ mặt hưng phấn của Diệp Lạc, trầm tư mím chặt đôi môi đỏ mọng, nhắc chân đi tới phòng khách.

Nàng muốn xem Bạch gia đang làm cái gì.

Trong chính sảnh, Tô Kính Tùng ngồi ở chủ vị gương mặt như bầu trời đầy mây đen, mây rậm nhều chặt, liếc mắt nhìn Bạch Thụ Đào trước mắt không ngừng cười lạnh, nhìn lại Bạch Dật Hiền ngồi chỗ đồ như khúc gỗ, không ngừng bưng ly trà uống, lòng tràn đầy lửa giận.

Bạch gia này khinh người quá đáng.

Trước kia bởi vì hôn sự này, ông thúc giục Bạch gia không chỉ một lần, nhưng lần nào Bạch Thụ Đào luôn lấy cớ Bạch Dật Hiền chưa công thành danh toại tới tri hoãn, ông biết ý tứ của Bạch gia, đơn giản chính là nhìn không vừa mắt con gái tính tình liều lĩnh của mình, một lòng muốn trèo lên cành cao tìm một mối tốt hơn. Giờ thì tốt rồi, Bạch Dật Hiền ở trên đại điện nào loạn như vậy, danh tiếng khẳng định giảm xuống, những danh môn vọng tộc kia ai còn đem nữ nhi con vợ cả của mình gả cho hắn? Chư gia càng không cần phải nói rồi, tuy nói Chư Phụng liên là nữ nhi Thượng Thư, nhưng so với nữ nhi Tướng phủ dù sao cũng kém hơn một bậc lớn, hơn nữa chuyện xảy ra trên đại điện ngày hôm qua, danh tiếng xấu của Chư Phụng Liên khẳng định truyền đi xa ba nghìn dặm, nhưng Thanh Nguyệt mặc kệ can rõ ngang ngược thế nào, tối thiểu trong vấn đề nam nữ trước đến giờ rất sạch sẽ, Bạch gia là thư hương môn đệ, từ trước đến giờ chú trọng danh tiếng, dĩ nhiên không thể nào cưới một nữ tử khuê các đánh mất danh tiếng, lúc này mới vội vàng tới đây đưa sinh lễ.

Bạch Thụ Đào hẳn thật giỏi tính toán, nhưng hắn đem Tô gia thành cái gì? Nhặt ve chai hay sao?

Bạch Thụ Đào khuôn mặt tươi cười nửa ngày cũng cứng lại, cho nên nhìn thấy Thanh Nguyệt xuất hiện tại cửa nhiệt tình hẳn lên, mấy bước đi tới bên cạnh Tô Thanh Nguyệt không ngừng khen ngợi.

"Chất nữ, ngày hôm qua bá phụ không có nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại quả nhiên trở mã càng đẹp a, ngay cả mỹ nữ đệ nhất kinh thành cũng không sánh nổi cháu."

Hôm nay tới đây, hắn đã chuẩn bị tốt bị Tô gia chỉ trích, nhưng không ngờ thái độ Tô Kính Tùng lại khác thường, không có nổi trận lôi đình như thường ngày, không mẫn không lạt ứng phó mình, không nói từ hôn, cũng không nói đồng ý thành thân, thật sự làm cho người ta không xuống đài được. Hiện tại đã bắt đầu, Tô gia không phải thương nữ nhi sao? Chỉ cần nàng đồng ý, hẳn chắc Tô Kính Tùng cũng không có vấn đề gì.

"Nha, thì ra ánh mắt của bá phụ không tốt, ngày hôm qua ở đại điện ta đã đi đến chào hỏi người." Thanh Nguyệt không mẫn không lạt đáp lại một tiếng, trực tiếp lướt qua hắn đi về phía Tô Kính Tùng, cau mày hỏi "Cha, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Bạch Thụ Đào bị một tiểu bối giễu cợt, trên mặt có chút không nhịn được, nhưng chỉ có thể hung hăng trừng một cái về phía nữ tử rồi đề con giận này xuống.

Nếu không phải nghiệt tử này, hẳn sao sẽ chịu cái cục tức như vậy?

"Bạch bá phụ của con đưa sinh lễ đến, nói xem ngày lành tháng tốt lập tức liền cưới con qua cửa." Tô Kính Tùng liếc mắt nhìn sắc mặt không tốt của Bạch Thụ Đào, không có chút hảo khí nói.

"Đúng vậy a, chất nữ, con đã mười sáu tuổi rồi, không thành thân sẽ thành lão cô nương mất?" Coi như Bạch Thụ Đào có tức hơn nữa, cũng biết hiện tại không thể trở mặt, vì vậy đi lên trước tiếp tục cười làm lành.

"Nếu không phải Bạch gia kéo dài, ta cũng không thành gái lỡ thì." Thanh Nguyệt đè nén tức giận trong lòng, lạnh lùng nhìn hấn, trả lời lại một cách mỉa mai.

Thế nhưng vẫn muốn rước nàng qua cửa? Hấn dùng mộng tưởng?

". . . ." Bạch Thụ Đào bị nàng nói đến há hốc mồm cứng lưỡi, không nghĩ đến nha đầu này không lễ phép như vậy.

"Cha, người xem, người xem thái độ của nàng đi? Một nữ nhân trong mắt không có trưởng bối như vậy, xứng với Bạch gia ta sao?" Bạch Dật Hiền sớm ghen một bụng tức giận, thấy cha hấn không nói được nữa, đột nhiên bùng lên, chỉ vào mặt Thanh Nguyệt lớn tiếng nói: "Một nữ nhân không biết lễ nghĩa liêm sỉ, ta có thể cưới sao?"

"Phi. . . ." Bạch Dật Hiền vừa nói xong, Thanh Nguyệt há mồm quát hấn, đi tới trước mặt hấn giương một tay lên rút kiếm gác trên cổ hấn: "Người nếu biết tôn trọng trưởng bối sẽ không chạy tới nhà ta giống như chó hoang sủa bậy, người nếu biết liêm sỉ sẽ không trước mặt mọi người cùng tiện nữ nhân kia ôm ấp áp áp, thư hương môn đệ, lễ nghĩa liêm sỉ, ta nhờ vào, người cũng xứng."

Nàng thật tức giận, chưa từng thấy qua người nào vô liêm sỉ như vậy, rõ ràng mình có lỗi, còn cố tình đem chậu phân đổ lên người người khác, đúng là có cái có thể nhìn, có cái tuyệt không thể nhìn.

"Người dám mắng ta? Người tiện., a. . . ." Bạch Dật Hiền hấn lúc nào thì bị người chỉ vào mũi mắng như vậy? Không thể nhẫn nhịn nữa lập tức bộc phát giọng tay lên hất bàn tay nàng, nhưng hấn lại quên kiếm của người ta còn ở trên cổ hấn, tay của hấn còn chưa vung ra, một trận đau đớn trên cổ lập tức truyền đến.

"Như thế nào, còn muốn đánh người sao? Có tin ta một kiếm xuyên tim người hay không." Thanh Nguyệt trừng mắt, kiếm trong tay hung ác dùng sức, trên cổ Bạch Dật Hiền lập tức nhỏ máu.

"Đừng xúc động đừng xúc động, Hiền nhi không lựa lời nói, chất nữ xin bớt giận, xin bớt giận." Bạch Thụ Đào nhìn một màn này sợ đến sắp nứt cả tim gan, xông lên kéo kiếm trên tay Thanh Nguyệt ra, rồi lại bị bộ dáng hung ác của Thanh Nguyệt dọa sợ đến không dám có động tác nào, chỉ có thể gấp đến độ xoay quanh.

Làm sao có thể được, làm sao có thể tốt đây? Bạch gia hấn từ trên xuống dưới chỉ có một mầm tốt này, nếu ngộ nhờ có cái xấu gì, hấn giao phó với tổ tông như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đổi Đường Đi

Bạch Dật Hiền lúc này mới biết ý định của Thanh Nguyệt, hấn là văn nhân, có khi nào trải qua những thứ này? Hai chân không cảm được bắt đầu phát run, mặt từ trắng bệch chuyển xanh mét.

"Không lựa lời nói? Không lựa lời nói mà miệng đầy nói tục như thế?" Thanh Nguyệt hét to lên một tiếng, kiếm trên tay càng thêm dùng sức, lưỡi kiếm kia lập tức đâm vào thịt, Bạch Thụ Đào bị dọa sợ đến ngao một tiếng, thiếu chút nữa bất tỉnh, nhưng nhìn thấy dáng vẻ hung ác bây giờ của Thanh Nguyệt không dám động thủ cướp người, nôn nóng không ngừng nhảy lên, chỉ sợ nàng kích động cắt cổ nhi tử hấn, chỉ đành phải quay đầu lại cầu cứu Tô Kính Tùng.

"Thân gia, Tô đại nhân, Bạch gia ta chỉ có đứa con trai này."

"Thanh Nguyệt, buông kiếm, có quy củ hay không?" Không đợi Bạch Thụ Đào nói hết lời, Tô Kính Tùng trầm mặt rút kiếm trong tay nàng. Hấn không ngờ Thanh Nguyệt có ý định như vậy, theo như tính tình của nha đầu này, hấn sợ sẽ xảy ra chuyện.

Thật ra Thanh Nguyệt không muốn làm như thế, đơn giản chỉ giáo huấn Bạch Dật Hiền một chút, hà giận cho Tô gia, không nghĩ đến người này lại nhất gan như vậy, chỉ cắt một ít da thịt của hấn mà lại sợ như vậy, nhất thời làm nàng mất hứng thú dạy dỗ hấn, vì vậy Tô Kính Tùng vừa mở miệng, nàng cũng thu tay lại, mặc ông đoạt kiếm đi.

"Tô đại nhân, cảm xúc của chất nữ hôm nay không tốt lắm, hôm khác cha con ta sẽ tới cửa bái phỏng sau." Bạch Thụ Đào thấy thế vội vàng tiến lên xem xét vết thương trên cổ nhi tử, sắc mặt nhất thời trầm xuống, hung ác trợn mắt nhìn Thanh Nguyệt, lời kéo Bạch Dật Hiền rồi đi.

Thanh Nguyệt bĩu môi khinh thường, thật không nghĩ tới, người Bạch gia này thật đúng là cực phẩm, đã đến lúc này còn dám trừng nàng? Hắn không sợ chọc tới mình, mình sẽ xông lên cho bọn hắn một kiếm sao?

"Cha, người thấy đấy, Tô Thanh Nguyệt là một người chanh chua, nếu nàng vào Bạch gia chúng ta, còn có ngày sống dễ chịu sao? Trực tiếp từ hôn luôn đi." Vừa ra khỏi cửa Tướng phủ, Bạch Dật Hiền phần hận nói, lệ khí khắp người.

"Con biết cái gì? Nếu không phải con gây ra chuyện như vậy, nha đầu Tô gia kia có thể liều mạng như thế sao? Đi về nhà cho ta." Bạch Thụ Đào tức giận đánh lên đầu hắn, Bạch Dật Hiền bị đau vội vàng che đầu, oán niệm đầy bụng liếc mắt nhìn phụ thân, hất tay áo rời đi.

Sau khi Bạch Dật Hiền đi, Bạch Thụ Đào ngửa đầu nhìn cửa chính Tướng phủ, không khỏi thở dài một tiếng, quay đầu lại cũng rời đi.

Hắn biết, cửa hôn sự này sợ là kết thúc đi, hắn nhìn ra được, Tô Kính Tùng chính là muốn ép Bạch gia chủ động mở miệng từ hôn, nhưng làm sao hắn có thể mở miệng được chứ? Danh tiếng của Bạch gia không thể cứ hủy ở trên tay hắn như vậy.

"Cha, Bạch gia nên tới từ hôn không phải sao? Thế nào lại biến thành đưa sinh lễ hả?" Hai người không được hoan nghênh rời đi rồi, lúc này Thanh Nguyệt mới quay đầu hồi nghi vấn của mình.

"Vì sao ư? Còn không phải vì sợ người trong thiên hạ chỉ trích, sợ gánh cái tiếng xấu vong ân phụ nghĩa sao? Nếu bọn họ có lựa chọn tốt hơn, tiếng xấu này bằng bất cứ giá nào bọn họ cũng gánh chịu, nhưng trải qua cái chuyện xảy ra trên đại diện, Bạch Thụ Đào hẳn bắt từ đó còn có thể không thông suốt được sao? Hắn biết trong kinh thành này không có nhà nào chịu đem nữ nhi trong sạch của mình gả cho Bạch gia, nên lúc này mới hấp tấp đưa sinh lễ đến đây, nếu chúng ta không nhận được cục tức này quyết định từ hôn, Bạch gia hẳn không cần gánh cái tiếng xấu này, nếu chúng ta không từ hôn thì bọn họ cũng không có chỗ xấu gì, tóm lại dù là gì Bạch gia hẳn cũng được lợi." Tô Kính Tùng nói đến đây liền nổi giận một bụng, Bạch gia thật quá đáng.

"Vong ân phụ nghĩa?" Về mặt Thanh Nguyệt hồ nghi, chỉ từ hôn thôi, nhiều nhất thì truyền ra danh tiếng không tốt chút, làm sao lại trở thành vong ân phụ nghĩa như thế rồi?

"Hừ, sớm biết Bạch gia là một đám bạch nhãn lang, ta không nên cứu bọn họ, cái quái gì chứ, năm đó bọn họ liều chết bám lấy tới cửa cầu hôn, hiện tại lại muốn chúng ta mở miệng từ hôn, hắn muốn rút lui toàn thân? Nằm mơ." Tô Kính Tùng giận đến râu mép run run, hung hăng vỗ một chưởng trên bàn chấn động làm nước trà trên bàn văng khắp nơi.

"Kia., chẳng lẽ cứ tính như vậy? Chẳng lẽ muốn con gả vào Bạch gia sao?" Thanh Nguyệt không nghĩ tới còn có một chuyện như vậy, xem bộ dáng nổi trận lôi đình của Tô Kính Tùng không khỏi phì cười.

Ý tứ này, Bạch gia quyết sẽ không chủ động từ hôn, nhìn bộ dạng Tô Kính Tùng, giống như không có ý định chủ động từ hôn, làm sao có thể tốt đây?

"Dĩ nhiên không được, khuê nữ tốt của ta sao có thể gả cho bạch nhãn lang, yên tâm đi, cha sẽ nghĩ biện pháp khác, không thể có chuyện gì tốt cũng cho Bạch gia bọn họ chiếm." Tô Kính Tùng nhìn nữ nhi buồn bực nhăn mày, giọng nói lập tức ôn hòa xuống, an ủi: "Cùng lắm thì, chúng ta bắt chước Bạch gia bọn họ kéo dài hôn sự này, Bạch gia cũng không thể để cho tên tiểu tử kia cô độc suốt đời? Bọn họ chỉ có một đứa con là Dật Hiền, lại chậm chạp không thể thành thân, đến lúc đó sốt ruột cũng là bọn hắn."

"Ừ." Chuyện cho tới bây giờ, Thanh Nguyệt còn có thể nói gì? Chỉ có thể gật đầu đồng ý, xem ra, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Vốn cho là không có sơ sẩy gì để từ hôn, không ngờ không giải quyết được gì.

Thanh Nguyệt phờ phạc rồi vội trở lại sân nhỏ, chợt có hai vật nhỏ chui ra, toàn thân lông lá cấn chéo quần của nàng kéo tới kéo lui, nhìn hai con hổ nhỏ nhỏ trước mắt tâm tình không khỏi khá hơn một chút, nhắc chân nhẹ nhàng đá hai tiểu tử té xuống đất lộ ra cái bụng mềm mềm, sau đó đi chuyển bước chân, sau một khắc bóng dáng của nàng đã xa một khoảng lớn, mà hai tiểu tử thấy thế lập tức lật người lên, giống như sao băng hai con đi theo vọt ra ngoài, tốc độ của nó cũng nhanh không phân cao thấp.

Thanh Nguyệt đi tới phòng khách thì hai tiểu gia hỏa cũng đến, tiện tay đem một khối điểm tâm ném ra, hai tiểu tử lập tức lại vọt ra ngoài tranh đoạt.

Nhắc tới cũng lạ, kể từ khi hai con hổ con mở mắt giống như cho rằng nàng cùng một loại với nó, nàng không ở nhà thì thôi, chỉ cần nàng ở đây, hai tiểu gia hỏa nhất định sẽ quấn nàng không thả, người nào hung dữ hay tiếng nói lớn một chút đối với mình, hai tiểu tử này lập tức xông vào hung ác nhe răng nhếch miệng một bộ muốn cắn người, bộ dáng kia giống như hộ vệ của mình, cho nên, đến bây giờ Diệp Lạc thấy bọn nó là đi đường vòng.

Xem hai tiểu tử giật đồ ở trong sân, trong mắt Thanh Nguyệt chợt sáng lên.

Trước đó vài ngày nàng vẫn luôn sầu lo chuyện phương thức liên lạc với Phong Vũ Lâu, nàng không thể tự mình liên lạc cùng Phong Vũ Lâu hoài được, vạn nhất nếu có cái tin tức quan trọng gì, Phong Vũ Lâu không tìm được nàng nhất định sẽ làm trễ nãi rất nhiều chuyện, nhiệm vụ truyền tin tức không phải chỉ có người hoặc bồ câu đưa tin mới được, dù động vật gì, chỉ cần huấn luyện xong là có thể để bản thân sử dụng, không phải Tô Thanh Nguyệt có nuôi mấy con đại xà sao? Hiện tại huấn luyện bọn nó cũng không muộn.

Thanh Nguyệt nghĩ tới đây khẽ mỉm cười, trước kia động vật để Âm Bộ truyền tin tức đều do nàng huấn luyện, hiện tại vừa đúng lúc dùng tới. Nhưng khi nàng đi tới nuôi rắn, lập tức bị dọa tròn tròn mắt, cái này mà là mấy con đại xà? Từng con đều lớn bằng bắp đùi của người trưởng thành, dài chừng mười thước, coi như nàng có thể huấn luyện được, hành động thế nào cũng không thể im hơi lặng tiếng a, chỉ là cũng may, Tô Thanh Nguyệt trước kia hình như động vật gì cũng thích, cả khu vườn trong này giống như vườn thú, chim, khỉ, chuột con gì cũng có.

Huấn luyện đại xạ không được rồi, nhưng huấn luyện những động vật khác có thể ngoài dự đoán của mọi người.

Nói làm liền làm, từ ngày đó, Thanh Nguyệt trừ mỗi ngày dậy sớm luyện công chính là huấn luyện những con này, cái gì Bạch gia, Chư gia tất cả đều không để ý tới, người Tô gia đối với tính tình này của nàng giống như tập mãi thành thói quen, chỉ cho là nàng khôi phục bản tính, cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn, điều này cũng làm cho nàng dễ dàng làm việc.

Ngày vội vàng qua, xem thành quả huấn luyện của bản thân, Thanh Nguyệt hài lòng thở ra một hơi thật sâu, hiện tại chỉ chờ tìm thời gian thích hợp mang cho Phan Lỗi.

Trên đường cái, Thanh Nguyệt xuyên qua đám người đông đúc, ánh mắt trùng hợp rơi vào một chỗ nào đó bên đường, bộ dáng kia nhìn như tùy ý kì thực có lòng, bên tai là âm thanh riu rít của Diệp Lạc, hưng phấn giống như tám đời rồi không ra đường, ngay cả Hồng Diệp luôn luôn yêu thích yên tĩnh cũng có vẻ mặt vui vẻ.

Nhưng vào lúc này, trước mặt chủ tớ ba người trống rỗng đột nhiên xuất hiện bóng dáng bạch sắc, chặn đường đi của các nàng, lúc Thanh Nguyệt lùi kéo Diệp Lạc cảnh giác lui về phía sau một bước, Hồng Diệp chuẩn bị rút kiếm thì người nọ chậm rãi quay người sang, là một nam tử như ngọc dịu dàng, mang nụ cười ấm áp trên mặt, mi mắt cong cong che phủ tâm tình chân thật, thoát nhìn hết sức vô hại.

"Nha., người là."

Diệp Lạc thét kinh hãi, vừa muốn kêu tên nam nhân đó, cây quạt trong tay nam nhân mở ra, tác phong nhanh nhẹn cười một tiếng với Thanh Nguyệt, ôn thanh mở miệng.

"Tiểu thư, đổi con đường đi thôi, hôm nay con đường này, không thích hợp cho người đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khẩn Cấp Lên Đường, Dao Kiếm Không Có Mắt

Không thích hợp cho nàng đi?

Có ý tứ gì?

Thanh Nguyệt cau mày nhìn người từ trên xuống dưới này, ôn hòa như ngọc, người khiêm tốn là thứ người như thế đi? Nhưng không biết sao, nàng cảm thấy gương mặt này tựa hồ đã gặp ở nơi nào.

"Tiểu thư, Minh công tử nói chuyện từ trước đến giờ không có sai, nếu không, chúng ta đổi con đường khác thôi." Diệp Lạc đi lên trước nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng, vẻ mặt trịnh trọng.

Đổi đường? Qua mấy con phố trước mặt liền đến nơi muốn đến, hiện tại phải đổi đường? Đây chính là lượn quanh hơn nửa vòng.

Lại nói, Minh công tử này là người thế nào? Có cần thiết nghe hắn sao?

Thanh Nguyệt nhìn vẻ mặt cẩn thận của Diệp Lạc, trong đầu đầy tương hồ, thật sự không hiểu nổi trong đầu nha đầu này suy nghĩ gì, không có chút lý do nào lại nghe lời nói của một người xa lạ.

"Tại hạ là người Thần Ky sơn trang, Minh Vô Ưu, hôm nay con đường này thật không thích hợp để tiểu thư đi, nên đổi con đường khác cho thỏa đáng." Minh Vô Ưu khẽ mỉm cười, chiếc phiến trong tay nhẹ quạt, lộ ra vẻ ôn tồn phong độ nho nhã của văn nhân.

Thần Ky Sơn Trang?

"Đa tạ ý tốt." Thanh Nguyệt bừng tỉnh hiểu ra, từ chối cho ý kiến khẽ gật đầu với hắn, coi như là lễ phép đáp lại, sau đó vòng qua hắn tiếp tục tiến lên.

Khó trách tại sao Diệp Lạc lại nghe lời hắn nói như vậy? Thì ra là người của Thần Ky sơn trang.

Mặc dù nàng lớn lên ở nước Từ quốc, nhưng không phải là tiểu thư khuê các suốt ngày chỉ ở trong nhà, lúc nàng đi chiến trường cùng giang hồ thì từng nghe nói đến Quang quốc tồn tại một nơi đặc thù, Thần Ky Sơn Trang.

Nàng nghe người ta nói người trong Thần Ky sơn trang, cơ hồ mỗi người đều biết xem thiên tượng, thiên cơ, nhỏ như vật bị mất chỗ nào, cát hung xuất nhập, lớn như khuynh hướng quốc gia, tình thế thiên hạ thay đổi, không gì xem không được, không gì đoán không được.

Nghe nói Quang quốc có thể vững vàng đứng đầu ngũ quốc, Thần Ky Sơn Trang không thể không có công.

Nhưng, ở trong lòng Thanh Nguyệt, những người này chính là thần côn, không phải nàng không tin thiên cơ, mà nàng càng tin người làm, bằng không, Long Hạo Thiên hôm nay cũng không ngồi long ý, Sở gia nàng cũng không toàn tộc diệt vong như vậy.

"Tiểu thư, hôm nay người không thể đi con đường này, sẽ có phiền toái."

Tiếng gió xẹt qua, trước mắt đã không có người, Minh Vô Ưu sững sờ, gấp chiết phiến lại liền vội vàng đuổi theo.

Thanh Nguyệt đối với âm thanh sau lưng ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục tiến lên, Diệp Lạc nhìn Minh Vô Ưu đuổi sát theo, không nhịn được đưa tay kéo y phục của nàng, còn muốn nói điều gì, nhưng bị nàng trừng mắt hung ác, le lưỡi đem lời lại nuốt trở vào, mà Hồng Diệp từ đầu đến cuối mặt không chút thay đổi, chỉ là ánh mắt kia mơ hồ như có điều suy nghĩ.

"Tiểu thư, ta nói thật, người không cần không tin."

"Ta lấy danh nghĩa Thần Ky Sơn Trang thề với trời, nếu có nửa điểm nói dối, bị thiên lôi đánh chết."

"Tiểu thư, ta là vì an toàn của người, có câu nói con người lúc còn sống, thời điểm người ta khuyên, nên nghe sẽ tốt hơn."

Thấy nàng chẳng những không ngừng, ngược lại càng chạy càng nhanh, Minh Vô Ưu thao thao bất tuyệt cũng theo sát ở phía sau, bộ dạng người không đổi đường đi, ta sẽ nói tới cùng.

"Tiểu thư., a."

Thời điểm Minh Vô Ưu mở miệng nói tiếp, Thanh Nguyệt rốt cuộc không thể nhịn được nữa chợt quay đầu lại, Minh Vô Ưu đang nhắm mắt theo đuổi theo sát sau lưng thiếu chút nữa đụng vào nàng.

Minh Vô Ưu hiềm hiềm ngừng lại, môi thiếu chút nữa đụng cái trán của nàng, không khỏi vội vàng lui về phía sau một bước, lúng túng dùng chiết phiến vỗ trán trán, gương mặt ngượng ngùng.

Người trên đường phố bị tình cảnh kỳ lạ này hấp dẫn tầm mắt, khi thấy rõ hai người danh chấn kinh thành này thì lập tức hứng thú dõi dào dạt bước, nhìn diễn.

Thanh Nguyệt chịu đựng hỏa khí, cứng nhắc kéo ra một nụ cười đối với nam nhân trước mặt, cắn răng hỏi "Xin hỏi Minh công tử, rốt cuộc người muốn làm cái gì?"

"Ách., ta...ta chính là muốn nhắc nhở người, hôm nay người không thể đi con đường này, sẽ có phiền toái, thật." Nhìn sắc mặt nữ nhân trước mặt không được tốt, Minh Vô Ưu lui về phía sau nửa bước, đưa tay chỉ về phía trước về mặt hết sức vô tội.

"Trừ cái này ra, còn có chuyện khác sao?" Thanh Nguyệt dùng sức nắm chặt tay đang rụt rụt muốn đánh người, hỏi nữa.

Thật muốn đánh hấn một quyền, hấn chỉ có lòng tốt nhắc nhở mà mình lại có ý nghĩa như vậy hình như có chút quá đáng, mặc dù nàng tuyệt không hiềm nhắc nhở của hấn.

"Không có, không có." Minh Vô Ưu lập tức lắc đầu một cái, trừ chuyện này, hấn đúng là không chuyện khác.

"Được, ta hết sức cảm ơn nhắc nhở ngài, hiện tại, ta xin phép cáo từ, được không?" Thanh Nguyệt nhảnh nại cười cười.

Nhìn, nhìn vô địch.

"Tốt." Đối mặt nụ cười như vậy, Minh Vô Ưu nháy mắt mấy cái gật đầu.

Tốt lắm, Thanh Nguyệt thở sâu một hơi, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười gật đầu một cái với hấn, sau đó lưu loát xoay người tiếp tục tiến lên.

"Nơi đó không thể." Thấy nàng không thay đổi đường đi, Minh Vô Ưu theo bản năng lại theo sát một bước, cất giọng vừa muốn nói gì, đột nhiên bị ánh mắt hung ác của Thanh Nguyệt dọa sợ hết hồn, miệng mở ra không nói được lời nào.

"Đi theo nữa, ta đánh người." Thanh Nguyệt nói lời độc ác vùng quyền muốn đánh hấn. Thật là muốn chết, nam nhân này có bị bệnh không vậy? Nàng đi con đường nào liên quan gì đến hấn chứ.

Không ngờ lời nàng nói vừa dứt, đám người xem trò vui chung quanh lập tức đập nôi, từng ánh mắt lộ ra hung quang bao vây ba người chủ tớ Thanh Nguyệt, phải biết, ở trong lòng bọn họ Minh Vô Ưu chính là thần, thần trong lòng bọn họ sao có thể bị người khác vũ nhục như vậy? Còn là một người mang danh ác nữ, kết quả là, mặc dù bọn họ không dám trắng trợn dạy dỗ Thanh Nguyệt, nhưng nhất định phải lên tiếng phê phán.

"Không biết điều, Minh Công tử tốt bụng nhắc nhở người...người còn nói lời ác độc."

"Không nghe lời khuyên, hôm nay xui xẻo là đáng đời người, cả đời xui xẻo, xui xẻo tám đời."

"Đúng vậy, ngoại trừ Minh công tử lòng tốt như vậy nhắc nhở người ra, còn ai tốt bụng như vậy? Nếu là ta, sẽ không quản chết sống của người, chết sớm sớm."

"Đúng, chết tốt hơn, tiết kiệm"

Trên lầu sát đường, Phương Thiệu Khanh đang nằm chán nghe thấy âm thanh huyền ảo ngoài cửa sổ, từ cửa sổ ghé đầu ra nhìn, khi thấy ba nữ tử bị vây quanh thì ánh mắt lập tức sáng lên, ngoắc tay hảo hữu vẫn còn cúi đầu nhìn sổ sách.

"Ai ư, có trò hay để xem, mau tới nhìn một chút."

"Có cái gì tốt để xem chứ?" Ánh mắt Quân Lăng Duệ vẫn chuyên chú nhìn sổ sách, không chút cử động.

"Chính là Tô Thanh Nguyệt đại náo yến tiệc đó, hình như phạm phải cái gì đó làm nhiều người tức giận, bây giờ bị vây lại rồi kia."

Nghe vậy, ánh mắt Quân Lăng Duệ đang xem sổ sách bỗng dừng lại, suy nghĩ một chút thả sách trong tay chậm rãi đi tới bên cửa sổ, chỉ thấy người phía dưới nhao nhao ầm ĩ, toàn bộ chỉ vào ba nữ tử bên trong, một người trong đó chính là nữ tử bị mang danh thiên hạ đệ nhất ác nữ, nhìn đến đây, trong mắt Quân Lăng Duệ thoáng qua một tia hứng thú, giơ tay lên kêu nam tử phục vụ rồi nói nhỏ ở bên tai, đợi người nọ lui ra ngoài, ánh mắt lần nữa trở lại trên người Thanh Nguyệt đang đứng trong đám người, nhếch môi mỉm cười.

Người chung quanh càng nói càng vô lý, trong lòng Thanh Nguyệt tràn đầy lửa giận, nàng đây là trêu ai ghẹo ai?

Thanh Nguyệt tức giận hai mắt trừng lớn, ánh mắt như lưỡi dao bắn về phía đám người, một cỗ sát khí lạnh lùng lan tràn toàn thân, kiểm trên tay Hồng Diệp 'soạt' một tiếng ra khỏi vỏ, mọi người bị dọa sợ vội vàng lùi lại một bước cách xa các nàng. lúc này nàng chính là một đại ác nữ kinh thành, mới vừa rồi mở miệng mắng sáng khoái, ngược lại quên chuyện này, nhưng vì thần trong lòng mọi người không sợ chết, lập tức lại nghênh cổ giăng co với Thanh Nguyệt.

"Chúng hương thân, đều là ta không được, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý, không nên như vậy." Lúc này, Minh Vô Ưu hình như mới phát giác không khí không đúng, vội vàng ôm quyền tạ lỗi cùng khuyên can với mọi người, giọng nói vội vàng, ánh mắt chân thành, khiến người khác không thể nói lời cự tuyệt.

"Dối trá." Trên lầu, Phương Thiệu Khanh bĩu môi, còn Quân Lăng Duệ lại nhìn chăm chăm Minh Vô Ưu toàn thân áo trắng, mày kiếm nhíu lại.

"Minh Công tử, không thể bỏ qua cho nàng như vậy, nàng quá không biết phân biệt."

"Chính là."

Minh Vô Ưu không mở miệng cũng may, vừa mở miệng mọi người càng tức giận hơn, nữ nhân này cũng quá không biết phân biệt rồi, Minh Công tử tốt như vậy lại còn tuyên bố đánh người, quả là mất hết tính người.

Thanh Nguyệt mắt lạnh híp lại nhìn cử chỉ của mình Vô Ưu, nhìn về mặt đám người dân hận không được đem nàng hủy da bóc cốt, răng ngà thảm cảm, đoạt lấy kiểm trên tay Hồng Diệp, uy phong mạnh mẽ quơ múa đánh về phía đám người phía trước, vừa đi vừa hét lớn.

"Khẩn cấp lên đường, đao kiếm không có mắt, tránh ra là vận tốt, không tránh đáng đời xui xẻo, đã thương ta đưa đi y, chết ta đưa đi chôn."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Yêu Cầu Quá Đáng

Bảo kiếm xuất ra khỏi vỏ, dưới ánh mặt trời tàn mất ánh sáng lạnh thấu xương, bộ mặt của đám người chính nghĩa dương cương nhất thời rối loạn, quan hệ đến tính mạng của mình, ai cũng không muốn bắt bính cho vị Thần trong lòng mình, thét lên liên tiếp né tránh, tuy vậy, vẫn có không ít người bị lưỡi kiếm chém nát y phục, tóc rối loạn, nhất thời trên đường cái âm thanh kêu cha gọi mẹ liên tiếp vang lên.

Minh Vô Ưu sững sờ nhìn người cầm kiếm, há hốc mồm cứng lưỡi nói không ra lời, trên mặt chỉ biểu hiện ôn tồn nho nhã lần đầu tiên lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mặc dù Thanh Nguyệt nói đã thương đưa đi y, chết đưa đi chôn, nhưng nàng không phải cường đồ ác bá gì, đừng xem kiếm trong tay nàng múa không ngừng, âm thanh xé gió vu vù, thật ra nàng không chế sức lực vô cùng tốt, trừ cố ý phá vỡ áo mấy người đó, đánh gãy tóc mấy người đó, bộ dáng có chút hung ác, trên thực tế cũng không thương tổn bất luận kẻ nào.

Rất nhanh, ba người liền thoát khỏi vòng vây, cổ tay Thanh Nguyệt lưu loát 'cheng' một tiếng liền tra vào vỏ kiếm trong tay Hồng Diệp, vạt áo tung bay

thân thể đã đi về phía trước, từ đầu đến cuối, nàng chưa từng nhìn cái đó đầu sỏ gây chuyện, bởi vì nàng biết, lần này có thể thoát ra khỏi đám người đó, bất quá chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, nếu chộc giận đám người, nàng chịu không nổi.

Cho đến bóng dáng của nàng sắp biến mất, Minh Vô Ưu mới phục hồi tinh thần, trong mắt bỗng chốc thoáng qua một vẻ hưng phấn, hét lớn một tiếng xuyên qua đám người đông đảo chưa tỉnh hồn phi thân đuổi theo.

"Tiểu thư."

"Oa, chỉ như vậy." Nhìn ba người nhanh chóng lao ra khỏi vòng vây, Phương Thiệu Khanh rung động từng cơn lớn cặp mắt, luôn miệng sợ hãi than.

Hắn vốn tưởng rằng nữ nhân này hôm nay nhất định rất khó thoát thân, coi như miễn cưỡng thoát thân cũng sẽ bị đám người giận dữ cắt một lớp da, không ngờ, trong chớp mắt người ta đã đi rồi, hơn nữa không cần tốn nhiều công sức, kiếm hoa tung bay, áo quần phiêu dật, bóng dáng hiện ngang này hẳn chưa từng thấy qua.

Trong mắt Phương Thiệu Khanh tất cả đều là kinh ngạc, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bóng lưng tiêu sái rồi đi không thu hồi được, mới bắt đầu hắn là vì bạn tốt chú ý nàng nên cảm thấy hứng thú, nhưng hiện tại, chính là thương thức từ trong đáy lòng.

Thì ra nữ nhân ngoại trừ dịu dàng động lòng người, còn có thể như vậy a.

Nghe được bạn tốt cảm thán, khỏe môi Quân Lăng Duệ khẽ nhếch sau đó thu hồi tầm mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ thương thức trong mắt Phương Thiệu Khanh, ánh mắt lập tức tối sầm lại, áo bào rung động người đã biến mất ở bên cửa sổ, chỉ chừa một đạo âm thanh nghe không ra cảm xúc truyền đến.

"Những thứ còn lại này giao cho ngươi, nội trong hôm nay phải chuẩn bị xong, buổi tối mang đi vương phủ giao cho ta."

Bên tai đột nhiên truyền đến một câu không giải thích được, kéo hồn Phương Thiệu Khanh lại, quay đầu lại vừa hay nhìn thấy vạc áo bào màu xanh biển mất ở góc cầu thang, câu nói kia lần nữa vang lên trong đầu, sắc mặt lập tức đại biến, nhảy dựng lên liền đuổi theo.

"Quân Lăng Duệ, ngươi quay lại cho ta." Phương Thiệu Khanh đuổi theo tới cửa cầu thang âm thanh bỗng ngưng lại, nhìn cửa cầu thang trống rỗng thiếu chút nữa khóc lên, nơi này đâu còn bóng dáng Quân Lăng Duệ a.

Kéo bước chân không còn hơi sức trở lại bên cạnh bàn, đưa tay lật một cuốn sổ trên bàn, Phương Thiệu Khanh đột nhiên kêu rên một tiếng, đặt mông xuống ghế ngã mình về phía trước, cái trán 'ầm' một tiếng đụng xuống mặt bàn.

Oan, oan a.

Hắn rốt cuộc đắc tội vị đại gia này ở chỗ nào chứ, cư nhiên chinh hắn như vậy?

Điều này cũng quá không hiền hậu đi, đừng nói là tối hôm nay, chính là tối mai hắn cũng không hoàn thành kịp a.

"Này, Tiểu thư."

Trên đường cái, một nam tử áo trắng nhanh chóng đi xuyên qua đám người, đuổi theo bước chân ba cô gái ở phía trước, sợi tóc tung bay phía sau, mặc dù cảnh tượng này thoạt nhìn vội vã, nhưng lại một loại cảm giác khinh trần thoát tục, khiến mấy đại cô nương tiểu tức phụ trên đường mặt hồng tim đập, xuân tâm nhộn nhạo.

Hai quả đấm Thanh Nguyệt nắm chặt sắc mặt lạnh lùng, dưới chân tốc độ nhanh như gió, mặc kệ tiếng nói sau lưng không dừng truyền đến.

Hắn muốn đuổi liền đuổi, dù sao nàng cũng không mất miếng thịt nào, nhiều nhất lỗ tai không được thanh tịnh mà thôi. Trải qua chuyện vừa rồi nàng coi như hiểu rõ, không thể đánh hắn, càng không thể nhục mạ hắn, bằng không người trên đường tùy thời có thể hợp nhau tấn công nàng.

Thật không biết là năm hạn bất lợi, hay là nhân duyên của Tô Thanh Nguyệt kém, kể từ khi nàng nhập vào thân thể này, mỗi lần ra đường sẽ có một đồng phiền phức tìm đến.

Hồng Diệp theo sát phía sau, nàng có công phu căn bản nên từ đầu đến cuối hô hấp cũng không có bất kỳ biến hóa gì, ngay cả bước chân cũng không có trở ngại. Nhưng Diệp Lạc lại thảm hại, mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, tóc tai xốc xếch, bước chân lảo đảo, nhìn thật nhếch nhác, may nhờ có Hồng Diệp ở bên kéo nàng theo, bằng không, không biết nàng bị vút ở nơi nào rồi.

Không ai biết, ở sau lưng mấy người, còn có một bóng người không nhanh không chậm đi theo đám bọn họ, so với cảnh tượng mấy người vội vã chạy đuổi, bước chân hẳn rõ ràng ung dung rất nhiều, hành tẩu không mang chút tiếng gió nào, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng không động.

Không biết qua bao lâu, cho đến phía trước truyền đến tiếng rên sát đỉnh đỉnh đang đang, Thanh Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, dừng bước.

"Ngăn hắn lại." Liếc mắt nhìn nam nhân sau lưng mau chóng đuổi đến, Thanh Nguyệt phân phó một tiếng với Hồng Diệp rồi trực tiếp đi thẳng vào tiệm rèn, nàng không muốn đang bàn chuyện mà bên tai vẫn ầm ĩ.

Hồng Diệp gật đầu buông tay Diệp Lạc ra, quay lại liền ngăn ở cửa, mà Diệp Lạc cứ như vậy 'phịch' một tiếng ngã ra mặt đất, thở hồng hộc.

"Tiêu."

"Keng."

Minh Vô Ưu đuổi sát theo vừa đến tiệm rèn, bước chân còn chưa bước qua cửa, một tiếng kiếm vang lên, lợi kiếm đã đến trước mắt.

"Cô, cô nương, chuyện gì cũng từ từ." Minh Vô Ưu nhìn mũi kiếm trước mắt lóe ánh sáng lạnh, gương mặt vô tội.

"Thứ tự trước sau." Hồng Diệp luôn luôn trầm mặc ít nói, khó được đột xuất nói mấy chữ, nhưng lại làm Minh Vô Ưu không hiểu.

"Nàng. Ý của nàng, muốn. có thứ tự đến trước và sau, ngài phải. Nếu muốn đi vào, chờ tiểu thư nhà ta ra ngoài, rồi vào." Diệp Lạc tức giận thở hắt hên giải thích, chạy suốt đoạn đường này, nàng đối với nam nhân mình từng xem giống như thần này, lần đầu tiên âm thầm oán niệm.

"Ừ, đồ rất tốt." Bên trong tiệm rèn Thanh Nguyệt kiểm tra đồ của mình, thoả mãn gật gật đầu, đem thù lao đưa cho đại hán khôi ngô trước mặt.

"Cái này., như thế này." Xem bạc trước mặt, đại hán khôi ngô thật thà cười một tiếng đem bạc đẩy trở về, sau đó gãi gãi đầu chần chờ nói: "Chủ nhân nhà ta đã phân phó, những thứ đồ này chúng ta không thu bất kỳ phí dụng nào, nhưng là, có một yêu cầu quá đáng, hi vọng người có thể đồng ý."

"Hả? Yêu cầu quá đáng?" Thanh Nguyệt nghe vậy trong lòng căng thẳng cảnh giác, nhưng sắc mặt như cũ không ngại, làm cho người ta không nhìn ra bất kỳ không đúng gì.

Ở Từ quốc, nàng thiết kế binh khí... Binh khí cũng được coi là nhất tuyệt, chỉ có đội quân sử dụng rất ít truyền ra ngoài, nhưng không có nghĩa chưa từng truyền ra Từ quốc, lần này nàng chế tạo binh khí chính là căn cứ vào những binh khí trước kia nàng dùng qua cái chế lại, người này nói chủ nhân của họ chắc không phải nhìn ra cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Đại hán khôi ngô cũng không biết ý định trăn trở của nàng, thấy mắt nàng lộ ra nghi ngờ, tận lực kéo ra một nụ cười coi như ôn hòa, nói: "Chủ tử nhà ta rất có hứng thú với Ngân Tinh tiêu của người, cũng muốn hỏi mua bản vẽ của người, hơn nữa, hi vọng trừ người ra vật này không lưu truyền đến tay người khác, vật này được coi là đặc hữu ở tiệm chúng ta, dĩ nhiên, để báo đáp lại, về sau chỉ cần người chế tạo thứ gì, có thể tới nơi này của chúng ta, chúng ta quyết không thu bất kỳ phí dụng nào."

Hắn là thợ rèn, hiển nhiên hiểu được một món binh khí trong yếu như thế nào đối với người sử dụng, huống chi hắn không phải là một thợ rèn bình thường, khi hắn thấy bộ bản vẽ kia, tự nhiên biết vật này cùng những vật khác bất đồng đến cỡ nào, chủ tử của hắn khôn khéo hơn hắn, tự nhiên cũng biết tầm quan trọng của vật này.

Nghe đến đó, tâm treo lơ lửng của Thanh Nguyệt lúc này mới lặng lẽ để xuống, chỉ cần không phải bị người nhìn ra cái gì là tốt rồi, bỏ cảnh giác, đầu óc của nàng lại bắt đầu nhanh chóng chuyển động, trong đầu lọc lại từng lời nói của hắn từ khôi ngô, lập tức thân nhiên cười, che giấu giáo hoạt ở trong mắt chậm rãi mở miệng.

"Được, nhưng mua thì không cần, bản vẽ thật ra cũng không đáng bao nhiêu tiền, các người nếu để mất cũng coi như chúng ta hữu duyên, vậy đưa cho các người đi, nhưng có một điều kiện, về sau mặc kệ ta chế tạo thứ gì, lấy tài liệu gì các người phải miễn phí cho ta."

Thật ra thì, bản vẽ này chỉ cần là người có tâm vừa nhìn liền sẽ rõ, người này có thể quang minh chính đại nói ra mà không phải âm thầm nuốt riêng, là có thể chứng minh chủ nhân của người này tuyệt đối là người trọng chữ tín, đối với cái điểm này nàng rất hài lòng, trừ mưu sau này, thời điểm chế tạo binh khí phòng thân là không thể tránh khỏi, có một đồng bạn có thể thành thực tin cậy là tốt nhất.

"Quân tử nhất ngôn khoái mã nan truy, về sau chỉ cần cô nương chế tạo đồ vật gì, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ tự mình chế tạo, hơn nữa không lấy một đồng tiền." Thanh Nguyệt sáng khoái, đại hán khôi ngô cũng sáng khoái, lập tức đối với nàng tăng lên không ít hảo cảm, cười ha ha, hai người coi như là đạt thành ước định.

Bên ngoài tiệm rèn, Hồng Diệp như môn thần ẩn ở cửa nhìn chăm chăm nam nhân đứng ở góc tường, Diệp Lạc cũng từ trên mặt đất đứng lên, đi đứng bần rần đỡ cánh cửa, nhìn chăm chăm Minh Vô Ưu ánh mắt cũng không khá hơn chút nào.

Minh Vô Ưu đứng ở góc tường đối với ánh mắt không tốt của các nàng làm như không thấy, thân thể cứ nghiêng ngã tựa vào tường, chẳng những không chệch bần rần trên tường làm bản quần áo màu trắng của hắn, ngược lại còn mỉm cười chào hỏi những người đi ngang qua, tao nhã, ung dung.

Thanh Nguyệt vừa ra khỏi tiệm rèn liền nhìn thấy một màn này, lập tức hết sức thờ dài bất đắc dĩ, nhắm mắt đi ra.

Thật là đen đủi, làm sao lại gặp được một người khó dây dưa như vậy chứ? Xem ra, về sau trước khi ra cửa cần phải xem lịch thật kỹ mới được.

"Tiểu thư,"

"Nói đi, người muốn ta đi con đường nào?"

Vừa thấy Thanh Nguyệt đi ra tiệm rèn, ánh mắt Minh Vô Ưu sáng lên, lập tức mang theo nụ cười đi tới, chuẩn bị tận tình khuyên bảo nữ nhân không chịu nghe người khác khuyên này, thật không nghĩ đến lời của hắn còn chưa nói hết liền bị nàng nửa đường cản lại.

Minh Vô Ưu hơi giật mình nháy nháy mắt, sắc mặt của Thanh Nguyệt luôn không tốt, hắn một đường đuổi theo, thái độ của nàng vẫn kiên định như vậy, thậm chí còn mang theo một tia tàn nhẫn, thế nào lại vào tiệm rèn một chuyến trở về tâm tính liền chuyển biến tốt cơ chứ?

Thấy hắn không nói, Thanh Nguyệt cũng không còn kiên nhẫn nữa, tùy ý chọn một phương hướng muốn đi.

"Chuyện này. " Thanh Nguyệt vừa mới xoay người, Minh Vô Ưu lập tức hô to một tiếng.

"Này, con đường kia có thể đi?" Không đợi Minh Vô Ưu nói xong, Thanh Nguyệt nhúc nhích thân thể dừng lại, không nhận được hỏi.

Nếu hắn yêu chỉ đường như vậy, như vậy thì tùy hắn đi, như vậy chắc hắn sẽ không đi theo mình nữa?

Minh Vô Ưu bị nàng trừng khiến lông tơ cả người dựng đứng, khoe môi run rẩy mấy cái, không kịp đưa ngón tay chỉ phương hướng mới cho Thanh Nguyệt đi.

Liếc mắt nhìn nơi hắn chỉ, dưới chân Thanh Nguyệt chuyển một cái lập tức hướng phía đó đi tới, Hồng Diệp theo sát đi, mà Diệp Lạc quái dị nhìn Minh Vô Ưu một cái, lúc này mới vội vàng đi theo.

Chẳng lẽ người này có yêu thuật gì sao? Bằng không làm sao tiểu thư lại đột nhiên nghe lời hắn như vậy?

"Ai, cái đó, ta là nói. " Ba người rời đi, Minh Vô Ưu chợt lấy lại tinh thần, lời cảnh cáo còn chưa nói xong, liền chột dạ nói không được nữa, bởi vì, hắn nhìn thấy phía trước có đoàn người chặn Thanh Nguyệt lại, rõ ràng tìm đến.

Thật ra thì lời của hắn chính là, trừ con đường này đi con đường nào đều được .

Nhìn đoàn người trước mắt ngăn đường đi, Thanh Nguyệt hung hăng trừng mắt như lưỡi đao quét về phía Minh Vô Ưu, hắn chỉ đường tốt a.

"Thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Tiểu Nguyệt Nhi, ca ca xem như lại gặp được nàng." Nam tử thêm thưởng nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, ánh mắt đắm đuối thật chặt bao lấy thân thể Thanh Nguyệt, đưa tay hướng gia đình vung lên, đám người kia lập tức bao vây ba người chủ tớ Thanh Nguyệt.

Thanh Nguyệt nhìn chằm chằm mặt nam nhân dâm tà này, nguy hiểm nheo mắt lại, đây không phải là nam nhân cột nhà ở trong hoàng cung tính toán nàng sao? Hắn không phải biết mình đang phiền, cho nên đưa tới cửa để nàng hả giận?

"Cái đó. Huỳnh đài, người làm như vậy là không đúng."

"Chạy trở về Thần Ky sơn trang của người đi, chuyện của Bán Tiểu Hầu người cũng dám trông nom?"

Minh Vô Ưu rất anh hùng khí khái đỡ lời cho Thanh Nguyệt, đáng tiếc, nam nhân ngăn trở đường đi của Thanh Nguyệt căn bản không coi hắn vào đâu, khoát tay bỏ một chưởng bên cạnh hắn, mấy gia đình đồng loạt xông lên không chừa hắn giống như trời gào.

"Người làm như vậy là phạm pháp." Minh Vô Ưu thấy nam nhân cười dâm đang hướng Thanh Nguyệt đi tới, chính nghĩa lẫn nhiên la lớn, nhưng ánh sáng hung phấn loé lên trong mắt rất rõ ràng.

"Tiểu Nguyệt Nhi, ca ca dẫn nàng đến một nơi rất thú vị, ta bảo đảm nàng sẽ vui đến quên cả trời đất." Không để ý tới cảnh cáo không có sức thuyết phục của Minh Vô Ưu, nam nhân tự xưng Tiểu Hầu gia đắm đuối mời mọc Thanh Nguyệt.

Ngày đó trong cung thiếu chút nữa liền đắc thủ, lại không nghĩ rằng nhất thời chưa chuẩn bị lại bị nữ nhân này ám toán, khi tỉnh lại, cả khuôn mặt như đầu heo thê thảm không nỡ nhìn, để tránh bị người chê cười, vội vàng ảo não chạy trốn, lễ mừng thọ của Thái hậu cũng không hiến tài, buổi tối hôm đó sau khi từ trong cung trở về liền bị cha đánh cho một trận.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, mặc dù hắn hết sức ghi hận chuyện ngày đó, nhưng không biết tại sao, nhớ tới nàng ngày đó ở hoa viên đáng vẻ nghiêng mặt gò má ửng hồng, trong lòng muốn ngừng mà không được, làm hại hắn hiện tại mỹ nhân ở trong ngực cũng không có cảm giác, trong đầu ngày ngày chỉ nghĩ đến đáng vẻ mị hoặc của nàng.

"Hắn là Hầu Gia nhà nào? So với Ngũ Hoàng Tử như thế nào?" Thanh Nguyệt không để ý lời nói thăm thía khuyên bảo của Minh Vô Ưu, cặp mắt xem xét kỹ lưỡng nam nhân trước mắt tự xưng Tiểu Hầu gia, lặng lẽ hỏi Hồng Diệp bên cạnh.

Tiểu Hầu gia? Không biết có thể đánh giết ban ngày ban mặt hay không?

"Thừa kế Hầu gia, Luru Thiên Tứ." Hồng Diệp trả lời rất là đơn giản, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Thanh Nguyệt, suy nghĩ một chút sau lại nói: "Có thể đánh."

Thanh Nguyệt nghe vậy không có ý tốt cười hắc hắc, trong mắt lệ quang lóe lên, đôi tay chậm rãi nâng lên nắm quyền, xương lập tức phát ra tiếng 'rắc' giòn vang, tim Luru Thiên Tứ đập rộn lên, lùi lại một bước.

Hắn thích tính cách mạnh mẽ của nàng, nhưng không có nghĩa là thích bị đánh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

"Ngươi, làm gì? Ta chính là Hầu gia tương lai." Luru Thiên Tứ mặt phồng bị nhìn nàng, hoàn toàn không có phách lối như vừa rồi.

Hắn biết lòng dạ nữ nhân này luôn luôn độc ác, ra cửa cũng luôn mang theo rất nhiều gia đình võ công cao cường, đây cũng là lý do tại sao hắn thêm thường nàng bao lâu nay, nhưng vẫn không có đụng được một đầu ngón tay của nàng.

"Ta là đại tiểu thư Tô gia đây." Thanh Nguyệt nhướn mày cười âm trầm, từng bước từng bước đi đến gần hắn, đôi tay nắm chặt 'khanh khách' vang dội, Luru Thiên Tứ bị dọa sợ 'cộp cộp cộp' không ngừng lui về phía sau.

"Thật là to gan, dám vô lễ với Tiểu Hầu gia chúng ta, Hầu phủ chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Luru Thiên Tứ mới vừa lui về phía sau mấy bước, một tối tở bên cạnh hắn đột nhiên hô to một tiếng, mặc dù âm thanh kia có ý đồ phô trương thanh thế, nhưng lại nhắc nhở Luru Thiên Tứ một chuyện. Hôm nay Tô Thanh Nguyệt cũng không giống như trước đây mang theo nhiều người ra ngoài, mà bên cạnh mình lại dẫn theo không ít người, nói thế nào hắn cũng chiếm thượng phong, cơ hội khó được, chỉ cần nàng ở cùng hắn, cửa hôn sự này Tô gia không thể không đồng ý rồi.

Luru Thiên Tứ nghĩ như vậy sắc dám lại lớn không ít, khí điểm lập tức lại lớn lối.

"Lúc này không thể so với ngươi thường ngày, bên cạnh không có nhiều người che chở ngươi, suy nghĩ muốn động tiểu gia cũng không dễ dàng như vậy."

"Đúng vậy." Nghe hắn nói, Thanh Nguyệt làm bộ nhìn Hồng Diệp cùng Diệp Lạc bên cạnh, nhìn lại một đám gia đình phía sau hắn, hình như có chút ảo não gật đầu, "Hôm nay giống như người của ngươi tương đối nhiều a."

"Đúng vậy, Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi nên thức thời một chút đi, ngươi yên tâm, tiểu gia thích ngươi đã lâu rồi, bảo đảm sẽ không làm đau ngươi." Thấy Thanh Nguyệt hình như có chút kiêng kỵ, Luru Thiên Tứ dương dương hã hã cười lớn một tiếng lưng ưỡn thẳng, hoàn toàn quên đáng vẻ uất ức vừa rồi của mình.

"Lớn mặt." Hắn vừa dứt lời, Hồng Diệp giận đến cặp mắt đỏ bừng, hét lớn một tiếng, 'keng' liền rút kiếm ra nhắm thẳng vào Luru Thiên Tứ.

"Ngươi dám?" Diệp Lạc cũng đi theo rống to một tiếng, tức giận đỏ mặt tía tai, mặc dù nàng không biết võ công, nhưng so khí thế cũng có thể.

Không đợi hai nha đầu xông tới, Thanh Nguyệt hai tay đưa liền kéo họ lại, không ai phát hiện, nháy mắt khi nàng đưa tay kéo người, một loại hơi thở nhẹ nhàng vô sắc vô vị bay về hướng Luru Thiên Tứ, ngay cả Minh Vô Ưu cũng không có bỏ qua.

Không nên trách nàng lòng dạ độc ác, ai bảo người này lại tìm phiền toái đến cho nàng chứ?

Nữ nhân âm hiểm

Người khác không nhìn ra vẻ mờ ám của nàng, nhưng Minh Vô Ưu hẳn nhìn thấy, cả kinh trong lòng, rửa thềm một tiếng vội vàng ngừng thờ, đôi tay âm thầm động, khiến hai nha đầu đang kiểm chế hắn chặn trước mặt, hiểm hiểm tránh những thứ không rõ kia.

Thấy Thanh Nguyệt ngăn cản tỷ nữ vì nàng ra mặt, Luru Thiên Tứ còn tưởng rằng nàng thỏa hiệp, cười ha ha đi về phía nàng, thật là trên trời rớt xuống a, hôm nay hắn thật là quá may mắn rồi.

Thanh Nguyệt đáp lại mím môi cười một tiếng, kéo Hồng Diệp cùng Diệp Lạc quay đầu lại bỏ chạy.

Tựa như Quân Lăng Duệ nói, đánh người là một việc tổn sức, ngày đó sau khi dạy dỗ Chư Phụng Liên, tay của nàng tê rần cả nửa ngày, đối phó người cặn bã như vậy, dùng chút thuốc có hiệu quả nhanh tương đối tốt hơn.

"Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy, bắt nàng lại cho ta."

Thấy nàng bỏ chạy, Lưu Thiên Tứ ha ha cười lớn một tiếng vung tay lên ra lệnh gia đình đem người ngăn lại, nhưng ai biết, tay hắn mới vừa hươ lên, lập tức cảm giác cánh tay chột ngứa ngay sau đó đau xót, không đợi hắn trở lại, cảm giác đau khổ lập tức lan tràn toàn thân, quần áo mặc ở trên người giống như châm gai, khiến hắn không kịp nghĩ đây là trên đường cái, tháo cổ áo lộ ra lồng ngực, hai tay không ngừng gãi trên người.

"Đau đau đau, ngứa ngứa. Chuyện gì xảy ra vậy."

Hắn ở nơi này xé y phục, những gia đình kia cũng từng người một đột nhiên thét lên, cùng một dạng với Lưu Thiên Tứ, đôi tay 'xoạt' một tiếng xé rách quần áo, cái này cũng chưa tính, có người giống như mất trí, ngay cả y phục cận thân cũng xé xuống lộ ra thân thể trần truồng, đôi tay dùng sức gãi, chỉ chốc lát sau liền lấy một mảnh vết máu trên người.

Nghe được tiếng động sau lưng Thanh Nguyệt đột nhiên không chạy, dừng tại chỗ nhìn Lưu Thiên Tứ cùng hắn gia đình không ngừng kêu rên, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Dám trêu chọc nàng, nên chuẩn bị chịu khổ đi.

"A."

Lần đầu tiên Diệp Lạc nhìn thấy nam nhân hỏa thế, lập tức hét lên một tiếng, vội vàng che mắt không dám nhìn, Hồng Diệp khá tốt, nhưng cũng không dám quay đầu lại nhìn, gương mặt mặc cỡ đỏ bừng.

Minh Vô Ưu mọi người nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên, nhìn lại Thanh Nguyệt lạnh lùng đứng tại chỗ, không khỏi âm thầm chắc lưỡi hít hà.

Cũng may, cũng may, hắn tránh khỏi, bằng không hắn sẽ giống mấy người nam nhân này nằm trên mặt đất kêu la đi?

Đều là những nam nhân trần truồng thứ thiệt, nếu là nữ tử hoàng cung ai dám nhìn chằm chằm người ta như vậy, nhưng cổ tình nàng lại nhìn mặt không đỏ tim không đập, quả nhiên bất đồng với người khác.

"Người...người., người đã làm cái gì ta?" Lưu Thiên Tứ vừa gãi vừa rống giận xông về phía Thanh Nguyệt, hé ra khuôn mặt kiêu ngạo nhưng trên người đã bị lấy mất một lớp da, hắn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, hai tay dùng còn sức gãi.

Thanh Nguyệt đáp lại là một tiếng hừ lạnh, sau đó kéo hai nha đầu ngưng ngưng, nghênh ngang xoay người rời đi.

"Người...người cho ta đứng., bịch." Lưu Thiên Tứ nổi giận gầm lên một tiếng nhấc chân đuổi theo, thật không nghĩ đến vừa mới nhấc chân, hai chân đột nhiên mềm nhũn 'phịch' một tiếng liền nằm trên đất, sau lưng những gia đình kia cũng tương tự như sùi cào thả vào nồi 'bùm bùm' ngã nhào trên đất, cả người vô lực ngay cả ngứa ngáy cũng biến mất, thế nhưng cảm giác đau khổ theo mọi người ngã xuống đất lại đột nhiên tăng lên, khiến bọn họ đau đến oa oa kêu to lăn lộn đây đó, hận không được chết quách cho rồi.

"Ô Thanh Nguyệt, người chờ đó cho ta, a, a, đau chết ta rồi, ta sẽ không bỏ qua cho người."

 Lưu Thiên Tứ đau đến nằm trên mặt đất không dậy nổi, một lát mắng Thanh Nguyệt, một lát oa oa kêu to.

Vốn là, nhìn thấy tình huống lúc trước mọi người đã lần mất tránh xa xa, lần này càng tránh xa hơn nữa, chỉ là nhỏ giọng chỉ chỉ chỗ chỗ, có chút kỳ quái nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng không có một người dám đi lên phía trước.

Minh Vô Ưu buồn cười nhìn bóng dáng đi xa của Thanh Nguyệt lắc đầu một cái, sau đó nhìn một vòng chung quanh đám người chỉ chỉ chỗ chỗ, háng giọng, mặt mũi trang nghiêm mở miệng.

"Thiện ác hữu báo, báo ứng xác đáng, đây chính là trừng phạt của trời đối với các người làm việc ác, về sau không nên làm việc ác."

Âm thanh của hắn đủ để truyền ra thật xa, những người chung quanh lập tức bình tĩnh hiểu ra, đối với lời nói của hắn rất tin không nghi ngờ gì.

"Thần."

Thanh Nguyệt nghe lời này cả kinh dưới chân lao đảo một cái, quay đầu liếc mắt nhìn nam nhân áo trắng phiêu dật, như hạc đứng trong bầy gà đứng ở đầu đường, vội vàng gia tăng tốc độ nhanh chóng rời đi.

Nam nhân này chính là phiên phúc, về sau thấy hắn tuyệt đối phải trốn xa một chút.

Nơi góc đường, Quân Lăng Duệ liếc mắt nhìn cái người già thân già quý trên đường, trông mắt đen hơi trầm xuống, lòng bàn tay khẽ nhúc nhích một đạo âm quang âm thầm lặng lẽ biến mất trong tay áo, không nhanh không chậm hướng về phía Thanh Nguyệt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đi Vào Mộng Ta

Đi thẳng rất xa, cho đến khi Thanh Nguyệt xác định cái phiên toái đó không có đuôi theo nữa, mới thả chậm bước chân, đi ra thêm một đoạn, giống như phát hiện cái gì, nghiêng đầu hỏi Diệp Lạc.

"Trước kia khi chúng ta gặp phiên toái, có rất nhiều người giúp chúng ta phải không?"

Theo nàng biết, nhân duyên Tô Thanh Nguyệt hình như rất kém cỏi, nhưng vì cái gì Lư Thiên Tứ lại nói, hôm nay không có nhiều người giúp nàng đây? Trước kia có người sẽ giúp nàng sao? Nếu là có, tại sao mới vừa rồi trên đường cái nàng bị người ta bao vây không thấy người nào đứng ra giúp một tay đây?

"Hả, ở đâu ra người giúp chúng ta a, chỉ lúc trước khi chúng ta ra cửa đều mang theo rất nhiều người mà thôi." Diệp Lạc buồn cười lắc đầu một cái, trả lời rất thành thật.

Mang rất nhiều người ra cửa?

Thanh Nguyệt sững sờ, mờ mịt nháy mắt mấy cái lại hỏi: "Tại sao phải mang nhiều người ra cửa?"

"Bởi vì kẻ thù của tiểu thư quá nhiều a, không cẩn thận sẽ bị người chặn lại đánh, tiểu thư, muội xem về sau chúng ta ra cửa nên giống như trước đây mang nhiều người theo đi, như vậy nếu gặp chuyện ngày hôm nay, chúng ta cũng không chật vật như vậy." Diệp Lạc cảm thấy bản thân đau ê ẩm, giọng nói có chút uất ức.

Thanh Nguyệt nghe thế im lặng, ho khan hai tiếng che giấu bối rối của mình, vội vàng dẫn đầu đi về phía trước.

Xem ra, nàng hỏi quá ngu rồi, thế nhưng quên chuyện Tô Thanh Nguyệt có rất nhiều kẻ thù.

Bước chân vội vã, đề phòng lại xảy ra chuyện gì, ba người nhanh chạy về cửa Tướng phủ, đang chuẩn bị bước lên bậc thang, chợt nghe sau lưng truyền đến từng trận tiếng vỗ ngựa dồn dập, theo tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người uy phong lẫm lẫm đang tung người xuống ngựa.

Tại sao là hắn?

Không đợi Thanh Nguyệt phục hồi tinh thần, Quân Lăng Duệ đã mang theo một hồi gió nhẹ đi tới trước mặt nàng.

"Tô tiểu thư, Tô tướng ở trong phủ sao?" Quân Lăng Duệ đứng lại trước mặt nàng, hỏi hết sức bình thản, âm thanh thậm chí còn mang theo vài phần xa cách, nhưng nghe trong tai lại không hề dễ nghe.

"Cái này. . . ." Thanh Nguyệt vụng trộm liếc mắt xem thường, nàng cũng là mới về tới đây? Ai biết Tô Kính Tùng có ở nhà không? Theo bản năng muốn nói không có ở đây, nhưng lại nín trở về, ngược lại hỏi người gác cổng bên cạnh: "Tiểu Đình, Tướng gia có ở nhà không?"

Ngộ nhờ người ta tìm Tô Kính Tùng có chuyện gì, mình nói lung tung chẳng phải trì hoãn quốc gia đại sự sao? Tuy nói nàng không phải nữ nhi ruột thịt của Tô Kính Tùng, nhưng là không thể gây ra phiền toái cho Tô gia phải không?

"Đại tiểu thư trở về, Tướng gia ở trong phủ." Người gác cổng vội vàng ứng tiếng đi lên trước, cúi đầu khom người trả lời.

"Vậy người nhanh đi thông báo cho Tướng gia biết, Duệ vương tới, Hồng Diệp người mang Vương gia đi tiền thỉnh." Thanh Nguyệt nghe vậy lập tức phản phó gã sai vặt cùng Diệp Lạc, sau đó hết sức khách khí đối với Quân Lăng Duệ, mỉm cười nói: "Vương Gia xin mời."

Quân Lăng Duệ nghe vậy chân mày không để lại dấu vết hơi nhíu lại, hình như đối với sắp xếp của nàng có chút không vừa ý, chỉ là không có nói gì, hơi gật đầu với nàng liền dẫn đầu cất bước đi vào Tướng phủ, mà Hồng Diệp cũng không gấp không vội theo sau dẫn đường.

Thanh Nguyệt nhìn bóng lưng rời đi của hắn khẽ cau mày, ngửi nhẹ hơi thở trong không khí, hơi mang theo mùi thuốc, giống như người qua ở nơi nào, nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, sau đó đi theo.

Quân Lăng Duệ đi không nhanh không chậm, Thanh Nguyệt đi theo bước chân thả chậm không ít, lại như cũ thiếu chút nữa liền đi trước hắn, nàng kim nén đến đây bụng oán hận, mấy ngày nay nàng luôn có thói quen hùng hùng hồ hồ, bây giờ đi đứng chậm rãi như vậy thấy không quen lắm. Nhưng hết cách rồi, ai bảo đi đến hậu viện chỉ có một con đường đây? Cũng may, tình hình như thế rất nhanh sẽ có thể kết thúc.

Nhìn thấy ngã ba ở phía trước, Thanh Nguyệt khẽ thở ra một hơi, đợi vừa đến ngã ba bước chân lập tức chuyển một cái, đi ngược hướng với Quân Lăng Duệ.

"Tô tiểu thư, đây là đi nơi nào?"

Ai ngờ, nàng vừa mới xoay người, âm thanh Quân Lăng Duệ không hề báo trước đột nhiên vang lên, giật mình dưới chân nàng run lên một cái, quay đầu lại chỉ thấy hắn đang lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt chuyên chú khiến lòng nàng đột nhiên lỡ một nhịp, cả kinh vội vàng ổn định tim mình.

Choáng nha, không có chuyện gì làm gì nhìn người ta như vậy, không biết người dọa người có thể dọa chết người sao?

"Là chủ nhà, chẳng lẽ người không nên tự mình dẫn khách đi sao? Cử chi đem khách ném ở nửa đường hình như có chút không ổn a." Quân Lăng Duệ nhíu chặt mày nhìn nàng, bộ dáng kia hình như rất là bất mãn.

Thanh Nguyệt nghe thế nụ cười cứng đờ, cắn nát thép nuốt vào bụng, cứng rắn kéo ra một nụ cười nghiền răng nghiền lợi, hết sức tấn trách đi về phía hân: "Đúng vậy a, ta ngược lại quên đây vốn là bổn phận của ta, xin mời đi theo ta."

Thuộc bổn phận cái rắm, tiểu nhân âm hiểm, không có chuyện nàng không làm được?

Nhìn vẻ mặt phần hận cắn răng nghiền lợi của tiểu nữ nhân đó, Quân Lăng Duệ không khỏi tràn ra nụ cười khê, chậm rãi đi theo.

Thanh Nguyệt hận không thể vội vàng đem hân đưa đến tiền sảnh, cho nên đi rất gấp, nhưng bắt đắc dĩ người ta không vội a, bước không nhanh không chậm nhàn nhàn tản bộ, thường thường đều là nàng đi một khoảng cách mới phát hiện hân căn bản không có theo kịp, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại, chờ hân từ từ bước đi thông thả đến bên cạnh mình lúc này mới lần nữa đi về phía trước.

Trải qua mấy lần lặp lại như vậy, Thanh Nguyệt coi như hiểu, nam nhân này thuần túy chính là cố ý, không thể làm gì khác hơn là dè nén tính tình cùng hân đi từ từ.

Một đường im lặng, không khí quái dị, hai nha đầu Diệp Lạc cùng Hồng Diệp mờ mịt nhìn thẳng vào mắt đối phương, đều là vẻ mặt khó hiểu.

Có thể là bọn họ đi quá chậm đi, khi Thanh Nguyệt mang theo Quân Lăng Duệ đi tới tiền sảnh, Tô Kính Tùng đã sớm chờ ở trong đó, Thanh Nguyệt giống như thấy cứu tinh, đưa người tới cho cha rồi như thả con vội vàng chuồn mất.

Đi theo nam nhân này ám lực quá lớn, nếu là người bình thường thì cũng thôi đi, nàng nói đánh liền đánh, nói đánh là đánh, tỷ như Lưu Thiên Tứ hôm nay, dù sao có Tô Kính Tùng dọn dẹp tàn cuộc cho nàng, nàng cũng không có bận tâm gì, nhưng người này lại hết lần này đến lần khác nàng không thể động, ngay cả Tô Kính Tùng cũng từng uyển chuyển nói với nàng, tận lực không can đối địch với hân, điều này khiến nàng làm sao bây giờ? Chỉ có thể nhẫn xuống.

Đột nhiên, Thanh Nguyệt cảm giác mình hình như thật xui xẻo, bằng không hồn phách làm sao sẽ nhập vào trên người khắp nơi gặp phiền toái này? Ra cửa cũng có nhiều phiền toái như vậy.

Từ quốc.

Bên trong Vĩnh Hòa điện im ắng yên tĩnh, nam tử mặc long bào ánh mắt chuyên chú nhìn tấu chương, một đôi môi mỏng lạnh lùng mím chặt, mặt mũi như được khắc ra, mang theo một tia lạnh lạnh, một tia bạc tình.

"Phù."

Gió thổi phát qua, ngọn đèn dầu trong đại điện lúc sáng lúc tối, một người áo đen im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh long án.

"Chuyện gì." Long Hạo Thiên đầu cũng không ngẩng hỏi, có thể là bởi vì thời gian dài không có mở miệng giọng nói có chút khàn khàn, giọng nói không hề mập phồng, tuyệt không ngoài ý muốn đối với người áo đen.

"Nội bộ Âm tuyến hình như có gì đó không đúng, Âm tuyến ở các quốc gia gần đây một chút tin tức cũng không có truyền đến, hơn nữa, âm tuyến quốc nội giống như cũng mất tích trong một đêm." Người áo đen hết sức thận trọng nói, mày rậm nhíu chặt hình như rất là không hiểu.

Long Hạo Thiên ánh mắt dừng lại trên tấu chương, cứ như vậy nhìn chăm chăm tấu chương, hồi lâu, trầm mặc không tiếng động không biết đang suy nghĩ gì.

"Chủ tử."

"Đi xuống đi."

Đợi hồi lâu không nghe thấy hồi âm, người áo đen không nhìn được mở miệng, lại bị Long Hạo Thiên đột nhiên cắt đứt, sau khi sừng sốt cũng không hỏi nữa xoay người biến mất ở trong điện, giống như hân chưa bao giờ xuất hiện tại nơi này.

Tĩnh, yên tĩnh.

Long Hạo Thiên lần đầu tiên không cần người khác nhắc nhở buông tấu chương trong tay xuống, từ trong ngực móc ra một thanh đoản kiếm, ngón tay êm ái tỉ mỉ vuốt ve mỗi hoa văn trên thanh kiếm, để ý như vậy, chuyên chú như vậy, ánh mắt dịu dàng trước nay chưa từng có.

"Không trách người, thật không trách, đi vào mộng ta, cho dù là hận, cũng nói với ta một câu."

Chương 29: Tính Tình Chậm Chạp

Không biết qua bao lâu, hân mới kết thúc động tác lặp lại không biết bao nhiêu lần này, nhìn ánh trăng thanh u xuyên thấu qua song cửa sổ chạy vào nội điện, bỗng nhiên buộc chặt đoàn kiêu trong tay đi ra ngoài, lưu lại cây đèn cô linh nhẹ nhàng toát ra ngọn lửa, lúc sáng lúc tối trong điện.

Phượng Minh cung, một cung nữ cúi đầu đi vào, đứng lại bên cạnh nữ tử nằm ở trên ghế quý phi, nhẹ giọng mở miệng.

"Nương nương, hoàng thượng đi Ngọc Tú cung."

Nữ tử nằm trên ghế quý phi nhẹ nhàng nhú mi, phất phất tay với cung nữ, ánh mắt nhìn sang dãy ngân hà trên bầu trời, không tiếng động nâng lên nụ cười giấu cợt.

Dưới ánh trăng, một thân bóng đen không tiếng động đứng trên nóc phòng nội viện hoàng cung, tránh né các đường tuần tra của Ngự Lâm quân như vào chỗ không người, nháy mắt liền lặng yên không tiếng động ra khỏi Hoàng Thành.

"Đi ra đi."

Vừa đến ngoài thành, bóng đen đột nhiên dừng lại, hướng về phía nơi nào đó sau lưng lạnh lùng ra tiếng, khí lạnh giết chóc lan tràn toàn thân.

Nhưng, qua một hồi lâu, trừ gió đêm lay động lá cây nhẹ vang lên, không có bất kỳ động tĩnh gì, điều này làm cho người áo đen không khỏi âm thầm nhẩn máy lại.

Chẳng lẽ, lòng nghi ngờ của hân quá nặng?

Lại một trận gió nhẹ thổi qua, người áo đen đang hồ nghi chợt trợn trắng mắt, thân thể chậm rãi ngã ra sau té ngã trên đất, trên cổ đã nhiều hơn một đạo huyết tuyến, ánh trăng chiếu sáng tia hoảng sợ trong ánh mắt hân, thanh khiết như vậy, lạnh lẽo như vậy, đang nhìn chăm chú hân.

Đang ngủ say Thanh Nguyệt chợt mở mắt ra, hô hấp dồn dập nhìn màn che trong bóng tối, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tại sao lại mơ về người kia?

Hồi lâu, hô hấp của nàng từ từ mà khôi phục lại, nhưng không ngủ được nữa, phủ thêm áo choàng đi ra ngoài viện, nhìn bầu trời phía đông đầy sao, lạnh lùng như băng.

Long Hạo Thiên.

Ban đêm, trong viện đế mền kêu vàng, gió đêm thổi qua, thân thể ướt đầm mồ hôi hơi run, làn váy dưới chân nàng bị kéo một cái, Thanh Nguyệt cúi đầu xem xét, chỉ thấy dưới ánh trăng có hai vật nhỏ đang cắn xé váy nàng.

Nhìn thấy hai con hồ con, gương mặt trong trẻo lạnh lùng của Thanh Nguyệt nhu hòa rất nhiều, cúi thấp thân thể nhẹ nhàng trêu chọc bọn nó, mà bọn nó đáp lại nhẹ nhàng 'NGAO...OOO' một tiếng, sau đó không ngừng nhào tới, Tiểu Bạch càng thêm đứng thẳng lên, bò lên trên đầu gối nàng.

Nhìn vật nhỏ được voi đòi tiên, không biết sao trong lòng Thanh Nguyệt chợt một hồi phiền não, chợt nâng đầu Tiểu Bạch lên dùng sức giẫy xéo một phen, đến khi Tiểu Bạch gào khóc phản kháng, lúc này mới thả tay, lệ khí trong lòng cũng tiêu tán không ít.

Tiểu Bạch thoát được ma chướng, cực kỳ tức giận 'ngao' một tiếng với nàng liền nhảy trở về ổ của mình, Tiểu Hoa vừa nhìn tình hình không đúng cũng chạy trốn, ngó dáo dác nhìn chủ nhân ngồi dưới ánh trăng, có chút không hiểu hôm nay chủ nhân làm sao vậy.

Nhìn động tác của hai con vật nhỏ, Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, xem ra đáng về mới vừa rồi của mình hù dọa bọn nó rồi.

Chợt nhớ tới đợt huấn luyện trước đó vài ngày, mấy ngày qua bị những thứ chuyện vặt kia làm cho rối loạn, ngược lại quên chuyện này, nhưng nên dùng biện pháp gì đây? Nàng cũng không thể một người dẫn một đám người gặp người trùng trùng điệp điệp đi qua a?

Suy tư một hồi lâu, trong mắt Thanh Nguyệt sáng lên, trên mặt hiện lên nụ cười xảo trá, bước chân nhẹ nhàng bước tới viện bảo bối của mình.

Ban đêm, âm thanh 'phành phạch' của động vật giương cánh bay ở hậu viện Phong Vũ Lâu vang lên, đang ngủ say hai mắt Phan Lỗi chậm rãi mở ra, ánh sáng âm u thoáng qua trong mắt, lấy áo khoác vắt trên kệ khoác lên người, tóc đen tán loạn sau lưng, cửa sổ không tiếng động mở ra, chim bồ câu trắng ở trên cây trước cửa sổ thấy hân lập tức bay tới.

Phan Lỗi cỡi ống đồng trên chân con chim bồ câu, mở tờ giấy nhỏ bên trong ống đồng ra, không khỏi ngoài ý muốn nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

Lặng lẽ đợi một khắc?

Phan Lỗi suy tư xem chữ trên tờ giấy rồi thu vào trong tay, một tiếng ‘cọt kẹt’ đẩy cửa phòng ra, ngồi xuống dưới gốc cây đại thụ trong viện, trong lúc nhàm chán nhìn ánh sao đầy trời đã mất hồn.

Năm đó, người kia thích nhất chính là bóng đêm như thế này, ánh trăng trong ngần, trời đầy sao, mây trắng như lụa mỏng bay nhẹ nhàng.

"Sột soạt."

"Phành phạch."

Khi người đang mất hồn, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, chỉ là giống như một lát, bên tai Phan Lỗi đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh huyền ảo rất nhỏ, hơn nữa âm thanh này hiển nhiên không phải từ một chỗ truyền đến, định thần nhìn, chỉ thấy từng con động vật nhỏ bốn phương tám hướng hoặc trèo tường mà qua, hoặc từ động đất chui ra, hoặc từ bầu trời bay tới, trùng trùng điệp điệp hướng hần mà đến.

"Nha."

Lúc đầu khi gặp như thế, Phan Lỗi không nhận được kêu lên một tiếng, ‘vụt’ chột lách người bay lên cành cây đại thụ, chấn động khiến cánh hoa rơi xuống.

Mẹ a, từ đâu tới vậy?

Một con chim nhỏ trên đỉnh đầu rơi xuống, Phan Lỗi tức giận nắm chặt, chỉ thấy trên đuôi con chim nhỏ có một tờ giấy, mở ra xem suýt chút nữa chửi tục, chỉ thấy phía trên tờ giấy viết mấy chữ đơn giản ‘Giao cho người, dùng để truyền tin tức’.

Truyền cái rắm a, người hầu không được sao? Nhất định phải dùng cái thứ này sao?

Phan Lỗi nhìn mấy con vật nhón nháo đầy đất, khóc không ra nước mắt, lần đầu tiên cảm giác ngày tốt của mình sẽ không tiếp diễn nữa.

Một buổi sáng tinh mơ, Thanh Nguyệt cùng Hồng Diệp luyện kiếm pháp còn chưa xong, quân gia liền thở hổn hển chạy tới cắt đứt.

"Tiểu thư, người phủ Hầu gia đến, lão gia gọi ngài tới."

Hầu phủ?

Thanh Nguyệt cùng Hồng Diệp liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy một tia sáng hiểu rõ, lập tức cười cười với quân gia: "Được, nói ta lập tức đến liền."

Lập tức đến? Mới là lạ.

Quân gia ứng tiếng rồi đi, Thanh Nguyệt động cũng không động, quay đầu lại gật đầu với Hồng Diệp rồi tiếp tục luyện kiếm, không có ý tứ di giá một chút nào.

Ba ngày, không ngờ tên kia còn có thể nhịn.

Trong chính sảnh, Tô Kính Tùng vững vàng ngồi vị trí chủ vị, không nhanh không chậm uống trà, không nhìn thấy gương mặt âm trầm của Hầu gia, không nghe được Lưu Thiên Tử ở một bên khò sở ‘hừ hừ’ cùng tiếng rên của đám người hầu trong viện từ kia.

"Tô Thừa Tướng, sao lệnh ái còn chưa tới?" Qua một khắc, hầu gia ngồi không yên, không nhận được mở miệng.

"À, tính tình nha đầu này luôn chậm chạp, muốn nhìn thấy nàng thì phải thúc giục, quả thật khiến người khác nhức đầu muốn chết, Hầu Gia đừng nóng vội, ta sẽ kêu người đi thúc giục nó." Tô Kính Tùng hết sức bất đắc dĩ nói, giọng điệu không tốt chút nào hô to kêu quân gia: "Gọi tiểu thư đi nhanh một chút, có hai bước nàng tính đi tới trời tới hay sao?"

Người nào không biết tính tình thiên kim Tô Thừa Tướng đương triều nóng nảy, làm việc nào cũng hùng hùng hổ hổ, mạnh mẽ vang dội?

Tính tình chậm chạp? Lừa quỷ a.

Mặt Hầu gia co rút, nhưng đành phải nhẫn nại, ai bảo người đuôi lý chính là nhà hần?

Quân gia đi thúc giục, rất nhanh trở về, nhưng thời gian dần dần trôi qua vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thanh Nguyệt, Tô Kính Tùng già bộ thờ dài một tiếng lại kêu người đi thúc giục, người thúc giục trở về lại một hồi lâu, như cũ vẫn không thấy bóng dáng, Hầu gia lần này thật là không nén tức giận được, cũng không quản Tô Kính Tùng như thế nào, vọt một cái đứng dậy.

"Xem ra tính tình lệnh ái quả thật chậm chạp, hay là chúng ta tự mình đi một chuyến vậy?"

Chương 30: Đánh Nhau Với Chó

"Cái này., không tốt lắm đâu." Tô Kính Tùng khó khăn nói: "Nào có đạo lý trường bối đi gặp văn bối chứ? Vẫn là chờ một chút đi, nha đầu này cũng sắp tới rồi."

"Ta chỉ đi gặp chất nữ của mình, có đạo lý gì đâu? Đi." Hàu gia đè nén hỏa khí nói xong, cũng không quản Tô Kính Tùng có đồng ý hay không, kêu người hầu đồ Lưu Thiên Tứ liền đi ra ngoài.

Tô Kính Tùng thấy thế cũng không ngăn cản, chỉ là chậm rì rì đứng lên đi theo, gương mặt lạnh lùng.

Tô gia của ông, cho tới bây giờ không phải mặc cho người bóp méo, huống chi, hần tin tưởng nha đầu kia tự có phương pháp ứng đối.

"Sao không có ai tới?"

Trong tiểu viện, Diệp Lạc lấy tay chống cây chổi nhằm chắn đứng dưới gốc cây đại thụ, nhìn cửa trông không nhìn không được lâu bầu, đang lúc này, bên ngoài sân mơ hồ truyền đến một hồi tiếng bước chân huyền ảo, nghe thể ánh mắt nàng sáng lên, cây chổi trên tay vội vàng quét 'soàn soạt soàn soạt' về phía cửa viện, trong phút chốc bụi đất bay đầy trời.

"Đừng quét nữa." Hàu gia dẫn một đám người hùng dũng bước vào viện, liền bị sắc một hộp bụi đất, ho khan nổi giận gầm lên một tiếng, thật vất vả bụi đất tản đi chỉ thấy trong viện có một nha đầu run run rẩy rẩy đứng đó, tức giận không kềm được, ra lệnh: "Tiểu thư nhà ngươi đâu? Gọi nàng ra ngoài cho ta."

Tiếng hô của hần rơi xuống, thân thể Diệp Lạc lập tức co rúm lại, một bộ dạng nhát gan sợ phiền phức, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư nhà ta đi tiền thính rồi."

"Thúi lắm" Hàu gia nghe xong lời này mắt đỏ lên vì tức, một tiếng sư tử hồng khiến màng nhĩ mọi người 'vù vù' chấn động.

"Người nào thúi lắm?"

Tiếng sư tử hồng vừa dứt, một đạo âm thanh trong trẻo không nhanh không chậm từ ngoài viện truyền đến, Hàu gia quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng thanh lệ nhỏ nhắn xinh đẹp từ ngoài sân đi vào, cặp mắt lạnh lạnh như băng quét qua cả đám người Hàu gia mang tới.

"Ngươi là Tô Thanh Nguyệt?" Hàu gia hí hóp mắt nhìn từ trên xuống dưới người trước mặt, quả nhiên có mấy phần nhan sắc, không trách được đứa con mình coi trọng.

"Thì ra là ngài nói., ha ha, thật xin lỗi, không lựa lời nói." Thanh Nguyệt che miệng cười xin lỗi, đáng vẻ cười rất khả nghi.

Lần đầu tiên Hàu gia bị người ám chỉ 'thúi lắm', chỉ cảm thấy ngực căng đầy phát đau, lập tức bộc phát: "Ngươi thật tốt a, ba phen mấy bận cũng không mời được ngươi, còn cần Bản Hàu tự mình tới mới có thể gặp ngươi, quả nhiên còn khó thấy hơn Đường Kim Thánh Thượng a."

"Hầu Gia ngài cũng đừng hù dọa tiểu nữ, nàng chỉ là một tiểu nữ tử làm sao có thể so sánh với Đường Kim Thánh Thượng chứ? Lời này nếu bị truyền ra ngoài sẽ bị chém đầu a." Tô Kính Tùng nghe xong lời này, vội vàng đi tới bên cạnh Thanh Nguyệt, kéo nữ nhi bảo hộ sau lưng, tròn mắt nhìn Hàu gia.

"Đúng vậy, ta được quân gia báo tin lập tức liền chạy tới, chỉ là thời gian trước bị thương nhẹ đi đứng chậm một chút, không ngờ vừa tới phòng khách liền nghe nói ngài đi đến tiểu viện của ta rồi, ta hấp tấp vội vàng chạy về, không ngờ, Hầu Gia lại vu oan ta như vậy, quả thực là, khinh người quá đáng." Tô Kính Tùng mới vừa nói xong không đợi Hàu gia nói tiếp, Thanh Nguyệt lập tức đáp lời, trong mắt còn hàm chứa tia lửa tức giận, thân thể nhỏ bé không ngừng rung động, khiến Tô Kính Tùng nhìn mà âm thầm kinh dị, bản lãnh nói láo của nha đầu này quả thực càng thêm lộ hỏa thuần thanh.

Khinh người quá đáng?

Hàu gia bị phụ tử hai người một xướng một họa chọc tức khiến ngực căng phồng, nửa ngày nói không ra lời, Lưu Thiên Tứ vốn là bị dày vò thoi thóp một hồi thấy thế đột nhiên giăng co, tơ máu tràn đầy mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thanh Nguyệt, trong miệng a ư ư quang quác rống lên, chỉ là cổ họng của hần như bị rách, đầu lưỡi thì giống như bị thắt lại, khiến người ta căn bản không nghe hần nói cái gì, nhưng nhìn bộ dạng giận không kềm được, hiển nhiên không phải lời hữu ích gì.

"Nha, đây không phải là Tiểu Hầu gia sao? Thế nào lại biến thành như vậy? Đây là. Đánh nhau với chó sao?" Thấy Lưu Thiên Tứ, Thanh Nguyệt hét lên một tiếng, chọt ôm lấy cánh tay phụ thân, một bộ dáng như nhìn thấy quỷ.

Diệp Lạc bị tiếng quát đột nhiên này của tiểu thư nhà mình chấn động lỗ tai 'ông ông' một chút, xem đáng về nhếch nhác của Lưu Tiểu Hầu gia, vội vàng nắm cây chổi cúi đầu, kìm nén đến thân thể không ngừng run rẩy.

Lưu Tiểu Hầu gia bây giờ, đầu tóc bù xù rối bời, sắc mặt xám trắng, còn đầy vết máu đã đông lại, y phục bị xé rách thành từng mảnh, hình tượng thật

đúng là có điểm hướng tới hình ảnh tên ăn xin cùng chó mới vừa đánh qua một trận.

Diệp Lạc nhìn được không có nghĩa là Tô Kính Tùng nhìn được, ‘phù’ một tiếng liền bật cười, nhưng vừa nhìn thấy mặt đen như đáy nồi của Hầu gia, lại vội vàng làm bộ ho mãnh liệt hai tiếng, một đôi mắt lung tung nhìn về nơi khác, nghẹn đau cả bụng.

"Làm sao biến thành như vậy? Ngươi lại không biết?" Lý trí Hầu gia trong nháy mắt hồng mắt, một tay chỉ thẳng vào mũi Thanh Nguyệt bộc phát tại chỗ.

Hắn vốn muốn để nhĩ tử ăn mặc thảm một chút, mang theo người hầu đến đây chất vấn, khiến Tô gia đưa thuốc giải nhanh một chút, ai ngờ lại bị nói thành chó, quả thực là có thể nhìn không thể nhẫn.

"Hầu Gia nói rất hay, chuyện của con ngài ta làm sao biết? Đúng không, cha." Nhìn ngón tay run rẩy chỉ mình, trong mắt Thanh Nguyệt chột lóe sáng, nhàn nhạt nói rồi quay qua nhìn Tô Kính Tùng.

Từ lúc nàng ra đời tới nay, người dám chỉ vào mũi mình không nhiều lắm, cho dù có thì đó cũng là người nhà của nàng, hắn, là cái khi gì.

"Đúng." Tô Kính Tùng lập tức gật đầu, mặc kệ nàng nói là thật hay giả, dù sao nữ nhi nói thế nào, hắn cũng nói đúng.

"Các ngươi. . . ." Nhìn đôi phụ tử trước mặt, Hầu gia thật muốn tát một cái, hắn đường đường Hầu Gia đương triều lúc nào lại bị người châm chọc như vậy? Huống chi còn là một nha đầu chưa dứt sữa, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: "Nha đầu, làm chuyện gì cũng phải lưu lại một con đường cho mình, chỉ cần hôm nay ngươi đem thuốc giải ra, ta bảo đảm, chuyện cũ gì Hầu phủ ta cũng có thể bỏ qua, nếu không, Tô phủ ngươi đừng nghĩ có quả ngon để ăn."

"Hừ hừ. . . ." Hầu gia mới vừa nói xong, bên kia Lưu Thiên Tứ cũng từ trong mũi ‘hừ hừ’ mấy tiếng, trợn mắt nhìn phụ tử Tô gia, gương mặt phách lối.

"Thuốc giải? Thuốc giải gì? Ta không hiểu ngài đang nói cái gì." Thanh Nguyệt nói xong hết sức vô tội, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Vốn là nàng tính toán xem mặt mũi của Tô Kính Tùng dù gì cũng là quan đồng liêu, đối với Lưu Thiên Tứ cảnh cáo nhẹ một cái là tốt rồi, nhưng bây giờ chỉ tay vào mũi mắng nàng còn muốn giao thuốc giải? Nằm mơ.

"Ngươi không chịu thừa nhận? Đừng quên ngày đó trên đường cái. . . ."

"Ngày đó con trai của ngài ban ngày ban mặt tính toán trắng trợn cướp đoạt ta, ông trời nhìn không được để cho hắn gặp báo ứng, ta một không có động thủ, hai không có đụng con trai của ngài nửa đầu ngón tay, lúc ấy người ở trên đường rất nhiều, thấy cũng không chỉ có một người, nếu ngài vu oan cho ta, cũng phải có chứng cứ." Thanh Nguyệt nói năng khí phách, lời nói sắc bén chặn họng Hầu gia há hốc mồm cứng lưỡi, Lưu Thiên Tứ hừ hừ.

Thấy hắn á khẩu không trả lời được, Thanh Nguyệt lại thiện tâm nhắc nhở: "Các ngươi nếu không có nhân chứng, nhưng ta lại có nhân chứng, lúc ấy Minh Vô Ưu của Thần Ky Sơn Trang đứng ở đó, ta tin tưởng người của Thần Ky Sơn Trang đều là chính nhân quân tử, sẽ không làm hành vi xấu xa vu oan cho người tốt đi."

"Nguyệt nhi. . . ." Tô Kính Tùng cả kinh, nha đầu này tại sao có thể tìm nhân chứng cho mình chứ? Phải biết, sau lưng Hầu gia là Hoàng hậu, vu oan giá họa chỉ là việc nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nàng Dưới Ánh Trăng

"Cha, chúng ta không làm việc trái với lương tâm, có gì phải sợ?" Cánh tay Thanh Nguyệt khoắc trên tay phụ thân khẽ dùng lực, mắt nhẹ nhàng nháy mắt.

Tô Kính Tùng thấy thế mặc dù vẫn không yên lòng, nhưng không nói nữa, mày rậm nhíu chặt rất là lo lắng.

"Được, đây chính là ngươi nói, các ngươi cũng đừng hối hận." Hầu gia thấy Tô Kính Tùng không nói thêm gì nữa, phần hận cần rằng nói xong hăm hừ kêu gia đình nhắc Lưu Thiên Tứ lên, cực kỳ tức giận rồi đi.

Chỉ là một cái Tướng phủ nhỏ, cũng dám lớn lối như thế, hắn muốn xem xem bọn họ có thể phách lối đến khi nào, nếu nàng không chịu giao thuốc giải, vậy hắn sẽ khiến cả Tướng phủ chôn theo.

"Nguyệt nhi. . . ." Hầu gia vừa đi, Tô Kính Tùng không nhìn được mở miệng, muốn nói điều gì, nhưng lại bị mặt lạnh nhạt của Thanh Nguyệt cắt đứt.

"Cha, hôm nay Hầu gia tới nói xin lỗi với ngài sao?" Thanh Nguyệt hỏi, nhẹ nhàng buông tay phụ thân ra, thấy Tô Kính Tùng lắc đầu, trái tim lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Cha, con biết rõ người hỏi cái gì, nhưng trước tiên chúng ta không nói Lưu Thiên Tứ xảy ra chuyện gì, chỉ bằng thái độ của Hầu gia hôm nay, ngài cảm thấy chúng ta cần khách khí với hắn sao? Đừng nói con không có thuốc giải, dù là có, ngài cảm thấy nếu con đưa hắn thuốc giải, hắn sẽ bỏ qua chuyện cũ sao?"

Nhi từ làm sai, làm cha chẳng những không xin lỗi ngược lại còn lớn lối như thế, nếu nàng giao ra thuốc giải hấn sẽ độ lượng bỏ qua sao?

Nói thật, hiện tại nàng vô cùng may mắn với quyết định vừa rồi của mình, bằng không, một khi cho Lưu Thiên Tứ thuốc giải, có được sợ không phải là bỏ qua chuyện cũ, mà là mang đến tai nạn cho Tướng phủ.

"Thật không phải con làm sao?" Thật sự không trách Tô Kính Tùng đa nghi, mà là nữ nhi này trước kia quả thật không tốt lắm.

"Dĩ nhiên không phải." Thanh Nguyệt kiên quyết phủ nhận, mới vừa rồi không có thừa nhận, hiện tại tự nhiên càng thêm không thể thừa nhận, dù sao cũng không chứng cứ đúng không? Chỉ là, thấy bộ dạng Tô Kính Tùng hình như không tin tưởng, lại nói tiếp: "Cha, người Thần Ky Sơn Trang đều nói đó là ông trời trừng phạt hấn, ngài còn lo lắng gì chứ? Lại nói, ngày đó trên đường cái mọi người đều nghe được, coi như Hầu gia có thể nói bình dân bách tính vu oan giá họa, nhưng người của Thần Ky Sơn Trang đâu? Hấn dám động sao?"

Không phải nàng tin tưởng Minh Vô Ưu sẽ giúp nàng, mà là nàng chắc chắn Minh Vô Ưu sẽ không đem danh dự của Thần Ky Sơn Trang nói giỡn, ngay lúc đó lời nói của hấn cũng không chỉ có một người nghe được, hấn nếu nói ngược lại, tổn thất của Thần Ky Sơn Trang không phải chỉ có vấn đề danh dự.

"Con nói cũng hợp lý." Tô Kính Tùng nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, việc đã đến nước này hấn còn có thể nói gì?

Chỉ là, Hầu gia từ trước đến giờ là người có thù tất báo, hôm nay ở nhà họ Tô bị thua thiệt, ngày khác nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Không được, ông phải nhanh làm chút chuẩn bị mới được.

Nghĩ tới đây, tinh thần Tô Kính Tùng chấn động, vẻ mặt nặng nề nhìn về phía nàng: "Nguyệt nhi, con phải nhớ, chuyện này không có quan hệ gì với con, mặc kệ ai hỏi cũng không liên can tới con, ngàn vạn phải nhớ, cha còn có việc phải đi trước."

Tô Kính Tùng nói xong liền vội vã chạy đi, lưu lại Thanh Nguyệt đầy bụng nghi ngờ nhìn bóng lưng của ông mất hồn.

Chẳng lẽ, đã xảy ra điều gì? Bằng không, tại sao ông dặn dò nàng nhớ chứ? Hay là, sẽ có chuyện gì phát sinh sao?

Quả nhiên, dự cảm của nàng không sai, Hầu gia thế nhưng tổ cáo ngự hình, cũng không biết hấn nói cái gì, Hoàng thượng giận dữ, lập tức triệu Tô Kính Tùng cùng nàng vào cung hỏi thăm chuyện này, nàng đương nhiên là căn cứ vào đạo lý bảo hộ quyền lợi của mình chết không thừa nhận, còn nói ra chuyện Minh Vô Ưu. Mà Tô Kính Tùng còn không ngừng kêu oan, nhảy chân sảng Lưu Thiên Tứ đùa giỡn nữ nhi của ông, Hầu gia chẳng những không giáo huấn Lưu Thiên Tứ còn ngậm máu phun người, Hầu gia dĩ nhiên không phục, chỉ vào mũi Tô Kính Tùng liên mắng ngược lại.

Kết quả là, hai đại thần nguyên lão tính khí nóng nảy liên lao vào đánh nhau, khiến trong hoàng cung một trận long trời lở đất, ngay cả thị vệ hoàng gia xuất động cũng không thể kéo hai người ra. Cho đến khi người Hoàng thượng phái đi Thần Ky Sơn Trang trở lại, nói lời của người Thần Ky Sơn Trang quả thật như Thanh Nguyệt nói, Lưu Thiên Tứ bị trời cao trừng phạt, bởi vì ngày đó là mừng mười, cho nên, khổ sở của Lưu Thiên Tứ phải thừa nhận mười ngày mới có thể kết thúc, nếu như mười ngày sau còn chưa kết thúc, đến lúc đó Thần Ky Sơn Trang tự nhiên sẽ nghĩ cách hóa giải.

Nghe tin tức thế, Hầu gia lập tức yên lặng, thầm mắng Thanh Nguyệt gieo họa, hại nhi tử tốt của hấn thành như vậy, Hoàng thượng tức giận sai người đuổi hấn trở về, ngược lại nàng cái đầu sỏ gây tội này, chẳng những không bỏ tay chịu tội còn được Hoàng thượng ban thưởng.

Chuyện này cứ như vậy được giải quyết, nhưng trong đầu Thanh Nguyệt lại tràn đầy nghi vấn.

Độc dược của nàng cũng không phải chỉ có mười ngày mà thôi, chỉ cần độc này một ngày không giải, dược hiệu sẽ vĩnh viễn kéo dài.

Chẳng lẽ, Thần Ky Sơn Trang có thuốc giải?

Không đúng, độc này là bí chế độc môn của nàng, Thần Ky Sơn Trang làm sao có thể có thuốc giải chứ?

Mặc kệ nó, dù sao chỉ cần không có quan hệ gì với nàng là được. Thanh Nguyệt quảng nghỉ vấn ra khỏi đầu, chân ngồi trên giường trầm ngâm tĩnh tọa hô hấp nhẹ nhàng thở ra hít vào, nội tức tuần hoàn toàn thân, rõ ràng so với trước kia tăng lên không ít, chắc hẳn không lâu sau nữa, có thể khôi phục lại như cũ.

Đêm lạnh như nước, một bóng trắng lẳng lặng nằm ở trên nóc phòng xuyên thấu qua ngói vát nhìn cô gái ngồi xếp bằng phía dưới, dần dần có chút mất hồn, chợt trong tiểu viện mơ hồ truyền đến âm thanh động vật nhỏ kêu lên 'ô ô', nghe âm thanh này, thân thể bóng trắng dừng lại, ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy trong góc viện loáng thoáng có bóng dáng động vật gì đó đang lay động, đang định nhìn kỹ thì một đạo âm thanh lạnh lùng đột nhiên từ phía dưới truyền đến.

"Hết hy vọng đi, những thứ kia, không phải ngươi có thể động."

Minh Vô Ưu nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy người vốn đang tĩnh tọa không biết lúc nào đã mờ mất, ánh mắt thanh u cách ngói vát vừa đứng chống lại mất hấn, Minh Vô Ưu khẽ mỉm cười liền phi thân rơi xuống đất, cùng lúc đó, Thanh Nguyệt cũng đẩy cửa đi ra ngoài.

"Ngươi thật giống như tuyết không ngoài ý muốn a." Nụ cười trên mặt Minh Vô Ưu vẫn không giảm nhìn nữ tử bước chân thong dong từ từ đi tới, không có nửa điểm lúng túng khi bị người phát hiện, nhưng khi nàng đi ra mái hiên, đặt mình ở dưới ánh trăng thì lẳng lặng gạt mình.

Ánh trăng ở trên người nàng độ một tầng vàng sáng, tuyệt mỹ dung nhan óng ánh trong suốt, tóc eo sợi tóc ở dưới gió đêm khẽ lay động, giống như tiền tử ánh trăng giống như nhau, để cho hần nhịp tìm lần đầu tiên thoát khỏi không chế của mình.

"Cũng có chút ngoài ý muốn thôi." Thanh Nguyệt cười nhạt, trong lòng có chút chán ghét ánh mắt hần rơi vào trên người mình.

Nông cạn, vốn tưởng rằng người của Thần Ky Sơn Trang nhất định bất phàm, nhưng bây giờ xem ra giống người đời bình thường ánh mắt thiên cận, nhưng không thể phủ nhận, công lực của hần sâu không lường được, nếu không phải mới vừa rồi âm thanh Tiểu Bạch ‘ô ô’ khiến hơi thở hần dừng lại, nàng cũng không phát hiện sự tồn tại của hần.

Mang theo vài tia âm thanh tức giận, lập tức đem Minh Vô Ưu từ trong hoảng hốt nháy mắt kéo trở lại, che giấu hốt hoảng nhẹ nhàng khụ khụ một tiếng trên mặt lại nở nụ cười trước sau như một.

"Như vậy, ngươi hiểu ý ta đến đây sao?"

"Hiểu rõ thì thế nào?" Thanh Nguyệt cười híp mắt không trả lời mà hỏi lại, trong lòng mơ hồ có chút không nhận được.

Nàng dĩ nhiên biết ý của hần khi tới đây, thật ra thì vốn là nàng định tìm thời gian thần không biết quỷ không hay giải độc cho Lư Thiên Tứ. Nhưng chỉ bằng ngày đó Hầu gia trong hoàng cung ô ngôn uế ngữ đối với nàng, nên nàng không có ý định cứ như vậy bỏ qua cho Lư Thiên Tứ, dĩ nhiên, người khác giải độc cho Lư Thiên Tứ nàng cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hôn Ta Một Cái

"Dầu gì ngày đó ta cũng giảng hòa cho ngươi, ngươi không thể lấy oán báo oán a, Thần Ky Sơn Trang chúng ta rất khó ăn nói a." Nụ cười Minh Vô Ưu khề cứng đờ, không dám tin nói.

Không biết thế nào, hần luôn có cảm giác mình giống như bị rơi vào bẫy a.

"Có liên quan đến ta sao? Nam tử hần đại trượng phu, người nào làm người đó chịu, chẳng lẽ mình nói, không nên do mình phụ trách sao?" Thanh Nguyệt cười nhạt một tiếng, trả lời lại một cách mỉa mai.

Chuyện ngày đó, nàng không có tìm hần tính sổ đã không tệ rồi, lại còn muốn tính toán với nàng, nằm mơ đi?

Minh Vô Ưu bị nàng nói chặn họng, hơi thở hơi chậm lại, nhú mày nhìn nữ tử đứng dưới ánh trăng, thật sự không hiểu, rõ ràng thoạt nhìn là một nữ tử yếu đuối trời gà không chặc, sao lại nói ra lại có thể tức chết người như vậy chứ?

Theo nàng nói, ngày đó là lỗi của hần sao?

Vốn cho là ngày đó mình nói câu kia, nữ nhân này thế nào cũng sẽ nhận chút tình, nhưng không ngờ tới người ta căn bản không coi trọng, chỉ là, suy nghĩ một chút, trước đây không lâu nàng trượt chân từ trên trời té xuống nên vào hần, nàng lại làm như không có chuyện gì.

Nàng chính là một nữ tử vô pháp vô thiên.

Tóm lại Minh Vô Ưu vẫn là Minh Vô Ưu, cảm xúc dao động rất nhanh bình tĩnh lại, khôi phục dáng vẻ ưu nhã thông dong những ngày qua, tiêu sái vung cây quạt, chợt quạt lại thấm lạnh gió đêm, bất ôn bất hòa nói: "Được rồi, ngươi đã nói không liên quan đến mình, ta cũng không nói được cái gì. Chỉ là, Thần Ky Sơn Trang tự có nguyên tắc của Thần Ky Sơn Trang, không thể để cho người đời mất đi lòng tin với chúng ta, mười ngày vừa đến, nếu độc trên người Lư Thiên Tứ còn chưa giải như lời nói, ta sẽ nghĩ cách đem vấn đề trả lại trên tay ngươi, đến lúc đó cũng đừng trách ta không có nói trước với ngươi nha."

"Tùy ngươi." Thanh Nguyệt nghe lời của hần, trong nội tâm hồi hộp, chỉ là không biểu hiện ra, không sao cả cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Chỉ là, ngươi cho rằng ngươi nói như vậy người khác sẽ tin sao?"

"Tin hay không tin. Ngươi cứ nói đi?" Minh Vô Ưu không trả lời mà hỏi lại, chỉ là lẳng lẳng nhìn nàng, khóe môi nhếch lên cười không rõ ý vị, bình thản ung dung.

Nhìn vẻ bình thản ung dung của hần, nụ cười Thanh Nguyệt dần dần biến mất, trong đầu thoáng qua tình hình giảng hòa cùng mọi người ngày đó trên đường cái, nàng ngược lại quên mất ở Quang quốc địa vị Thần Ky Sơn Trang trong lòng dân chúng rất cao quý, sợ rằng người Thần Ky Sơn Trang thả rắm, chỉ cần bọn họ nói đó là Thiên Lô, đoán chừng những dân chúng ngu muội kia cũng sẽ lựa chọn tin tưởng vô điều kiện đi? Huống chi, nếu như Minh Vô Ưu kéo nàng vào lại chuyện này, nàng sợ là không có cách nào thoát thân.

Không biết sao, thấy nụ cười của nàng dần dần biến mất, trong lòng Minh Vô Ưu chợt buồn bực, chỉ là, hần lập tức liền đem cảm xúc vi diệu này ném ra

sau ót, ngược lại có loại ý tưởng chọc người lóe lên, lập tức cười cười nói: "Thật ra thì, còn có một biện pháp có thể giải quyết chuyện này, không biết, người có đồng ý hay không."

"Biện pháp gì?" Thanh Nguyệt âm thầm cảnh giác, mặc dù biết rõ người này tuyệt đối không có khả năng có biện pháp tốt gì, nhưng vẫn không tự chủ được hỏi.

Minh Vô Ưu không trả lời mà đầu môi cười một tiếng, ánh mắt không chút kiêng kỵ rơi vào trên mặt của nàng, bước chân khẽ nhúc nhích từng bước đến gần nàng.

Không phải Thanh Nguyệt không có trải qua trường hợp lớn người, ánh mắt của hắn, cử động của hắn, mơ hồ một cũng hiểu những thứ này, nhất thời trong lòng dâng lên một lửa giận, bình tĩnh đứng tại chỗ, bàn tay lặng yên không tiếng động nắm chặt, lặng lẽ đợi hắn đến.

Mặc dù trên mặt nam nhân này luôn là nụ cười vô hại, nhưng nàng có thể cảm thấy, đây không phải là một mặt thật của hắn, trên người hắn còn ẩn dấu một loại nguy hiểm. Chỉ là, nếu hắn cho rằng mình có thể mặc cho người khi dễ, sai mười phần.

Không biết là cố ý hay là vô ý, ánh mắt Minh Vô Ưu quét qua bàn tay nàng thì khóe môi nhếch lên nụ cười càng thêm lạnh lùng, cách nàng chỉ có một bước thì ngừng lại, quạt nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt lướt qua cánh môi nàng, lại trở về con ngươi trong sáng sâu kín ở dưới ánh trắng, nhẹ giọng nói ra: "Hôn ta một cái, có chuyện ta gánh chịu."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Mặc hắn nâng cằm mình, Thanh Nguyệt nhún mày mỉm cười nhẹ giọng hỏi thăm, giống như tình nhân nỉ non với nhau, âm thanh không cao nhưng lại đủ Minh Vô Ưu nghe nhất thanh nhị sở.

Nữ tử mềm mại nỉ non mang theo mấy phần quyến rũ, khiến Minh Vô Ưu hơi sững sờ, hắn cho là nàng sẽ thẹn quá hóa giận, lại không nghĩ nàng sẽ chột biến thành một nữ tử dịu dàng, không ngờ đồng thời lại khẽ gật đầu một cái, dùng giọng nói khàn khàn nỉ non trả lời: "Dĩ nhiên."

Muốn lừa hắn, cũng không dễ dàng như vậy.

Thanh Nguyệt nghe vậy khẽ mỉm cười, mặt mày loay loay như hồ thanh tuyết, ánh mắt mềm mại tinh tế như nũng nịu, làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn hãm vào trong đó, đồng thời, dưới chân khẽ di chuyển, sau một khắc thân thể cơ hồ muốn dán lên người hắn, đồng thời mũi chân nhẹ nhàng nhón lên, ngược đầu đem môi chậm rãi gần gần đến môi hắn.

Không, không thể nào? Nàng tới thật?

Minh Vô Ưu nhìn cử động của nàng, tâm đột nhiên dừng đập một nhịp, sau đó liền 'thùng thùng' nhảy lên.

Hắn chỉ là nhất thời cao hứng muốn trêu chọc nàng một chút, lại không nghĩ rằng ngoài ý muốn như vậy, theo môi của nàng dần dần đến gần, trong mũi mơ hồ bay tới hương đặc biệt trên người nàng, trái tim của hắn nhất thời đập càng nhanh hơn, đập lớn đến nỗi muốn chấn điếc màng nhĩ hắn, hô hấp không tự chủ bắt đầu dồn dập, mặt nõ đỏ như lửa.

Có thể từ nhỏ đã biết trong sinh mệnh mình có một nữ tử, cho nên đến bây giờ hắn không có hứng thú đối với nữ nhân, cũng từng có nữ nhân nghĩ trèo lên giường hắn, còn có đồng dao nữ nhân tuyệt mỹ vô song bẻ nguyệt tu hoa mặc kệ danh phận chỉ muốn đi theo bên cạnh hắn, cũng không biết sao, hắn không có cảm giác đó, mặc kệ nữ nhân kia có bao nhiêu đẹp, bao nhiêu xinh, bao nhiêu sắc, hắn chính là không nghĩ đến, càng không có loại kích động đó, ngược lại trong lòng còn có một cảm giác chán ghét.

Cũng không biết tại sao, nữ nhân trước mắt này rõ ràng không phải tuyệt mỹ nhất, lại có thể khiến tim của hắn đập. Rõ ràng tính tình nóng nảy phách lối mà người đời không chỗ để dung, thế nhưng hắn lại còn cố tình cảm thấy thú vị. Rõ ràng không phải nữ tử định mệnh của hắn, nhưng hắn lại không nhịn được muốn đến gần thêm nữa.

Nhận thấy được hô hấp của hắn chột rối loạn, Thanh Nguyệt âm thầm cười một tiếng, môi mềm mại tinh tế mang theo mùi thơm ngát cách môi hắn chỉ có một cm, chỉ cần nàng đi lên trước một chút nữa có thể môi hai người sẽ chạm vào nhau, có thể triền miên, nhưng vào lúc này, trong con ngươi của nàng lóe lên ánh sáng giảo hoạt rồi biến mất, không người nào có thể phát hiện, tay âm thầm giấu trong tay áo chột động.

Dám sàm sở nàng? Gặp quỷ đi.

Vậy mà, nháy mắt nàng muốn động thủ, một đạo gào thét phá không mà đến mang theo nồng đậm lệ khí từ trong bóng tối chột tập kích tới, Thanh Nguyệt cả kinh trong lòng, vội vàng quay ngược lại hiên hiên tránh qua, mà Minh Vô Ưu dĩ nhiên cũng nhận thấy được tiếng gió đột nhiên tới này, chỉ là khi hắn lui về phía sau lại chậm một nhịp, vật thể không biết tên lập tức quét qua môi, môi dưới một mảnh đau rát.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thuốc Giải Duy Nhất

Đôi mắt sắc bén của Minh Vô Ưu nhìn chăm chăm hướng ám khí bay tới, lại chỉ thấy được bóng dáng cây cối đung đưa, không còn gì khác.

Hắn biết rõ, vật này hướng hắn mà đến, bằng không, coi như hắn chậm nửa nhịp cũng không thể không tránh thoát, hơn nữa không bị thương ở nơi khác mà là môi.

Thanh Nguyệt lẳng lặng nhìn chăm chăm nơi bóng cây đung đưa, trái tim hơi trầm, nếu như nàng không nhìn lầm, nơi đó giống như có một đạo bóng đen thoáng qua.

Là ai đây?

Nhưng mặc kệ là ai, tóm lại người nọ không có ác ý gì với nàng, bằng không, cũng không thể để cho nàng dễ dàng tránh qua như vậy, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, lại vừa hay nhìn thấy môi của Minh Vô Ưu, lập tức không nhịn được hi hi bật cười, không che giấu chút nào.

Mặc dù dưới ánh trăng nàng xem không rõ ràng lắm, thế nhưng màu sắc đỏ sẫm dưới môi rõ ràng chính là máu.

Minh Vô Ưu quay đầu lại thấy nàng cười vui sướng, trên tay còn có vật gì đó chiếu lấp lánh dưới ánh trăng, nghiêm túc nhìn hắn là một ám khí đẹp đẽ, trên ót chợt toát ra mồ hôi lạnh.

Quả nhiên, trên đầu chữ sắc có cây đao, coi như mới vừa rồi không có trận tập kích này, đoán chừng hắn bây giờ cũng sẽ không dễ chịu mấy?

Đáy lòng Minh Vô Ưu âm thầm hút không khí, ánh mắt ý vị sâu xa nhìn nữ tử trước mặt, nhướn mày cười khê.

“Xem ra ngươi không đồng ý với cách nói của ta, đã như vậy, ngươi giải độc, hoặc là ta dẫn người đi đến đây, do ngươi quyết định, đến lúc đó rồi xem.” Dứt lời, thân hình hắn nhảy lên bay vút trên nóc nhà, nháy mắt liền biến mất ở trước mặt Thanh Nguyệt.

Hả, nàng giải độc, hoặc là hắn dẫn người tới đây, cái này có gì khác nhau sao?

Còn này rõ ràng là dồn nàng vào chỗ chết mà.

Sắc mặt Thanh Nguyệt khó coi nhìn bóng người đã biến mất trên nóc phòng, tức giận gợn tay đánh một quyền vào bầu trời đêm, lúc này mới xoay người trở về phòng, chỉ thấy hai nha đầu Hồng Diệp cùng Diệp Lạc đang ngủ say sưa trong phòng, trong phòng mơ hồ có một mùi hương kỳ lạ.

Mê hương, không tính là quá nặng, đoán chừng ngày mai hai người này có thể tỉnh lại.

Coi như hắn còn có chút lương tâm, không có hạ thuốc gây mê, bằng không ngày mai hai nha đầu này tỉnh lại nhất định đầu óc sẽ choáng váng.

Ngửi nhẹ mùi hương trong không trung, Thanh Nguyệt rất nhanh đoán được được vật bên trong, xác định không có gì đáng ngại lúc này mới trở về gian phòng của mình, trước khi vào cửa liếc nhìn bóng cây chấp chôn ở dưới ánh trăng.

Người nọ, rốt cuộc là người nào?

Bên ngoài đường, Minh Vô Ưu dừng ở chỗ cao nhất trong thành, đầu lưỡi khẽ liếm khóe môi sưng lên, một cổ ngai ngái lan tràn trong miệng, xa xa nhìn tòa viện đã sớm mơ hồ không rõ, trong mắt lóe lên ánh sáng hứng thú.

Người thú vị, chuyện thú vị, xem ra, ngày tháng sau này sẽ không tẻ nhạt nữa.

Ngày thứ hai, khi Hồng Diệp tỉnh lại sợ hết hồn, chỉ thấy bên ngoài trời đã sáng choang, vội vàng lật người lên, lại thấy Diệp Lạc bên cạnh vẫn còn ngang nhiên ngủ, không kịp không chế sức mạnh dùng sức lay nàng tỉnh, Diệp Lạc mờ mịt tỉnh lại cũng cả kinh, vội vàng luống cuống tay chân mặc quần áo vào.

Hai người vội vàng đi tới chủ phòng thì lại phát hiện tiểu thư nhà mình đang ngồi ở bên cạnh bàn trước cửa sổ tập trung tinh thần làm cái gì đó, thấy các nàng dậy muộn hình như không có bất kỳ bất mãn nào.

"Thật xin lỗi tiểu thư, muội... muội dậy trễ." Mấy bước đi tới bên cạnh Thanh Nguyệt, Diệp Lạc hạ mắt cúi đầu, trong lòng rất là lo lắng.

Từ khi nàng đi theo tiểu thư đến nay, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy.

"Ừ, đi lấy điểm tâm đi, ta đói chết rồi." Thanh Nguyệt không ngẩng đầu nói, nhìn không ra nửa điểm phải tức giận đáng về.

Diệp Lạc vừa nghe vội vàng đồng ý một tiếng chạy vào phòng bếp, thật sự là đáng chết mà, tại sao nàng có thể khiến tiểu thư nhà mình bị đói chứ?

Sau khi Diệp Lạc đi, Thanh Nguyệt không mở miệng nữa, Hồng Diệp trầm mặc suy tư, suy nghĩ về chuyện ngày hôm qua, Diệp Lạc đầu óc ngu si không nghi ngờ, không có nghĩa là nàng không nghi ngờ, nàng là người tập võ, bình thường có một chút gió thổi cỏ lay cũng không thể gạt được nàng, nhưng tối ngày hôm qua.

"Tiểu thư, tối ngày hôm qua." Suy tư một hồi lâu, Hồng Diệp chần chờ mở miệng.

"Không có việc gì, tiểu mao tặc mà thôi, bị ta đánh chạy." Thanh Nguyệt nói rồi ngẩng đầu trấn an cười với nàng, đem một bình nhỏ đưa cho nàng, nói: "Đi lấy cho ta một bình nước, ta cần dùng."

Hồng Diệp nhận lấy bình nhỏ, muốn nói lại thôi nhìn xem các loại bột trên bàn một chút rồi lúc này mới rời đi, đối với những loại bột kia nàng biết được tiểu thư đang chế độc dược phòng thân, trong lòng hơn âm thầm hạ quyết tâm, từ nay về sau phải cố gắng luyện công gấp bội, tuyệt không thể khiến một mình tiểu thư đối mặt nguy hiểm.

Thanh Nguyệt cẩn thận đem mấy loại bột thuốc hòa cùng nhau, cẩn thận phân biệt dược vật mới vừa hòa hợp cùng dược vật ban đầu có bất đồng gì không, không dám phân tâm.

Thật ra thì, nàng không có đặc biệt nhằm vào thuốc giải của Lưu Thiên Tứ, lúc trước nàng làm thuốc giải kia đều là Giải Bách Độc, sau khi dùng thân thể rất có lợi, nếu dùng thời gian dài còn có thể bách độc bất xâm, nhưng thứ đồ tốt này, nàng làm sao có thể cho Lưu Thiên Tứ? Những thứ khác không nói, đây chính là tiền a, cho nên, nàng chỉ có thể lâm trận mới mài giũa thôi.

Nguyệt hắc phong cao dạ (thích hợp làm chuyện xấu), một bóng đen lặng yên không tiếng động nhảy lên tường cao Hầu phủ, cẩn thận quan sát một phen, hai chân khẽ cong nhảy xuống tường.

"Ừ, rất đúng giờ."

Trong nháy mắt bóng đen nhảy xuống, một tiếng nói sâu kín không báo động trước từ trong bóng tối vang lên, lực đạo dưới chân đột ngột dừng lại thân thể lập tức ngã về phía trước, nếu không phải nàng phản ứng nhanh nhanh chóng chống tay vào tường sợ là ngã sấp xuống rồi.

"Có bệnh à, có biết người dọa người sẽ bị dọa chết người hay không?" Thanh Nguyệt bói lấy đầu tường nhảy lên nhanh chóng ngồi xong, tức giận nhìn trên đầu tường xuất hiện Bạch Ảnh, giận không kềm được.

Giọng điệu này, rất quen, từ Minh Vô Ưu còn ai nữa.

"Ha ha, ngượng ngùng." Tiếp thu ánh mắt như muốn ăn thịt người của nàng, Minh Vô Ưu nói xin lỗi, lại cười cười thần thái phấn khởi, đối với vẻ mặt giờ phút này của nàng hết sức hài lòng.

Ngượng ngùng cái rắm.

Thanh Nguyệt rửa sạch một tiếng ồn định thân thể, từ trong lòng lấy ra một vật rồi ném tới mặt hắn, Minh Vô Ưu không ngờ nàng nói động thủ liền động thủ, cây quạt trong tay 'phạch' mở ra liền đánh bay vật bay tới, hóa thành một đường vòng cung bay về phía nơi xa.

Thanh Nguyệt kinh ngạc nhìn vật thể bay nơi xa, lạnh lẽ há to miệng.

Đây chính là.

Nhìn đáng vẻ kinh ngạc của nàng, cây quạt trong tay Minh Vô Ưu đang đưa, trong lòng rất là sung sướng.

Nữ nhi Tô thị xuất thủ làm sao có cái thứ tốt chứ? Hắn đương nhiên sẽ không tiếp a.

"Người ném thuốc giải." Nhìn bộ dáng kia của hắn, Thanh Nguyệt thờ dài một tiếng từ đầu tường đứng lên, lên án hắn.

"À?" Nụ cười trên mặt Minh Vô Ưu chậm rãi hạ xuống, trong đầu đầy nghi vấn, trái tim chợt có loại dự cảm xấu. Quả nhiên, nữ nhi Tô thị bên kia nhàn nhạt mở miệng, nghe thấy trong lòng hắn run rẩy mấy cái.

"Đó là thuốc giải, thuốc giải duy nhất a." Thanh Nguyệt nhấn mạnh từ 'duy nhất', khiến người ta tức giận cúi đầu dậm chân.

Nàng không nghĩ điều chế thuốc giải lần này để dùng cho lần sau nữa, cho nên chỉ điều chế có một ít giải dược đủ dùng.

"Duy nhất?" Thanh âm Minh Vô Ưu đột nhiên to lên, không dám tin nhìn nàng chằm chằm.

Cũng không phải là thần đan diệu dược gì, làm sao lại chỉ điều chế một chút chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ném, Ta Bồi

"Nếu có nửa câu nói dối, bị thiên lôi đánh." Thanh Nguyệt hết sức trịnh trọng giờ tay thè độc, không có nửa điểm đùa giỡn.

Đây quả thật là một phần thuốc giải duy nhất, muốn viên khác, tuyệt đối không có.

"Vây." Minh Vô Ưu chỉ vào nơi thuốc giải rơi xuống, há hốc mồm cứng lưỡi chờ nàng, màn đêm đen nhánh, một viên thuốc nhỏ như vậy, tìm ở chỗ nào?

"Ta muốn mà không giúp gì được, thuốc giải ta đã giao cho ngươi, danh dự Thần Ky Sơn Trang trong tay ngươi, ai, một vùng đất lớn như vậy không biết rơi vào nơi nào nữa, hắc hắc hắc, ngươi cố gắng tìm đi, ta không quấy rầy, không hẹn gặp lại." Thanh Nguyệt hả hê nhìn mảnh đất lớn đó, cứ như vậy phi thân bay vào trong bóng đêm, chỉ để lại vẻ mặt có chút ngốc trẻ của Minh Vô Ưu đứng ở đầu tường đón gió đêm.

Không trách được, không trách được quái tượng hôm nay biểu hiện không thuận lợi, thì ra là như vậy.

Minh Vô Ưu cực kỳ hối tiếc động tác vừa rồi, sớm biết đây là thuốc giải duy nhất, hẳn nói gì cũng sẽ không đánh bay a.

Cũng may, không phải thuốc cứu mạng hần, làm trễ nãi một chút cũng không sao.

Hồi lâu, Minh Vô Ưu mới phục hồi tinh thần lại, thờ dài một tiếng lặc mình đi vào Hậu phủ, không quá thời gian nửa nén hương, bên trong viện lập tức đèn dầu sáng rõ, Hậu gia cùng tất cả gia đình đi tới Tiền viện, nhón nha nhón nháo đốt đèn lồng đi tìm thuốc giải duy nhất ở mảnh đất đó.

Một người khác không tiếng động đứng đó, Thanh Nguyệt đi rồi quay lại nằm ở trên đầu tường nhìn nơi đèn dầu sáng rõ, khoe môi không tiếng động nâng lên đường cong, lặng yên không tiếng động phi thân về phía hậu viện.

Trong sân yên tĩnh, một đạo bóng đen nhỏ nhắn đi tới trước một cánh cửa, nhìn bản đồ trên tay, sau khi xác nhận không có sai lầm liền đem bản đồ thu vào trong lòng, cứ như vậy nghênh ngang đi vào, dễ dàng phá cơ quan bên trong, nhìn vàng bạc châu báu khắp phòng cười đến run rẩy cả người.

Thiên hạ nào có bữa cơm miễn phí? Muốn thuốc giải của nàng, không trả giá một chút sao được?

Trong bóng đêm, tất cả mọi người trong Hậu phủ chạy tới Tiền viện tìm kiếm Ngọc Linh hoàn thì một đạo bóng đen từ trong hậu viện Hậu phủ không tiếng động ra vào một lần lại một lần, mỗi một lần đều là mình không mà đến thảng lự trở về. Cho đến giờ tỵ, người Hậu phủ rốt cuộc tìm được Ngọc Linh hoàn đang say mê cuồng nhiệt ăn mừng thì lại không biết kim khố Hậu phủ cũng đã không có vật gì.

Một nơi nào đó yên tĩnh trong kinh thành, Thanh Nguyệt đem đồ trên lưng để xuống đất, lau mồ hôi trên, thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng.

Không thể không nói, Hậu phủ này rất giàu có a, vàng thật bạc trắng thêm ngân phiếu châu báu thế nhưng có thể làm cho nàng dời đến đui mù những cũng coi như Hậu phủ có vận khí tốt, nếu không phải chuyển đồ trong kim khố ra khiến đui mù chân nhũn, nàng nhất định vợ vết tất cả mọi thứ đáng giá trong Hậu phủ không còn gì, một cái không lưu.

Cũng không biết, thời điểm Hậu gia biết trong kim khố không còn vật gì, sẽ là về mặt gì đây, suy nghĩ một chút đã cảm thấy sáng khoái.

"Đình đình đương đương."

Đang lúc nàng phán đoán bộ dáng tức điên của Hậu gia thì phía trước đột nhiên truyền đến tiếng binh đao va vào nhau. Thanh âm hỗn loạn, có không ít người đang đối chiến, hơn nữa giống như là đang đánh về hướng này.

Choáng nha, mỗi lần ra cửa là không chuyện tốt mà.

Mới vừa rồi vẫn còn vui vẻ trong nháy mắt sắc mặt Thanh Nguyệt xụ xuống, rủa thầm một tiếng động tác lưu loát xóc đồ trên đất chạy về phía sau, bước chân chuyển một cái chạy như bay về một hướng khác.

Nàng không có tâm tư tham gia náo nhiệt, sợ ý một chút bị một kiếm bay đến là tiêu mạng nhỏ của nàng.

Thanh Nguyệt vừa mới rời đi không lâu, một đạo bóng đen như gió xẹt qua nàng nơi nàng mới đứng, cuốn lá rụng dưới đất bay là tả, tiếp tục chạy đi, phương hướng kia chính là nơi nàng chạy trốn.

Dù sao nửa đêm mạng đồ nhiều như vậy, hơi sức đã sớm hao tổn không sai biệt lắm, chỉ đi mấy con phố Thanh Nguyệt đã thở hổn hển, đang muốn dừng lại nghỉ một lát, chợt phát hiện có một đạo hơi thở đang nhanh chóng đến gần, nàng chưa kịp phản ứng, liền bị một cỗ sức lực khổng lồ đụng vào.

"A."

Kêu thảm một tiếng, 'bùm' rơi xuống đất, Thanh Nguyệt nằm trên mặt đất khuôn mặt bị thối, xem bao đồ bị vứt cách mình xa mấy mét, tức giận từ trên mặt đất nhảy lên, xoay người trừng mắt nhìn về phía đầu sỏ gây nên, trong lòng bỗng nhiên run lên, hoảng sợ há hốc mồm lớn yên lặng không dám lên tiếng.

Quá xui xẻo, làm sao lại đụng phải hần chứ?

Quân Lăng Duệ hơi thờ rối loạn, thân thể cao ráo vẫn đứng nghiêm ở ngoài đường phố, nhìn thấy một bao đồ lớn rơi trên đất, lại nhìn nữ tử nhỏ nhắn chống nạnh ngẩn ra nơi đó, bộ mặt kinh ngạc.

Đêm hôm khuya khoắc, một thân y phục dạt hành, một bao đồ lớn không rõ nguồn gốc, thấy thế nào đều giống. Tặc.

"Thật là trùng hợp, ha ha, gặp lại." Nhận thấy ánh mắt dò xét của hắn, Thanh Nguyệt lúng túng cười ha ha, cũng không có ý định giải thích với hắn cái gì, đưa tay nhắc bao đồ liền chuẩn bị chạy trốn.

Quân Lăng Duệ nhìn nàng quang minh chính đại chạy trốn, gương mặt lạnh lùng không khỏi rách ra một khe hở nhỏ, đang muốn lên tiếng chột thấy không đúng, nghiêng tai lắng nghe tiếng thở ở một cái hướng khác, đột nhiên ánh mắt mãnh liệt tiến lên hai bước bắt được nàng liền phi thân về phía trước lao đi.

Thanh Nguyệt mới vừa nhắc tới bao đồ cảm giác trên tay căng thẳng, một giây kế tiếp cảnh tượng trước mắt 'soàn soạt soàn soạt' bắt đầu quay ngược lại, gió đêm lạnh thổi qua gương mặt, sợi tóc bay bay ở phía sau, bị người lôi kéo chạy như bay, tốc độ kia rõ ràng so với nàng chạy trốn nhanh không chỉ một chút.

Một cái tay dùng sức nắm bao đồ nặng nề của mình, Thanh Nguyệt chạy có chút chật vật, không nhìn được nhìn chăm chăm nam nhân bên cạnh, la lớn: "Này, buông ra."

"Không muốn chết thì chạy nhanh lên." Quân Lăng Duệ nắm bàn tay của nàng chặt hơn, âm thanh lạnh như băng.

Nha, không đúng.

Thanh Nguyệt nghe vậy sững sờ, cái gì gọi là không muốn chết? Hồ nghi quay đầu nhìn lại, lập tức hít sâu một hơi, chỉ thấy sau lưng có mười người áo đen đuổi sát, từng cái binh khí lạnh nắm chặt trong tay bọn họ, như lệ quỷ lấy mạng.

A a a.

Thanh Nguyệt lên tiếng kinh hô, dưới chân chột tăng sức, thân thể lập tức cân bằng cùng nam nhân lôi kéo nàng. Quân Lăng Duệ thấy nàng đột nhiên tăng nhanh tốc độ lập tức cả kinh, nhưng không hỏi nhiều, chỉ là nắm thật chặt tay của nàng một đường bay nhanh, phòng ốc lay động ngay trước mắt càng thêm nhanh chóng lui về phía sau.

Kẻ địch sau lưng đang không ngừng đến gần, thời điểm đến gần thành tường, người áo đen sau lưng đã gần đuổi kịp bọn họ.

"Ném"

Vẫn trầm mặc không nói đột nhiên Quân Lăng Duệ rống to một tiếng, Thanh Nguyệt đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lập tức hiểu hắn nói ném là vật gì, lập tức nắm chặt bao đồ hơn.

Choáng nha, nàng mất nửa ngày hơi sức mới mang ra được, tại sao có thể ném chứ? Nàng hiện tại rất thiếu vật này có được không?

"Ném, ta bời." Nhìn dáng vẻ nàng bảo vệ bao đồ, Quân Lăng Duệ quát chói tai, ánh mắt kia sắc bén như kiếm.

"Thật?" Nghe xong lời này, trong ánh mắt Thanh Nguyệt sáng lấp lánh, cặp mắt khát vọng theo dõi hắn, chờ đáp án của hắn.

Liếc mắt nhìn con người như ánh sao lấp lánh của nàng, khóe mắt Quân Lăng Duệ không khỏi neo lại, tức giận rên lên một tiếng.

Thật muốn bỏ đầu nàng ra xem bên trong chứa cái gì, mạng nhỏ cũng không còn, lại còn cố giữ vật ngoại thân kia.

Vừa thấy hắn gạt đầu, Thanh Nguyệt lập tức hoan hô một tiếng, không chút do dự thu gom bao đồ quay thân lại liền hung hăng đập tới sau lưng, 'vèo' một tiếng tiếng xé gió đi xa, sau lưng lập tức truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, người áo đen đuổi sát theo phía sau lập tức ít đi mấy người.

Nhìn người áo đen nằm trên mặt đất, Thanh Nguyệt hả giận cười ha ha, nắm chặt tay Quân Lăng Duệ liền ra sức chạy trốn, hoàn toàn quên, mới vừa rồi là bị người kéo chạy.

Coi như ném cũng muốn ném có giá trị một chút không phải sao? Lúc này cũng không uổng phí nàng phé sức cả buổi chứ sao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đôi Chân

Hắc y nhân đuổi sát theo thấy một đồ vật khổng lồ không rõ nguồn gốc bay tới, vội vàng lách mình tránh thoát, nhưng đồng bạn sau lưng lại gặp tai họa, kêu 'ai da' rồi té xuống đất không nhúc nhích nữa, mấy hắc y nhân may mắn tránh thoát, kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nhìn đồng bạn hôn mê bất tỉnh, lòng

mao toàn thân dựng đứng.

Phải biết rằng, mặc dù mấy người bọn hắc không được coi là tuyệt thế cao thủ, nhưng cũng đứng đầu bảng, đến cùng đó là ám khí gì, lại có thể khiến bốn võ lâm cao thủ hôn mê bất tỉnh ngay lập tức?

Trong lòng mấy người hắc y nhân vẫn còn sợ hãi không hện mà cùng nhìn về phía ám khí này, từng người một nhất thời hít mạnh.

Túi đen bị mở phân nửa, vàng bạc châu báu tán lạc chung quanh, ngân quang tản mạn trong màn đêm, không có nửa điểm ám khí, rõ ràng chính là một túi lớn vàng bạc châu báu.

"Đuổi theo."

Thủ lĩnh đám người áo đen nhìn thấy mấy đồ vật đó nhất thời tức giận gầm lớn, bỏ một viên thuốc vào trong miệng, nhanh chóng đuổi theo hai người, mấy người sau lưng hắc cũng bỏ một viên thuốc vào miệng, chạy theo.

Hôm nay, bọn họ nhất định phải diệt khẩu hai người này, bọn hắc dù gì cũng là thích khách tiếng tăm lừng lẫy trong chốn gian hồ, lại bị bạc đập ngất, cái này nếu truyền đi bọn họ làm thế nào để lẫn lộn trong giang hồ nữa chứ?

Bọn hắc lại không biết, mấy người đồng bạn của bọn hắc không phải bị bạc đập ngất, mà là bị độc được Thanh Nguyệt vẩy vào bao đồ hôn mê.

Nghe từ sau lưng truyền đến tiếng gầm thét nổi giận, trong lòng Quân Lăng Duệ không khỏi thất kinh, nhìn chăm chăm nữ nhân bên cạnh tràn đầy kinh ngạc.

Trong cái bực kia rốt cuộc là cái gì, khiến mấy người kia tức giận như vậy?

Không phải không phát hiện ánh mắt thăm dò của Quân Lăng Duệ, nhưng hiện tại Thanh Nguyệt thật sự không có tâm tư giải thích những cái này, bởi vì đám người áo đen đã đuổi theo phía sau, hơn nữa tốc độ rõ ràng nhanh hơn so mới vừa rồi rất nhiều.

Choáng nha, đây rốt cuộc là người nào? Chạy lâu như vậy cũng không mệt?

"Chia nhau chạy."

Mất thấy những người đó sắp đuổi kịp, dưới tình thế cấp bách Thanh Nguyệt hét lớn một tiếng, muốn thoát khỏi tay Quân Lăng Duệ, dù sao mục tiêu của những người đó là hắc, chỉ cần tách ra khỏi hắc, cơ hội sống của nàng có thể nhiều một chút.

Ai ngờ, tay của nàng mới vừa buông lỏng, bàn tay to của hắc bỗng nhiên nắm chặt lại, chọt lòi nàng lại, sau một khắc, thân thể vừa to vừa lớn của hắc 'vèo' một cái xuất hiện trước mặt nàng, chặn đường đi của nàng.

Thanh Nguyệt phản ứng không kịp đụng hắc, mũi xinh xắn không chút lưu tình đụng vào lồng ngực cứng rắn của hắc, một cổ chua xót đau đớn lập tức lan tràn, khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ.

"Làm gì?" Thanh Nguyệt tức giận tròn trừng mắt nhìn hắc, trái tim vọt lên một dòng hỏa diễm.

"Người nếu muốn đi về phía trước, ta không ngại." Đối mặt chất vấn không khách khí của nàng, Quân Lăng Duệ cũng không phản bác, chỉ là một cái chớp mắt rồi đi chỗ khác, hiện ra phía sau —— vách đá.

Gió đêm rét mướt, mang theo một cổ lạnh lẽo thấu xương, quét qua mặt đau rát, thì ra bất tri bất giác, hai người đã chạy lên đỉnh núi, đến sát mép vách núi.

Nhìn sang vách đá đen ngòm phía dưới, Thanh Nguyệt không khỏi hít sâu một hơi, đầy bụng hỏa khí vèo một cái tiêu mất, lần nữa nhìn về phía ánh mắt của hắc nhiều thêm một chút phức tạp.

Nếu không phải hắc đột nhiên ngăn trước người mình, nàng sợ đã té xuống dưới đi?

"Đi, tìm đường khác." Nể tình hắc cứu nàng một mạng, nàng không muốn chia đường đi nữa. Mặc dù làm như vậy nàng sẽ giảm nguy hiểm hơn nhiều.

"Không còn kịp rồi." Quân Lăng Duệ nhìn phía sau nàng, vẻ mặt nặng nề.

Không còn kịp rồi?

Thanh Nguyệt mờ mịt nhìn theo ánh mắt của hắc, lúc này mới phát hiện mấy người áo đen kia đã đuổi kịp, hơn nữa nơi này không còn đường nào khác có thể đi, quả nhiên đã đến đường cùng.

Choáng nha.

Nhìn mấy cái bộ mặt hung ác thờ hồn hèn của đám người áo đen, lợi kiếm cầm trong tay bọn người áo đen đang đến gần, Thanh Nguyệt lần nữa âm thầm mắng, thân thể không tự chủ được nhích lại gần hắc, trực giác nói cho nàng biết, dựa vào nam nhân này, nguy hiểm hình như không nhiều lắm, ít nhất công lực của hắc cao hơn nàng, muốn đánh cũng là hắc lên trước.

Thật sự không thể trách tâm cơ nòng tiểu nhân, đối mặt nguy hiểm dĩ nhiên cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, huống chi, nòng vẫn bị người này cứng rắn kéo tới.

Nhận thấy động tác của nòng, Quân Lăng Duệ cũng không quan tâm tư nòng là gì, theo bản năng bước lên trước giấu nòng ở phía sau.

Thủ hộ, nam nhân có trách nhiệm.

Thanh Nguyệt không ngờ hẳn lại che chở mình, trong phút chốc, nhìn nam nhân lấy thân che chắn công kích cho mình, có chút ngốc trẻ.

Nòng đứng rất gần hẳn, chớp mũi cơ hồ dính vào lưng hẳn, khiến nòng tránh không được ngửi được mùi hương đặc biệt trên người hẳn, đó là một mùi thuốc nhân nhật, không tính nồng đậm nhưng lại rất đặc biệt, tâm lưng hẳn cao rộng, khiến người ta có cảm giác an toàn, giống như chỉ cần có hẳn ở đây, không cần lo lắng cái gì, hẳn sẽ gánh chịu tất cả.

Bỗng nhiên, trong lòng Thanh Nguyệt đau đớn, cổ họng co rút lại khiến nòng hít thở không thông, mũi nòng chua xót, cảm giác đau đớn lần nữa tập kích đến, khiến mắt nòng không tự chủ được bật kín một tầng hơi nước.

Đã từng, cũng có một nam nhân như vậy ngăn trước người nòng, nói, chỉ cần có hẳn ở đây, sẽ không để nòng chịu bất cứ thương tổn gì, chỉ cần có hẳn ở đây, tất cả đau đớn cũng sẽ không để nòng chịu đựng dù chỉ một chút.

Nhưng cuối cùng, tất cả bi thương của nòng đều là hẳn làm, toàn bộ đau đớn cũng do một tay hẳn tạo ra.

"Nạp mạng đi."

Theo một tiếng quát đặng đặng sát khí, sóng lưng rộng lớn trước mắt đột nhiên biến mất, gió đêm lạnh thấu xương vay lấy khiến đầu óc nòng rối loạn, tiếng binh khí va chạm chói tai liên tiếp truyền đến.

Thanh Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy Quân Lăng Duệ đã đánh nhau với những người áo đen, mỗi lần có người muốn đánh lên nòng, hẳn đều hoành thân ngăn chặn, không cho bất luận kẻ nào đến gần nòng, ý vị bảo vệ rất rõ ràng.

Nòng có thể nhìn được, công lực của Quân Lăng Duệ mạnh hơn mấy người này, nếu như đối kháng với bất kỳ một người nào trong mấy người này, hẳn tuyệt đối ở thế bất bại, coi như bị mấy người này vây công, mặc dù hẳn không thể chiến thắng, nhưng muốn bảo toàn tánh mạng chạy trốn vẫn dư thừa, nhưng hẳn không tính toán muốn chạy trốn, mà lựa chọn bảo hộ nòng, buộc hẳn phải lo trước phòng sau, khi đánh nhau với mấy người áo đen trong thời gian dài nên bắt đầu có chút cố hết sức.

Nhìn nam nhân trước mặt dần dần rơi xuống thế hạ phong, trong lòng Thanh Nguyệt có chút phức tạp, nhanh chóng sờ soạn tìm đồ trước ngực, nhưng nòng không phát hiện, đang lúc nòng cúi đầu, một đạo sát khí lạnh lẽo đột nhiên bắn nhanh về phía nòng.

Quân Lăng Duệ thấy vậy rét lạnh, không nghĩ ngợi nhiều chột lách người đưa tay không bắt lấy lưỡi kiếm, trong phút chốc, mùi máu tươi lan tràn trong không trung.

Thanh Nguyệt chột nghe tiếng gió vang lên bên tai, ngẩng đầu nhìn thấy hẳn đưa tay không bắt lấy lưỡi kiếm, mũi kiếm bị hẳn nắm chặt trong tay, máu tươi róc rách chảy ra, mũi kiếm chỉ trực diện cái trán của nòng.

"Ha ha ha., lần này xem ngươi còn có thể không chết nữa không?"

Mấy người áo đen công kích bên kia đột nhiên ngừng lại, ngông cuồng cười lớn.

Thanh Nguyệt nghe vậy chột nhìn về phía tay chảy máu của Quân Lăng Duệ, phát hiện máu này thế nhưng biến thành màu đen, hiển nhiên kiếm kia có độc.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Thanh Nguyệt bỗng nhiên hiện lên nồng đậm sát khí, độc được được nòng móc ra vừa nãy, phát tay bay về phía mấy người áo đen, rơi vào trên người bọn họ, tuôn ra một trận khói mù.

Mấy người áo đen đang cuồng tiếu không ngờ được nòng còn có một chiêu này, không cẩn thận hít một hơi, về mặt đại biến, nổi trận lôi đình gầm lên một tiếng liền vọt tới, thế công mãnh liệt giống như liễu mạng.

Quân Lăng Duệ cũng không quan nhiều huy kiếm lên ứng chiến, những người này như dã thú nổi giận hai mắt đỏ ngầu, dẫu có chết cũng phải giết được nòng, chiêu thức ngoan lệ, mang theo quyết tâm quyết tử, ép hẳn từng bước lui về phía sau.

Thanh Nguyệt không nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy, động tác của mấy người này rõ ràng cho thấy có tính kháng thuốc đối với độc được của nòng, chẳng lẽ.

Lúc Thanh Nguyệt đang hết sức khiếp sợ, không có chú ý đến Quân Lăng Duệ đang từng bước thối lui về phía nòng, thân thể lao đảo đụng vào nòng rồi ngã xuống, dưới tình thế cấp bách nòng vội vã kéo y phục của hẳn, không nghĩ rằng ‘xoạt’ một tiếng, kéo rách cái đai lưng trên cẩm bào, đôi chân trắng tấp bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nòng.

Chương 36: Rơi Xuống Vực Sâu

Bởi vì editor yemnhu2503 ngừng edit truyện này nên bắt đầu từ chương này trở đi, mình sẽ edit tiếp

Thanh Nguyệt cả kinh, thời điểm còn chưa kịp xấu hổ, một hình ảnh chợt lóe qua trước mắt nàng, sau đó nàng nhanh chóng rơi xuống đập vào núi đá cùng cây cối, nói một cách đơn giản - nàng bị hấn đụng rớt xuống vách núi đen. (=.=)

Quân Lăng Duệ hoảng hốt, cảm thấy mình giống như đã đụng phải cái gì, ngay sau đó y bào căng ra, một thanh âm xé rách y bào bỗng vang lên, hạ thân một mảnh trống trải, kinh ngạc quay đầu, vừa vận nhìn thấy nữ nhân hấn vừa mới bảo hộ sau lưng, trong nháy mắt ở trước mặt hấn rơi xuống.

Thấy một màn như vậy, hai mắt hấn tròn to, bất chấp đang đầu cùng nhiều người, bàn tay to duỗi ra muốn bắt lấy nàng, nhưng đã chậm một bước. Hấn chỉ kịp vươn tay chụp lấy mảnh y bào đã bị nàng xé rách. Thân ảnh của nàng gần như biến mất trong tầm mắt, ngay tại lúc hấn thất thần trong giây lát, một hắc y nhân đâm tới một kiếm hung hiểm, khiến hấn cả người lảo đảo kiếm rơi xuống vách núi.

Theo tiếng gió lướt qua, hai bóng người trong nháy mắt biến mất ở vách núi đen. Vài hắc y nhân liếc mắt nhìn vực sâu không thấy đáy, âm trầm nhìn nhau cười, đột nhiên xoay người rời đi.

Nhai Hạ có danh là Tuyệt Mệnh Cốc, tên như ý nghĩa, một người dù sống hay đã chết, một khi rơi xuống đều không có khả năng sống sót, hướng chỉ người đã trúng độc.

Giữa không trung, Thanh Nguyệt không thể điều khiển cơ thể, bên tai là tiếng gió vù vù, phía dưới lại một mảnh tối om. Trong lòng ngoài kinh ngạc ban đầu thì nhất thời chỉ còn có một loại cảm giác.

Hồi hộp.

"Vụt..."

Đang lúc nàng còn đang thương tiếc vừa mới sống lại không lâu đã phải hoàn trả cái mạng nhỏ này, chợt nghe thấy có cái gì đó xé gió lao đến, ngay sau đó một vật thể nặng nề đè lên người nàng, cả cơ thể trong phút chốc rơi xuống nhanh hơn.

Thanh Nguyệt bị đè đến mức ngực muốn thổ huyết, lại thấy có gì đó sau lưng gắt gao đem nàng vẩy vào một chỗ ẩm áp, quay đầu nhìn lại, trước mặt bỗng hiện lên đôi mắt đen đầy quen thuộc, sâu không đáy, tựa mặt hồ tĩnh lặng vạn năm.

Quân Lăng Duệ?

Nhìn thấy hấn, Thanh Nguyệt lòng đầy chấn động, hấn đây là...

"Bị người ta đánh lên." Không đợi nàng bắt đầu cảm động, Quân Lăng Duệ đột nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh như băng, khiến cho chút ẩm áp vừa mới nảy sinh trong lòng nàng bị đóng băng.

Nghe vậy, Thanh Nguyệt vội cúi đầu, che giấu sự xấu hổ của bản thân.

Thật là, thế nhưng hiểu lầm.

Cũng đúng, hấn vốn không có tình cảm gì với nàng, sao có thể vì nàng nhảy xuống đây được?

Thân thể hai người không ngừng rơi xuống vực sâu, Phật tổ không phụ lòng người, sau một hồi gió đêm không ngừng thổi qua cơ thể, không khí dần dần có độ ẩm, trước mắt bắt đầu có sương mù nhàn nhạt, không khí ẩm ướt mà rét lạnh.

Trải qua thời điểm kinh tâm động phách đối mặt với tử vong, nàng đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Lâu như vậy còn chưa rơi xuống đất, đủ để chứng minh chiều sâu của vực này, phỏng chừng không sống nổi.

Nghĩ lại cũng buồn cười, từ khi tỉnh lại, nàng luôn nghĩ muốn đi theo hỗ trợ phụ thân, cũng nghĩ trong quá trình đó bản thân có thể sẽ mất mạng, nhưng nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới mình sẽ chết kiểu này (>.<)

Lần trước chết quá đột ngột, nàng còn chưa kịp sợ hãi thì đã chết rồi. Mà lúc này đây, lần đầu tiên nàng phát hiện bản thân khi đối mặt với tử vong còn có thể thông dong, thậm chí mang theo một tia chờ đợi.

Trong lòng nàng vẫn rõ ràng, sở dĩ khi tỉnh lại nàng phát hiện bản thân đã ở trong thân xác của người khác vẫn tiếp tục sống như cũ, không phải vì nàng sợ chết, cũng không phải vì nàng hận muốn báo thù những người kia, mà là do nàng sợ vào âm phủ bản thân không thể đối mặt với những thân nhân (người thân) nàng hại chết. Cho nên nàng mới có thể chấp nhất tìm kiếm tin tức về Tử Mang quốc đến như vậy, giúp những người đã hoặc chưa bị hại khiến bọn họ còn có thể sống sót. Chỉ có như vậy thì về sau chết, khi nhìn thấy thân nhân, nàng mới cảm thấy bớt áy náy. Nhưng hôm nay...

Nghĩ đến đây, Thanh Nguyệt cười chua xót, trong mắt nhiều hơn một phần bất đắc dĩ, thôi thì cứ mặc cho tự nhiên đi.

Kì thật, trong cuộc sống nàng không có lưu luyến điều gì, ngược lại âm phủ là nơi nàng vẫn muốn tới.

Tuy mọi người ở Tô gia đối xử với nàng rất tốt, thậm chí phải nói là sùng nịch, nhưng dù sao đây cũng không phải thân nhân (người thân) của nàng, nàng không thể tìm thấy cái loại lòng trung thành đối với những thân nhân này, thật giống như ăn nhờ ở đậu nhà người khác. Mà trên thực tế, nàng chính là u hồn sống nhờ trên thân thể nữ nhi nhà người ta, nếu không phải bởi vì trong lòng áy náy, không dám gặp thân nhân của mình, sợ là nàng đã sớm không tồn tại ở nơi này.

Thực ra, nàng rất cô đơn, vẫn rất cô đơn.

Thị lực của Quân Lăng Duệ rất tốt, cho dù đang ở trong làn sương dày đặc, hắn vẫn nhìn thấy đôi mắt buồn tha thiết cả của nàng, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, trái tim giống như bị cái gì đó nắm lấy, rất khó chịu, bàn tay bất tri bất giác tăng thêm lực.

Nàng áy làm sao vậy?

Vì sao lại có cái ánh mắt không hề lưu luyến này?

Trên người đột nhiên đau đớn, nháy mắt kéo theo thần trí Thanh Nguyệt quay trở lại, hoàn hồn chống lại đôi mắt lo lắng kia.

Hắn...

"Bành!"

Một ý nghĩ tùy tiện vừa nảy lên trong đầu thì cơ thể đột nhiên rơi vào trong rét lạnh đến cực hạn, nước xung quanh tràn vào trong mũi nàng khiến nàng bị nghẹn đến lực phủ ngũ tạng đau nhức, toàn thân rét lạnh đến thấu xương, nháy mắt đồng cứng ý thức của nàng, trước mắt bỗng nhiên một mảnh tối đen.

Quân Lăng Duệ cũng bị cái rét bất thành linh này làm cho rùng mình, nhưng cũng may hắn đã sớm có phòng bị, hít một hơi thật sâu rồi ngừng thở trong làn nước, ôm chặt người trong lòng không để cả hai bị tách ra.

Bọn họ rơi xuống cực nhanh, lúc này, tốc độ của cơ thể mới dần dần chậm lại, cơ thể mềm nhũn ở trong lòng nói cho hắn biết, nàng đã lún vào hôn mê sâu, tình huống cực kỳ nguy hiểm. Vì thế, khoảnh khắc tốc độ hai người rơi xuống vừa mới chậm lại, hai chân hắn đã mạnh mẽ đẩy nước, mang theo nàng hướng phía trên bơi tới.

Một tiếng phá nước vang lên, Quân Lăng Duệ kéo nàng trôi lên khỏi mặt nước, trong bóng đêm thoáng thấy rõ phương hướng, nhanh chóng hướng về một phía mà bơi đi.

Thanh Nguyệt khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong một sơn động, cách bên người không xa có một ngọn lửa không lớn đang cháy, trong động ấm áp dễ chịu. Đối diện ngọn lửa, Quân Lăng Duệ nửa nằm nửa ngồi không nhúc nhích trên vách động, những sợi tóc hỗn độn che khuất nửa khuôn mặt, môi có chút thâm đen.

Hả?

Thanh Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới lúc ở trên vách núi đen, Quân Lăng Duệ bị đâm một kiếm, nàng nhớ khi đó máu trên tay hắn chảy màu đen, chứ không phải màu đỏ.

Nghĩ đến đây, nàng bật người dậy, bước lên vén sợi tóc che khuất nửa khuôn mặt của hắn, phát hiện mặt hắn đã tái xanh, hai mắt nhắm chặt, rõ ràng là đã hôn mê bất tỉnh. Lấy bàn tay đang đặt ở bụng hắn ra, vừa vận nhìn thấy vết thương sâu đến nỗi có thể thấy được xương cốt, động lại vài vết máu đen.

Thấy một màn như vậy, Thanh Nguyệt không khỏi cảm thấy sợ hãi, vội vàng bắt mạch cho hắn, thế nhưng lại không thấy mạch đập. Nếu không phải thấy hô hấp rất nhỏ của hắn, nàng cơ hồ cho rằng hắn đã đi gặp Diêm Vương.

Chết tiệt!

Sau khi chẩn đoán thương thế của hắn, Thanh Nguyệt rửa sạch một tiếng, theo bản năng vươn tay vào trong tìm đồ, sững sờ, bởi vì những vật mạng theo bên mình đều biến mất không thấy, trên mình chỉ mặc một chiếc áo choàng, hiện lên làn da trắng nõn chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không Tính Phụ Trách Sao?

Sao lại thế này?

Giật mình nhìn lại chiếc áo choàng trên người mình, Thanh Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới một màn trước khi hôn mê, hình ảnh nàng bị ngập trong dòng nước, nước lạnh như đóng băng khiến cho lục phủ ngũ tạng của nàng đau đớn, hết thảy cảm giác đều chân thật.

Là hấn cứu nàng ư?

Nhớ tới lúc trước khi mất đi ý thức, bàn tay to của hấn chỉ ôm chặt lấy bên hông nàng, Thanh Nguyệt nhìn hấn, trong ánh mắt có chút phức tạp.

Thật không biết, hấn nghĩ gì mới không đem nàng ném đi. Dù sao, hai người cũng gặp nhau không nhiều lần lắm, còn chưa đến nỗi hấn phải liều mình cứu giúp, không phải hay sao?

Từ từ đề xuống mớ suy nghĩ lộn xộn của chính mình, nhìn xung quanh động, nàng mới phát hiện y phục dạ hành của nàng nằm ngay trên chỗ nàng vừa tỉnh lại, bên cạnh còn có vài bình sứ, nàng mở một chai ra, thế nhưng phát hiện vật ở bên trong đã biến mất.

Không có?

Sững sốt nhìn bình sứ trống rỗng, nàng cúi đầu nhìn vài chai khác, mở ra toàn bộ bình sứ, bên trong được (thuốc) của nàng không hề thiếu nửa phần, nói cách khác, chỉ có bình sứ kia là không thấy được, hấn là đã bị người khác ăn mất.

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng phút chốc liền trầm xuống, đi vài bước đến bên người Quân Lăng Duệ, lại cảm bàn tay to tinh tế của hấn lên bắt mạch lần nữa, theo thời gian trôi qua, nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật hiển nhiên, trong cơ thể hấn có vài loại độc, trong đó một loại đã muốn tiêu tán làm cho người khác rất khó phát hiện, cơ hồ giống như là không có. Một loại khác cực bá đạo, hấn là đã ở trong cơ thể hấn một thời gian rất dài, mà cuối cùng là loại nàng cực kì quen thuộc, đúng là giải độc đan mà nàng tìm không thấy. Lúc này, được tính giải độc đan cùng độc tính của loại độc bá đạo kia đang va chạm trong cơ thể hấn. Hấn sở dĩ hôn mê bất tỉnh cũng là vì nguyên do này.

"Coi như ngơoi may mắn." Xác định hấn hiện tại chỉ bị hôn mê mà không có nguy hiểm đến tính mạng, Thanh Nguyệt trừng mắt tức giận nhìn cái người đang hôn mê ở trước mắt, nhẹ nhàng buông bàn tay của hấn ra.

Hấn xem giải độc đan là kẹo đậu à? Càng nhiều càng tốt?

May mắn là ở trong cơ thể của hấn có loại độc bá đạo kia, giải độc đan vừa vặn có tác dụng tương khắc, bằng không, ăn nhiều giải độc đan đến như vậy, cho dù hấn không trúng độc thì cũng bị liên lụy đến tính mạng.

Biết hấn đã không có trở ngại gì, Thanh Nguyệt mới thở phào một hơi, mở lòng bàn tay của hấn ra nhìn miệng vết thương dử tợn kia, huyết nhục (*) màu đen sau khi bị ngâm trong nước đang có xu hướng lở loét, nếu như không xử lý tốt, có khả năng sẽ tạo thành một căn bệnh khác, đến lúc đó cho dù có giải được độc, hấn cũng sẽ "đi đòi nhà ma" (**).

(*) Huyết nhục: máu thịt

(**) Đi đòi nhà ma: chết

Đáng tiếc đồ tùy thân nàng mang theo ngoại trừ giải độc đan thì còn lại đều là độc dược, căn bản không có dược chữa chướng, hiện tại chỉ có thể ra ngoài tìm.

Nghĩ đến đây, nàng thêm mấy khúc gỗ vào trong đồng lửa đang sắp tắt, chờ lửa cháy bùng lên mới hướng cửa động đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi động, lập tức đập vào mắt nàng là hàn khí đông lạnh lạnh đến run người, đưa mắt nhìn, lúc này mới phát hiện, đây là một sơn cốc hình tròn, cách phía trước không xa là một hồ nước lớn tĩnh lặng, trên mặt đất có đủ loại thực vật, xung quang là vách núi thẳng tắp, sương mù lượn lờ che đầy bầu trời, khiến cho người ta không thể nhìn ra trời nắng hay trời đầy mây, chỉ biết ước chừng bây giờ hấn là trời đã sáng.

Nàng thoáng xem xét một chút phong cảnh xung quanh, ánh mắt liền dừng trên đám thực vật, tìm kiếm cây sỡ.

May mắn thay, nơi này được thảo không ít, mà còn đều là loại tốt nhất, ngay cả dược thảo ngày thường ít thấy. Nơi này cái gì cần cũng đều có, đồng thời vui sướng, rất nhanh liền tìm thấy cây sỡ rồi chạy về trong động, móm lên miệng vết thương ở lòng bàn tay của Quân Lăng Duệ, sau lại chẩn mạch tượng cho hấn, xác định mạch đập đã dần dần trở về bình thường mới yên tâm để hấn lại trong động, xoay người chạy ra ngoài, xem xét tình huống xung quanh.

Suốt một ngày, nàng trừ bỏ đôi khi trở về động xem xét tình huống bên ngoài của Quân Lăng Duệ thì đều di chuyển trong sơn cốc.

Sơn cốc không tính là quá lớn, nhưng bởi vì thường xuyên quay lại xem xét thương thế của Quân Lăng Duệ mà trì hoãn không ít thời gian. Lúc này đây, nàng ước chừng dùng cả một ngày mới có thể đi hết một vòng quanh sơn cốc, cho đến chạng vạng, nàng mới thập phần mỏi mệt kéo lê hai chân, mang

theo vài loại dược thảo trở về sơn động.

Thấy mặt hắn đã hết xanh xao cùng với sắc đen trên môi đang dần dần biến mất, nàng lại bôi dược mới trên lòng bàn tay hắn, xong mới ăn vài quả dược thảo thăm hỏi một chút cái bụng đang điên cuồng "biểu tình", sau đó cứ như vậy ngây ngốc ngồi nhìn ngọn lửa đang nhảy múa.

Trải qua một ngày thăm dò, nàng phát hiện nơi này bốn phía đều là núi, trừ bỏ hồ nước lớn tĩnh lặng kia cùng vách núi, nơi này hầu như không có chim bay cá nhảy, không có sơn động khác, không có đường ra, càng không có đồ ăn, đương nhiên, ngoại trừ thực vật cùng mấy quả dược thảo ở khắp nơi.

Nói đơn giản, nơi này bị ngăn cách với bên ngoài, trừ phi nàng hóa thân phi điều (cũng không rõ lắm bốn chữ này), nếu không tuyệt đối không có khả năng ra ngoài.

Nàng không muốn làm người rừng a! TT^TT

Thanh Nguyệt trầm kêu một tiếng, càng nghĩ càng phiền chán, bàn tay dùng sức vò, phát tiết trên đầu khiến cho mớ tóc đen lộn xộn hết cả lên. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân đang nhàn nhã hôn mê bất tỉnh mà không phải lo lắng bất an như nàng, hận không thể cắn rứt miếng thịt trên người hắn.

Phát tiết xong, tâm tình dần bình tĩnh lại, lần nữa xem xét miệng vết thương của hắn rồi dựa vào sơn động mà ngủ. Đương nhiên, trước khi nhắm mắt nàng cũng không quên hung hăng lườm cái tên đầu sỏ gây nên chuyện.

Như thế nào mà gặp phải hắn?

Tuy rằng hắn cứu nàng, nhưng cũng không thể không nói sự thực nàng bị hắn liên lụy.

Trong sơn động, chỉ có âm thanh của nhánh cây bị thiêu đốt vang lên lách cách. Quân Lăng Duệ chậm rãi mở mắt, không tiếng động nhìn chăm chú nữ tử đang nặng nề ngủ bên người, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, nội tâm tăng tăng gọn sóng.

Sáng sớm, Thanh Nguyệt dần dần tỉnh dậy, mở mắt, đập vào mắt chính là một cái động thô ráp. Thấy một màn như vậy, nàng đầu tiên là có chút sững sốt, sau đó nhớ lại chính mình hiện đang ở đâu, ánh mắt theo ý thức tìm kiếm bóng dáng của Quân Lăng Duệ, lại phát hiện trong sơn động thế nhưng không có một bóng người.

Người đâu?

Nàng cá kinh, vội vàng đứng lên, nhìn một vòng xung quanh sơn động nhưng không thấy bóng hình của Quân Lăng Duệ, lập tức hướng phía ngoài động phóng đi, nhưng vừa vọt tới cửa động nàng liền mạnh mẽ dừng lại, nhìn phía trước mà ngây ngẩn cả người.

Giữa sơn cốc, Quân Lăng Duệ một tay cầm nhánh cây đứng yên ở bờ hồ, chăm chú nhìn mặt nước. Áo choàng trắng noãn trên thân nhiễm đỏ một tầng huyết sắc sau lưng, chiếc quần cẩm bào xắn lên, lộ ra hai bắp chân rắn chắc.

Bắp chân?

Thanh Nguyệt bỗng nhớ tới tình cảnh khi rơi xuống vách núi đen, trên mặt lập tức nóng như thiêu đốt, xấu hổ đứng ở cửa động, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Tuy rằng lúc đó là ban đêm, ánh sáng không rõ, hạ thân trần của hắn cũng chỉ chột lóe qua trước mắt nàng, nhưng hai chân thon dài thẳng tắp của hắn, cái mông rắn chắc, "cơ bắp" giữa cặp chân thể hiện độ "mạnh yếu", tất cả đều đọng lại trong mắt của nàng.

Yết hầu bỗng nhiên thực ngứa, rất muốn ho khan, nhưng nàng... không thể.

Ngày đó nàng thật sự là không phải cố ý đi nhìn nơi đó của hắn, mà là nàng khi đó căn bản không còn lựa chọn nào khác.

Thanh Nguyệt đỏ mặt, lặng lẽ cử động hai chân, đang định vụng trộm chuồn trở về, bên tai lại vang lên thanh âm trầm thấp của hắn.

"Không tính phụ trách sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ta Sẽ Thú Nàng

(*) Thú = Cưới. Đây là cách nói của người của người cổ đại.

Phụ trách?

Phụ trách cái gì?

Lời này không khác gì tiếng sét khiến cho đồng chí Thanh Nguyệt đang tiến lùi không xong bị trì hoãn. Cước bộ lui về sau đột dừng lại, gương mặt thấy Quân Lăng Duệ vẫn duy trì tư thế như cũ, thậm chí động tác cầm nhánh cây cũng không có biến hóa gì, thật giống như câu nói vừa nãy không phải là hắn nói.

Thấy hắn sau một lúc lâu mà vẫn không nhúc nhích, Thanh Nguyệt nghi hoặc nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ mình nghe nhầm?

Quên đi, quên đi nói hay không làm gì, coi như bị ừ tai cái gì cũng không nghe thấy cho rồi!

Cặp mắt Thanh Nguyệt chuyển động, hướng phía bóng dáng hắn cười cười, sau đó nhấc chân tiếp tục động tác của chính mình, không nghĩ rằng, nam nhân giống như đợi đứng khoảnh khắc nàng chuồn êm, khi cước bộ nàng vừa nhấc lên, âm thanh không nhanh không chậm nhưng lạnh băng truyền đến.

"Trong sơn động có cái gì hấp dẫn nàng? Lại đây."

Thanh Nguyệt vừa nâng chân đột nhiên dừng lại giữa không trung, rất khó chịu đối với ngữ khí ra lệnh của hắn, đơn giản cũng không giả bộ, nín thở ho một tiếng hướng hắn đi đến.

Quên đi, đối mặt với hắn có cái gì không tốt?

Cùng lúc đó, nhánh cây trong tay Quân Lăng Duệ đột nhiên hướng mặt nước rơi xuống, sau đó lại nổi lên, mặt nước vốn đang yên tĩnh lập tức xuất hiện một con cá.

"A, có cá a~!" Vừa thấy có cá, Thanh Nguyệt nhất thời quên mất chần chờ lúc nãy, mặt mày hớn hở nhanh như chớp chạy qua, phát hiện bên cạnh hắn lúc này đã có vài con cá khác nằm trên mặt đất, đôi trông mắt nàng nhìn chăm chăm không rời đám "đồ ăn" ấy.

Có trời mới biết, ăn quả tử cả một ngày trời, răng của nàng như muốn nhũn ra, miệng đắng ngắt, trong bụng lại cào cào khó chịu. Cũng là do nàng không chú ý nhiều, ngày hôm qua sao lại không phát hiện trong hồ này có cá? Nếu biết vậy thì nàng đâu phải ăn cái thứ khó nuốt này!

"Nàng phụ trách đem cá đi xử lý, xong đốt lửa nướng vừa chín tới là có thể ăn." Nhìn cặp con ngươi lờ lờ phát sáng của nàng, Quân Lăng Duệ không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười.

"Há?" Nghe thấy lời hắn, Thanh Nguyệt có chút sững sốt, chẳng lẽ hắn nói phụ trách chính là cái này?

"Không được à?" Thấy vẻ mặt nàng đại ra, Quân Lăng Duệ hơi nhíu mày, sau đó tựa hồ như hiểu được gì đó, rồi khỏi bờ hồ, cầm cành cây đưa cho nàng, nói, "Vậy thì để ta làm, nàng tới câu cá đi!"

Sau khi nói xong, giống như nghĩ đến cái gì, rất không tin tưởng hỏi lại, "Câu cá, đừng nói nàng không biết đấy nhé?"

Thanh Nguyệt bị ánh mắt khinh thường của hắn kích thích thiếu chút nữa phun máu, tức giận đoạt lấy nhánh cây, đứng ở vị trí bờ hồ ban nãy hắn vừa đứng.

Cái gì mà "đừng nói nàng không biết đấy nhé"? Nàng vốn biết! Vừa rồi chẳng qua nghĩ lại câu nói ban đầu của hắn nên nhất thời không phản ứng, sao hắn có thể cho rằng nàng mù tịt về thứ này?

Bất quá, so với xử lý cá máu chảy đầm đìa, nàng muốn đi câu cá hơn, ít nhất sẽ không làm cho cả người đầy mùi tanh.

Hai người, một chuyên chú xử lý cá, một lại ngưng thần tĩnh khí nhìn chăm chăm mặt nước chờ cá cắn câu, nam tử tuấn dật, nữ tử thanh lệ, như một bức tranh thủy mặc vẽ phong cảnh tĩnh lặng.

Thật lâu sau, Thanh Nguyệt lại chỉ bắt được một con cá, không bởi vì kỹ thuật của nàng kém, mà là bởi vì nơi này cá vốn không nhiều, chờ cả nửa ngày mới có một con chậm rì rì bơi tới, liền lập tức bị nàng câu lấy.

Cá ít như vậy, hắn rốt cục là ngây người ở đây bao lâu mới câu được chúng?

Thanh Nguyệt động động thân mình có chút tê cứng, nghi hoặc nhìn nam nhân đã bắt đầu nướng cá, rồi lại quay đầu nhìn mặt hồ.

Cứ như vậy mà đi xuống cũng không phải biện pháp tốt, rốt cục là chờ bao lâu nữa mới câu đủ cá cho hai người ăn?

Nghĩ đến đây, hai mắt nàng bỗng nhiên phát sáng, ném nhánh cây trong tay qua một bên bỏ chạy.

Nàng nhớ rõ ngày hôm qua khi nàng đi dạo xung quanh cốc, từng nhìn thấy vài loại thảo mộc, trộn chúng vào nhau vừa vặn có thể tạo thành loại mồi tuyệt hảo hấp dẫn cá.

Bên người chợt nổi lên cơn gió nhẹ, nữ nhân vừa rồi còn đứng ở bờ hồ đã không thấy bóng dáng, Quân Lăng Duệ lẩm nhẩm một chút đã nướng ra mùi cá nướng, ánh mắt xẹt qua ý cười, đối với hành động của nàng tuyệt không ngoài ý muốn.

Với tính cách của hắn, có thể kiên trì bất động thời gian dài như vậy, xem như là phá lệ đi.

Sau khi cá nướng xong, Thanh Nguyệt cũng đã trở lại, sau đó liền ngồi xồm bên bờ hồ mân mê thứ gì đó.

Quân Lăng Duệ thấy thế liền đi đến bên cạnh nàng, cầm trong tay thanh cá nướng đang tỏa hương thơm từ phía, nói, "Ăn đi, còn lại cứ để ta."

"A." Thanh Nguyệt không chút khách khí cắn một miếng cá trên tay hắn, hài lòng gật gật đầu, vị không tệ, ít nhất so với nàng nướng ngon hơn nhiều, trong lòng nghĩ vậy, tay đã vung lên, hợp tình hợp lý nói, "Không cần, người đi nướng cá đi, để ta câu là được rồi."

Quân Lăng Duệ nhìn thanh cá đã bị cắn một miếng trên tay, có chút dở khóc dở cười, thấy nàng lại bắt đầu mân mê bắt tay vào làm này nọ cũng không phản đối, thậm chí cũng không để ý đến thanh cá đã bị nàng cắn dở mà trực tiếp ăn luôn, rồi lại tiếp tục nhiệm vụ nhóm lửa nướng cá, mà Thanh Nguyệt thì đem đồ tốt đã làm xong ném vào trong nước, sau đó liền hồi hộp nhìn chăm chăm vào mặt nước chờ cá tới.

Quả nhiên, mới vừa rồi còn chờ nửa ngày mà chẳng thấy một con, bây giờ tốp năm tốp ba lại bắt đầu bơi đến. Thanh Nguyệt thấy thế thì không tiếng động cười lớn một cái nhìn mặt hồ trong suốt, nhánh cây trong tay vung lên vùn vụt, ngay lập tức câu đủ cá cho sức ăn của hai người.

Quân Lăng Duệ kinh ngạc nhìn một màn này, trong mắt nhiều hơn một chút ý vị sâu xa.

Thanh Nguyệt mang theo "thu hoạch" đi đến bên cạnh hắn, tươi cười đầy mặt nói, "Nè, toàn bộ giao cho người, ta chờ ăn a~!"

Như này thật tốt, rốt cục cũng có ăn.

"Được." Quân Lăng Duệ cười, đem cá vừa vớt chín tới để vào trong tay nàng, sau đó đem một con cá khác đã được xử lý tốt đặt trên ngọn lửa tiếp tục nướng.

Mỹ thực trước mặt, Thanh Nguyệt không phát hiện thấy hắn khác thường, chỉ tập trung ăn cá nướng, sau đó lại trở mắt nhìn hắn nướng con khác, cặp mắt phát sáng cùng bộ dáng kia biểu hiện muốn ăn vô cùng. Mà ánh mắt của Quân Lăng Duệ một lần lại một lần nhìn thoáng qua tiểu nữ tử thèm ăn kia, quang mang trong mắt cũng càng ngày càng âm áp, càng ngày càng ôn nhu.

"Ta sẽ phụ trách." Thật lâu sau, ngay tại thời điểm hai người đang ăn, Quân Lăng Duệ bỗng nhiên nói ra một câu.

"Hả?" Động tác ăn cá của Thanh Nguyệt dừng lại, mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn.

Nam nhân này thật "quái", vừa rồi hắn nói muốn mình (Thanh Nguyệt) phụ trách, hiện tại lại nói hắn muốn phụ trách, bất quá chỉ là nướng cá mà thôi, phụ trách cái gì?

"Về sau ta sẽ thú nàng." Quân Lăng Duệ nói xong, ánh mắt cố ý dừng lại một chút trước ngực nàng, ngữ khí bình thản nhưng mang theo một tia chắc chắn.

Lời này quá mức đột ngột khiến cho Thanh Nguyệt bị nghẹn miếng thịt ở cổ họng, đặc biệt khi nhìn đến ánh mắt của hắn dừng ở trước ngực mình, gương mặt giống như bị lửa thiêu đốt, đỏ gay mà nóng hổi. Hơn nửa ngày, nàng mới nuốt xuống được miếng cá kia, giận tím mắt hắn, hờn hển quát, "Thú cái đầu người, ta đã có vị hôn phu."

Tất cả bình sứ đựng được nàng đều cất giữ ở trong người, nếu nói hắn không chạm vào mình (Thanh Nguyệt) mà lấy ra mấy thứ kia, nàng tuyệt đối không tin!

Đối với việc nàng thẹn quá hóa giận, Quân Lăng Duệ tựa hồ có chút không hờn giận, con người đảo qua khuôn mặt đỏ bừng của nàng, thấp giọng nói, "Hắn ta muốn từ hôn."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thật Không Hài Hước

Editor: Bạch Nguyệt

Từ hôn?

Hắn ta nói từ liền từ thật?

Thanh Nguyệt nghẹn họng trợn tròng mắt nhìn hắn, mắt to nháy rồi lại nháy, miệng giật giật cả nửa ngày mới miễn cưỡng bật ra một câu.

"Từ cái đầu người."

"Nàng... thích Bạch Dật Hiền?" Quân Lăng Duệ nhớ tới một màn trên đại điện kia, hơi híp mắt trầm ngâm hỏi.

"Phi, người thích hẳn thì có." Thanh Nguyệt lập tức xì một tiếng khinh miệt, vung tay ném qua xương cá còn chưa cắn sạch sẽ đầu.

Đi thích cái tên mất cao hơn đầu dúi trá đầy người Bạch Dật Hiền? Buồn cười!

"Vậy tại sao nàng không từ hôn?" Nhánh cây trong tay Quân Lăng Duệ không nhanh không chậm chắn lại, cái đầu xương cá kia liền rơi xuống.

"Liên quan gì đến người." Thanh Nguyệt trừng mắt, không muốn tiếp tục nói chuyện cùng hắn, đứng dậy muốn rời khỏi.

Nói đến đây nàng liền nín thở, nếu không phải Tô Kính Tùng nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi của Bạch gia, hôn sự này nàng đã sớm hủy bỏ. Bạch Dật Hiền, nhớ tới nam nhân này lại tức giận răng nghiến lợi, dúi trá lại còn làm ra vẻ thanh cao tự đại, cứ chờ xem, sớm muộn gì nàng cũng sẽ khiến hắn không chịu nổi.

Trong kinh thành, Bạch Dật Hiền đang bị cảm tức ngồi trong nhà đọc sách, đột nhiên hắt hơi một tiếng vang dội, khịt khịt cái mũi, nhìn lên ánh mặt trời trên không trung, không khỏi có chút sững sờ.

Hôm nay thời tiết tốt như vậy, làm sao mà sống lưng lạnh lẽo thế? [Bạch Nguyệt: Tương lai nói rằng ông anh sẽ thua thảm hại dưới tay Thanh Nguyệt tỷ đấy, Bạch Dật Hiền à!"])]

"Mà trái lại nếu ta không phụ trách như trong lời nói, chẳng phải là rất không giống nam nhân?" Ánh mắt Quân Lăng Duệ nhìn nàng đột nhiên đứng dậy, hẳn ngẩng đầu mỉm cười, lộ ra đường cong duyên dáng.

"Người không cần phải giống nam nhân, về sau quân cho tốt cái miệng của mình là được, ta không cần người phải phụ trách, nếu không, ta cho người biết tay." Thanh Nguyệt sau khi hung tợn cảnh cáo, vừa định rời khỏi thì lại thấy động tác ngẩng đầu của hắn, vốn là lạnh lùng mang theo vài phần cứng rắn, vậy mà lúc ngẩng đầu, động tác lại mang theo vài phần ôn nhu, nàng không khỏi lập tức dừng cước bộ, ánh mắt soi mói nhìn hắn, cười hắc hắc, "Chỉ bằng gương mặt này của người, cho dù không giống nam nhân, làm thái giám cũng sẽ có tiền đồ xán lạn."

Nghe nói như thế, khuôn mặt Quân Lăng Duệ không khỏi cứng đờ, tiện đà che dấu một chút tinh quang nơi đáy mắt, tựa tiểu phi tiểu[1] nói, "Dù sao thì ta với nàng sờ cũng sờ qua ôm cũng ôm qua, làm thái giám... không tốt lắm đâu!"

[1] Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Thanh Nguyệt nhất thời cảm thấy trên đầu đầy hắc tuyến, hàm răng nghiến ken két.

Cái gì mà sờ cũng sờ qua ôm cũng ôm qua?

Lời này có thể tùy tiện nói sao? Truyện cập nhật nhanh nhất tại Wattpad bachnguyet22 của editor Bạch Nguyệt.

Quân Lăng Duệ lẳng lặng nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại có hứng thú chờ phản ứng của nàng. Mà trên mặt nàng nguyên bản lạnh như băng lại hiện lên một chút tươi cười, nhợt nhạt cười thần nhiên, mỉa mai lan tràn, khiến người ta không tự chủ được mà thất thần.

Ngay tại thời điểm Quân Lăng Duệ thoáng thất thần, ý cười nơi đáy mắt Thanh Nguyệt đột nhiên thối lui, bàn chân không hề báo trước nâng lên, hướng ngực hắn mà hung hăng đập tới, cho dù Quân Lăng Duệ sau lại cảm thấy không đúng mà nhanh chóng phản ứng, cũng đúng lúc bị đá trúng, lập tức thét lớn một tiếng, nhanh chóng phản ứng ôm kín ngực.

"Người xem, hiện tại ta cũng đã sờ qua người, người không cần phải lại phụ trách với ta, ta cũng không cần phải phụ trách với người, hai ta không ai nợ ai, thật tốt." Thanh Nguyệt mỉm cười thu chân lại, cũng không quản Quân Lăng Duệ có nổi trận lôi đình hay không, nghênh ngang xoay người rời đi.

Quần chi hân có phải vương gia hay không, có thể đắc tội hay không, hiện tại đang ở sơn cốc chứ không phải hoàng cung, có thể đi ra ngoài hay không rồi nói sau, không nói ác thì sao trôi được con tức nàng ghen nửa ngày.

Này cũng kêu sờ?

Quân Lăng Duệ trong lòng âm thầm cười khò, ôm chặt lồng ngực đang đau, kinh ngạc nhìn bóng dáng nàng tiêu sái rời đi.

Sớm biết nàng kiêu ngạo bá đạo, hiện tại mới biết được, nàng căn bản chính là tâm ngoan thủ lạt[2], hẳn bây giờ còn đang bị thương đây, cư nhiên dùng lực lớn như vậy đá hắn.

[2] Tâm ngoan thủ lạt: thủ đoạn ngoan độc.

Nửa ngày, Quân Lăng Duệ mới cảm thấy khí huyết cuộn cuộn trong ngực dịu đi một chút, lúc này mới tiếp tục hành động nướng cá còn bỏ dở, nhớ lại khuôn mặt linh hoạt sinh động kia, lắc đầu nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng.

"Thật không hài hước!"

Thanh Nguyệt một đường trở về son động, đối với bản thân vừa rồi xúc động cũng có điểm nghỉ mà sợ. Mặc kệ như thế nào Quân Lăng Duệ cũng là vương gia đương triều, cái này nếu không tốt, về sau, nàng chưa chắc có thể dễ chịu.

Nhưng trái lại nàng nghĩ, dù sao thì làm cũng đã làm, sao phải sợ hấn làm gì? Bình đến tướng chặn nước đến đất ngăn, mặc kệ nó.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức không dè dặt nữa, cổ kị trong lòng cũng vui đi nhiều, lập tức cảm lên đồ đạc, chuẩn bị quan sát son cốc này một lần nữa.

Kế hoạch hành động này nên càng sớm rồi đi nơi này càng tốt, đối mặt với nam nhân kia, nàng căn bản không thể bình tâm tĩnh khí[3], mặc kệ là ấn nhẫn hay tức giận, tóm lại kia rất không giống tính tình bình thường không quá quan tâm của nàng. Tựa như mỗi lần hấn nói một câu, có thể dễ dàng khơi mào tính tình của nàng, cảm giác này thật không tốt. (Chúc mừng, tỷ đã chuẩn bị sập hố của Duệ ca rồi! >0<)

[3] Bình tâm tĩnh khí: bình tĩnh

Càng như vậy, nàng lại càng cảm thấy nam nhân này có chút sâu không lường được, giống như con sói bình thường che dấu rất lợi hại, chỉ chờ thời cơ thích hợp nuốt chửng con mồi.

Sau khi ra khỏi son động, tâm tình nàng bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt lướt qua bờ hồ, thấy hấn vẫn như cũ đưa lưng về phía mình nướng cá, huyết sắc sau lưng dính lấy sương áo bào có chút chói mắt.

Nhìn đến đây, Thanh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không chút do dự xoay người đi tới hướng khác.

Bởi vì hôm qua hấn tựa vào vách động cho nên căn bản không phát hiện vết thương sau lưng, lúc này, thời điểm ăn cá vừa rồi nàng còn suy nghĩ, vì báo đáp hấn nướng cá nên muốn giúp hấn xử lý một chút miệng vết thương, hiện tại xem ra, thật sự không quan trọng nữa rồi.

Son cốc không lớn lắm, ngày hôm qua nàng có tìm hiểu qua một lần, nhưng vì chăm sóc cho Quân Lăng Duệ nên nàng chỉ nhìn sơ một chút, khó tránh khỏi sẽ có nơi quên mất, lúc này đây nàng đứng lên tìm hiểu càng thêm cẩn thận, nhưng ngoại trừ đá tảng khắp nơi và thực vật ra, nàng vẫn không thu hoạch được gì.

Theo thời gian trôi đi, ánh sáng trong son cốc dần dần chuyển tối, Thanh Nguyệt nhụt chí ngồi xuống tại chỗ ngay trên một sườn núi thấp, ngửa đầu nhìn mây trôi trên đỉnh núi, về mặt phiên muộn.

Không phải nàng sẽ bị nhốt trong này cả đời đấy chứ?!

Thanh Nguyệt càng nghĩ càng bức bối, nhìn trời thật lâu, nằm trên cỏ, bỗng nhiên hướng bầu trời phát ra một tiếng rống giận cực kì "thảm thiết".

"Aaaa..."

Tiếng thét lớn kia không ngừng quanh quẩn trong son cốc yên tĩnh, thanh âm thật lâu không ngừng làm cho lòng tơ người ta không khỏi dưng dưng.

Thét xong, trong lòng nàng cảm thấy sáng khoái rất nhiều, một trận gió mát đột nhiên vụt qua, trước mắt liền hiện lên gương mặt nam nhân hồi hộp.

Một màn này làm Thanh Nguyệt sợ tới mức run run mạnh mẽ ngồi dậy, cái trán vừa vịn đập vào đôi chân của người tới, quần áo đúng lúc nhẹ nhàng phiêu động, cặp bắp chân trần trụi kia liền lập lòe trước mắt nàng.

Nha, sao lại xui xẻo như vậy?

Thanh Nguyệt nhìn cặp bắp chân trước mặt, tình cảnh ban đêm ngày đó tràn ra trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng, không rõ là vì đau hay vì ngượng ngùng, hai tay theo bản năng ôm mặt. (Mị thiên vì lý do sau hơn:D)

"Sao vậy? Nàng đau à?" Quân Lăng Duệ tưởng rằng mình làm đau nàng, vội vàng cúi người mở tay nàng ra xem xét.

"Đừng đụng vào ta, ta không sao." Thanh Nguyệt rất không thích ngữ khí ôn hòa khác thường của hấn, không cho hấn nhìn thấy bộ dáng quẫn bách của bản thân.

"Không sao? Không sao mà nàng kêu thảm như vậy?" Quân Lăng Duệ mặc kệ, một phen gỡ tay nàng ra, nhìn hai má nàng đỏ bừng, tuyệt không tin tưởng lời nàng.

Thảm?

"Người bốt thả rắm..., ơ?" (Nguyên văn nhé các bác!) Nhớ tới bản thân mới vừa rồi còn gào thét, Thanh Nguyệt xấu hổ ho khan một tiếng, tức giận đang muốn phản bác lại thì bỗng nhiên ngậm ngẫn cả người, bởi vì nàng phát hiện vừa nãy giây giữa, mông ở dưới mặt cỏ tựa hồ bị lọt xuống hố.

"Sao vậy?" Thấy bộ dáng nàng quả thật không giống có việc gì, Quân Lăng Duệ vừa mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, đã thấy nàng bỗng nhiên bất động, hoài nghi hỏi.

"Tránh ra tránh ra!" Thanh Nguyệt không còn tâm tình đấu võ mồm cùng hấn, hướng hấn vung vung tay như đuổi ruồi, xoay người đứng lên nhìn chằm chằm chỗ mình vừa ngồi, tim đập thành thịch.

Động tác nàng không chút khách khí khiến Quân Lăng Duệ nhú mày nhìn thẳng vào nàng, tuy rằng bởi vì sự việc vừa rồi nàng không ấn nhẫn với hắn có vài phần chân thật, nhưng thái độ ghét thì còn chờ xem xét lại. Bất quá, hắn cũng không nói gì, mà lui ra sau hai bước nhìn theo ánh mắt nàng, lập tức hai mắt lóe sáng.

Chỉ thấy trên sườn núi này rõ ràng có chỗ lún xuống, mà diện tích lại không nhỏ, ước chừng lớn bằng hai người, nhìn giống như một cái cửa động hình tròn vậy.

Làm một cuộc khảo sát độc giả, mọi người hãy dành chút thời gian bầu cho nhân vật mình yêu thích nhé! Thân ái! (*^_ ^*) [Lời của tác giả]

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hang Động Bí Ẩn

Quân Lăng Duệ nhìn xem chỗ lõm xuống so với mặt đất, lại nhìn sang khuôn mặt vui mừng của Thanh Nguyệt, ánh mắt lộ ra chút kinh ngạc.

Đây là....., làm thế nào mà nàng phát hiện được?

Thanh Nguyệt cũng mặc kệ hắn đang nghĩ gì, đôi tay duỗi một cái nhỏ hết những thực vật ở tại đó, nhưng nàng vừa cử động, một bàn tay to chợt bắt lấy cánh tay của nàng.

"Khoan đã, chờ ta một lát, ta lập tức trở lại." Quân Lăng Duệ nói xong, không đợi nàng đáp lại liền xoay người dùng khinh công bay ra khỏi đây.

Chờ cái đầu nguoi.

Thanh Nguyệt bĩu môi, không để ý lời nói vừa rồi của hắn, hai tay tiếp tục nhổ ra những thực vật mà nàng cho là chướng mắt, rất nhanh bàn tay của nàng tràn đầy vết xước nhỏ do cây cỏ cứa vào, phía dưới thảm cỏ là rất nhiều lá khô, cành khô nằm trộn lẫn với dây leo tạo thành một lớp che phủ khá dày nên cũng khó có thể nhìn thấy được bên trong là cái gì, điều này rõ ràng là không phải hình thành chỉ trong một hai năm.

Chỉ chốc lát sau, Thanh Nguyệt liền há miệng thở dốc, dùng tay, nhìn hai tay đã bị xước đến chảy máu, không khỏi có chút chán nản, sớm biết thế này thì nên mang theo thanh kiếm ở bên người, lá cây, cành cây và cả dây leo, nhiều như vậy biết phải làm đến lúc nào mới xong?

"Đề ta làm." Đang thời điểm nàng nhìn đôi tay mà chán nản, một giọng nói trầm thấp mang chút không vui truyền đến, quay đầu lại chỉ thấy Quân Lăng Duệ đang cầm kiếm nhảy lên chỗ nàng.

Nhìn đến thanh kiếm sắc bén trong tay hắn, Thanh Nguyệt đem đôi tay đang bị xước đau đớn để xuống một cách chậm rãi, khuôn mặt u ám.

Hay thật, có kiếm sao không nói sớm, làm nàng không công đi chịu tội.

"Không phải là ta bảo nguoi chờ ta quay lại sao?" Quân Lăng Duệ nhìn vết thương chồng chất trên tay nàng, lông mày lập tức nhíu lại, giọng điệu mang theo sự nghiêm khắc mà trước nay chưa từng có.

"Kiếm từ đâu mà có?" Thanh Nguyệt không để ý sự chỉ trích của hắn, ánh mắt nhìn hắn mang chút địch ý.

Nhìn độ sáng này của mũi kiếm, đây tuyệt đối là vật thường sử dụng, nhưng kể từ khi tỉnh lại, nàng cũng không nhớ là đã từng thấy qua vật này, chẳng lẽ là hắc giầu? Nhưng hắn làm như vậy có mục đích gì?

"Vẫn luôn có, ngày đó từ trên người ta rút ra, sau liền ném ở ngoài động là do nguoi không nhìn thấy." Dĩ nhiên Quân Lăng Duệ nhìn ra được sự nghi ngờ trong mắt nàng, không tự chủ được liền giải thích một chút, lập tức vung kiếm bỏ về phía những dây leo này.

Vẫn luôn có?

Nghe lời nói của hắn xong, Thanh Nguyệt trừng mắt lên nhìn, không khỏi có chút buồn bực.

Hắn đây là đang nói mắt nàng mù à?

Nhưng mà nghĩ lại thì kiếm ở ngoài cửa động mà nàng lại không nhìn thấy, không phải mắt mù thì là cái gì?

Răng rắc, trong phút chốc, nơi này chỉ còn lại tiếng động Quân Lăng Duệ gây ra khi huy kiếm chặt dây leo và cành khô, mà nàng đang ở một bên, đem dây leo mà Quân Lăng Duệ chặt đi xuống ném bên cạnh, mặc dù nàng không biết ở phía dưới có cái gì, nhưng biết là hôm nay chỉ có hai người hợp tác với nhau mới có thể biết được đáp án này nhanh hơn.

Lần đầu tiên, không khí giữa hai người không có căng thẳng, không có xung đột, một chặt cây một chuyển đi, cảm giác rất hài hòa, không quá bao lâu, tầng tầng lớp lớp dây leo bao trùm ở mặt ngoài đều bị hai người dọn dẹp sạch sẽ.

Gần đêm, trong sơn cốc, ánh sáng gần như là không có, đang lúc Thanh Nguyệt bắt đầu thất vọng, động tác chặt cây của Quân Lăng Duệ chợt dừng lại, im lặng, nhìn chằm chằm về phía trước, lại không cử động.

Thanh Nguyệt nghĩ là hấn mệt mỏi, cũng không có nói gì, dù sao thì cũng đã hoạt động hơn nửa ngày, hấn lại còn bị thương, mệt mỏi cũng không kỳ lạ gì, nhưng vào lúc này, người đang đứng ở nơi đó, nửa ngày không động đậy gì chợt xoay người lại, nhìn về phía nàng mang chút kỳ quái.

"Sao, thế nào?" Thanh Nguyệt bị hấn nhìn tới mức thân mình căng thẳng, hỏi một cách đầy nghi hoặc.

"Tới đây." Quân Lăng Duệ nhìn thấy dáng vẻ này của nàng không khỏi bật cười một tiếng, bàn tay hướng về phía nàng vẫy vẫy, ý bảo nàng đi qua. Đi qua?

Chắc chắn có âm mưu, có bao giờ mà hấn nói chuyện với nàng ôn hòa như vậy đâu?

Ánh mắt liếc nhìn khắp người hấn một lần, Thanh Nguyệt cũng không vội vã mà đi qua chỗ hấn, chỉ nhón chân lên một cách thận trọng, nhìn về phía trước của hấn một chút, nhưng cái nhìn này liền làm cho nàng sợ đến ngây người, không cần hấn nói, liền vèo một cái, đi tới bên cạnh hấn, theo sát hấn nhìn kỹ hình ảnh trước mắt này.

Tầng tầng dây leo được vén ra, xuyên thấu qua khe hở truyền tới là những tia sáng màu vàng óng ánh, ở nơi gần như không ánh sáng thì điều này thật dễ để thấy rõ.

"Người thấy thế nào?" Nhìn một hồi lâu, con mắt Quân Lăng Duệ hạ xuống, nhìn vào khuôn mặt nặng nề của nàng mở miệng nói trước.

"Kho báu?" Chần chờ một chút, Thanh Nguyệt quay đầu nhìn hấn một cách nghi hoặc, màu sắc vàng óng ánh này, trừ suy nghĩ này thì nàng tạm thời chẳng còn cách nghĩ nào khác. Nhưng không ngờ là cái trán của nàng vừa đúng lướt qua môi của hấn, độ ẩm đó thông qua mi tâm truyền vào não của nàng khiến cho trong chớp mắt đại não của nàng như bị đứt dây không hoạt động.

Quân Lăng Duệ cũng không nghĩ là sẽ phát sinh việc ngoài ý muốn này, nhưng khác với nàng, hấn chỉ là hơi ngần ra một chút, trong tròng mắt đen đọng đầy ý cười, môi chỉ thoáng cách cái trán của nàng một khe hở nhỏ, gật đầu nói: "Có thể."

Hơi thở ấm áp phun trên trán nàng, gương mặt Thanh Nguyệt trong nháy mắt đỏ lên, trái tim nhảy loạn, lùi lại một cách lung túng, cùng hấn kéo ra chút khoảng cách, quay đầu lại nhìn địa phương trước mắt đang sáng lên lóe lóe, làm bộ như là không có chuyện gì xảy ra, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là chém đứt những cái dây leo này chứ sao." Nếu nàng không nói gì thì Quân Lăng Duệ dĩ nhiên cũng sẽ không tự tìm xui xẻo, dùng kiếm chỉ vào đồng dây leo kia rồi nói: "Người đứng qua chỗ khác đi để tránh làm người bị thương."

Dĩ nhiên là Thanh Nguyệt nghe được ý cười trong lời nói của hấn, nhưng cũng chỉ có thể nhịn sự bức tức trong lòng, né qua một bên, xem hấn vùng kiếm lên một lần nữa, trong lòng thì không nhìn được bắt đầu oán thầm hấn, chỉ là trong nháy mắt lực chú ý của nàng liền bị những ánh sáng càng ngày càng sáng kia hấp dẫn.

Theo dây leo càng ngày càng ít, tia sáng cũng càng ngày càng sáng, cho đến khi hấn dừng lại động tác lần nữa, hình ảnh trước mắt đã biến thành một cửa động chỉ đủ lớn để một người có thể đi qua, vậy ánh sáng không ngừng lóe lên liền từ trong cửa động này truyền đến.

"Ta đi phía trước, người đi theo sau ta."

Không đợi Thanh Nguyệt phản ứng, Quân Lăng Duệ đã đi trước một bước tới cửa động, đi vào cẩn thận từng chút một, mà đầu tiên Thanh Nguyệt hơi ngần ra, sau đó muốn mở miệng nói cái gì nhưng lại nuốt xuống, theo sát sau lưng hấn, nhìn động tác hấn thỉnh thoảng dừng lại để quan sát, đi về phía trước cẩn thận từng li từng tí.

Vào cửa động mới phát hiện, hai bên lối đi này tất cả đều khảm dạ minh châu lớn cỡ trứng bồ câu, xếp thành một đường hơi nghiêng xuống, trên vách động, tất cả đều là những vết khắc nhô ra hoặc lõm xuống bất quy tắc, cho thấy rõ ràng là do thiên nhiên tạo thành, thế nhưng trên mặt đất có bậc thang hình dáng rõ ràng, cho thấy là do con người tạo ra.

Mặc dù mỗi một bước tiến lên, ánh sáng kia liền càng sáng hơn, ngoài dự đoán là một đường rất an ổn, cũng không có bất kỳ phát sinh ngoài ý muốn nào, cho đến khi chuyển qua một chỗ ngoặt, trước mắt đột nhiên bùng sáng lên.

Phía trước giống hệt như là một đại điện rộng rãi, dưới đất lát vàng, một tòa đàn tế đứng chính giữa toàn kiến trúc, trên vách động, trong mỗi khối nhám thạch đều có ánh kim lóe lên, cứ cách một khoảng nhất định thì có một khóa dạ minh châu được gắn lên, đem hang động này chiếu sáng rực rỡ.

Thanh Nguyệt nhìn tất cả những gì tại nơi này một cách kinh ngạc, trong lòng tràn đầy khiếp sợ đồng thời lại cảm thấy nơi đây có một chút kỳ quái, trên mặt đất tất cả đều được lót bằng vàng, dạ minh châu cũng có không ít, thì chắc hẳn đây là một kho báu rồi, nhưng nơi này lại không có gì cả.

Đây rốt cuộc là chỗ quý quái gì?

Trong đầu đầy nghi vấn, Thanh Nguyệt bước lên tế đàn, ánh mắt lướt qua mỗi một dạng đồ phía trên đó, nghi vấn trong lòng lại càng nhiều hơn.

Tế đàn này so với tế đàn bình thường thì cách bày trí cũng không khác mấy, chỉ là tất cả tế phẩm ở nơi này đều được làm từ vàng, hình điêu khắc trên những thứ đó nhìn y như thật, hình khắc cũng không phải là hình khắc bình thường mà giống như là bản đồ của cả một vùng đất, chính giữa có một tấm tơ lụa được viết đầy chữ.

Nhìn đến đây, tinh thần của Thanh Nguyệt không khỏi chấn động, một cái ý nghĩ đột nhiên xuất hiện, đưa tay ra muốn chạm vào tấm lụa đó.

"Đừng chạm vào."

Ở thời điểm Thanh Nguyệt đang xem xét nơi này, đồng thời Quân Lăng Duệ cũng nhìn mỗi một bộ phận ở đây một cách nghiêm túc, mặc dù sắc mặt của hắn vẫn không thay đổi gì, nhưng ánh mắt lại càng ngày càng nặng nề, khi ánh mắt của hắn lơ đãng liếc qua chỗ Thanh Nguyệt thì về mặt không khỏi đại biến, đột nhiên hét lớn một tiếng liền chạy đi qua, nhưng ngay lúc đó, Thanh Nguyệt cũng đã cầm lấy tấm tơ lụa ở trên đó, trong nháy mắt hang động nổ vang, mặt đất lắc lư

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giai Thoại

Đột nhiên chấn động xuất hiện làm cho Thanh Nguyệt bị hoảng sợ, lao đảo một cái, vội vàng vịn vào tế đài, nhìn khắp bốn phía bằng ánh mắt khiếp sợ, trên đỉnh động không ngừng có bụi đất rơi xuống, âm thanh ầm ầm truyền vào tai của nàng, hình như trong động này đang có cơ quan được khởi động.

"Đi."

Quân Lăng Duệ cảm giác không đứng liền phi thân nhảy lên tế đàn, bàn tay liền kéo lấy nàng chạy về phía đường vào lúc đầu, nhưng khi chạy tới cửa động, hai người liền bị hình ảnh trước mắt khiến cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy lối đi về cửa động lúc đầu rộng đủ để một người đi qua giờ chỉ lớn không bằng một nửa lúc đầu, vách động hai bên đang nhanh chóng khép gần lại làm cho lối đi hẹp lại, coi như là hai người nghiêng người lại để đi, tốc độ nhanh hơn nữa, nhưng muốn an toàn từ nơi này đi ra ngoài là không thể nào.

Đang lúc hai người còn chần chờ, lối đi này nháy mắt lại hẹp đi mấy cen-ti mét, theo tốc độ mà vách động hợp lại với nhau thì chỉ sợ là hai người dù có nghiêng người đi vào, cũng không đợi được đến lúc ra tới cửa động thì đã bị ép thành thịt nát.

Thanh Nguyệt và Quân Lăng Duệ liếc mắt nhìn nhau một cách kinh ngạc, lại thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương cũng không nhỏ hơn mình là bao, mặt đất chấn động càng ngày càng mạnh, mảnh đá, bụi đất bay là tả rơi khắp nơi, trong chớp mắt liền đem mặt đất được lát vàng phủ lên một tầng bụi đất, ánh sáng ở trong động chớp mắt tối đi rất nhiều.

"Chúng ta chia nhau ra tìm xem thử còn có đường ra khác hay không." Đối mặt với tình huống xảy ra bất thành linh này, sự khiếp sợ lúc đầu của Thanh Nguyệt dần giảm đi, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại, trầm giọng nói với hắn một câu, liền quay đầu đi trở lại trong hang động.

Trước kia khi tham gia chiến trường, việc đầu tiên phải làm chính là thăm dò địa hình, rừng sâu núi thẳm, vách núi huyết động nàng đi qua không phải chỉ là một lần, cơ quan trận pháp nàng cũng gặp qua không ít, những việc so với cái này còn nguy hiểm hơn nàng đều gặp qua, cùng lắm thì mất một cái mạng, hơn nữa bây giờ giờ cũng không còn đường để đi, sợ thì có ích lợi gì?

Nhìn nữ nhân nhanh chóng xoay người quay về hang động, Quân Lăng Duệ không khỏi ngẩn ra, bước chân cũng nhanh thay đổi đi theo sát nàng mà quay về, nhìn bóng dáng của nàng chạy thẳng tới tế đài, ánh mắt hắn hiện ra sự kinh ngạc trước nay chưa từng có.

Nữ nhân bình thường khi đối mặt với tình huống lúc này nếu không phải kinh hãi thì chính là hoảng sợ la hét, định lực khá hơn một chút thì tối đa cũng chỉ có thể cố giả bộ trấn định, mà lúc này bước chân nàng mặc dù dồn dập nhưng trên người chợt toát ra một loại khí chất trầm ổn, kiên định như đá, giống như là một lão tướng đã trải qua chiến trường, dù lâm vào nguy hiểm cũng không hãi sợ, trong lòng tự có quyết định riêng.

Đều nói khi đối mặt tình huống bất ngờ xảy ra có thể thấy được tính tình chân thực của một người, về mặt lạnh lùng, trầm tĩnh như vậy, đây là thứ tuyệt đối không nên có ở trên người một nữ nhân được xem là tính khí nóng nảy, dễ kích động, ngang ngược càn rỡ.

Từ khi vừa mới bắt đầu, hắn đã cảm thấy sự ngang ngược càn rỡ chỉ là vỏ bọc bên ngoài của nàng, hình như đồn đại cũng không đúng hoàn toàn, vậy hôm nay nữ nhân có hơi thở trầm ổn này..... Có phải chăng mới thật sự là nàng?

Thanh Nguyệt dò xét từng cái góc trên tế đài một cách nghiêm túc, không buông tha bất cứ địa phương nào, ngay cả chỗ vừa rồi đặt tấm tơ lụa, nàng đem tơ lụa để vào chỗ đó một lần nữa, nhưng vẫn không thấy có biến chuyển gì, cũng không có phát hiện cơ quan nằm ở đâu. Nói cách khác, tấm lụa này chỉ có tác dụng kích hoạt cơ quan chứ không thể dùng để dừng lại sự hoạt động của cơ quan.

Thanh Nguyệt nhớ lại tình huống lúc ấy một cách kỹ lưỡng, chợt nhớ tới Quân Lăng Duệ hét to lên một tiếng, chẳng lẽ.....

Ánh mắt của nàng liền chuyển sang nhìn vào nam nhân đang đi tới té thai, hỏi: "Có phải người biết cái gì hay không?"

Nghe được câu hỏi mang theo sự chất vấn của nàng, đầu tiên Quân Lăng Duệ sửng sốt, sau đó liền hiểu ý của nàng, lắc đầu một cái, mỉm cười nói: "Ta chỉ cảm thấy khi không rõ tình hình xung quanh thì không nên động vào bất kỳ thứ gì ở nơi đây. Chỉ là lúc này ta cảm thấy chết ở chỗ này cũng không thua thiệt gì, có mỹ nhân làm bạn, nếu ngày nào đó được người khác phát hiện ra hài cốt thì người đời nhất định có thể tưởng tượng ra một đoạn vừa thể lương, vừa tràn đầy cảm động giai thoại."

Giai thoại?

Thanh Nguyệt nghe được vậy thì sắc mặt liền đen, đã đến mức này mà hắn vẫn còn có tâm tình nói giỡn? Dù vậy, nàng cũng không nghĩ là hắn lừa gạt mình khi chẳng được lợi gì, trừng mắt nhìn hắn mang theo sự tức giận liền không để ý đến hắn nữa, nhớ lại lúc ấy tất cả những việc xảy ra một cách nghiêm túc.

Nàng nhớ là chấn động này xuất hiện khi nàng cầm lên tấm lụa kia, bắt đầu từ té thai, sau đó tới mặt đất, cuối cùng là toàn bộ hang động, nói cách khác, cơ quan có thể ở trên té đài. Nhưng rốt cuộc cơ quan kia đang ở đâu?

Thời gian không chờ ai cả, chấn động này càng ngày càng mạnh, lúc này đã không phải là những mảnh đá bay tán loạn nữa mà là hòn đá bắt đầu rơi xuống rồi, cứ như thế này mà phát triển tiếp thì không tới nửa canh giờ hang động sẽ sụp đổ, đến lúc đó bọn họ cũng chỉ có thể bỏ mạng tại nơi này.

Thanh Nguyệt nóng nảy, đôi tay chợt vỗ vào trên té đài để giữ thăng bằng cho cơ thể đang không ngừng lay động của mình, nhưng vào lúc này nàng đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân hình như động dậy một chút, không phải là chấn động mà là giống như cái gì bị vùi lấp đi xuống, cũng tại lúc này, Quân Lăng Duệ vẫn không có buông tha tìm kiếm chợt nghiêng đầu nhìn nàng, trong tròng mắt đen ánh lên chút tia sáng.

"Mới vừa rồi người động vào chỗ nào?"

"Hả?" Thanh Nguyệt sửng sốt,

"Mới vừa rồi người động vào chỗ nào? Vừa rồi trên đất mặt giống như có cái gì đó không đúng lắm." Quân Lăng Duệ vừa nói vừa đi tới bên người nàng, âm thanh mang theo vài tia rung động.

"Không có chạm vào nơi nào, ta chỉ là vịn....." Té thai?

Thanh Nguyệt đang nói chợt dừng lại, nàng có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm địa phương mà tay mình đang vịn, chẳng lẽ mới vừa rồi cảm giác của nàng là thật? Nhớ lúc mới bắt đầu xảy ra biến hóa, bởi vì nàng phải ổn định lại thân thể nên chợt vịn vào té đài một cái, khi đó mặt đất hình như cũng bỗng nhúc nhích, chẳng qua là lúc đó nàng không có để ý, bây giờ nghĩ lại thì đây cũng không phải trùng hợp.

Nàng nghĩ như vậy, vội vàng nhấc đôi tay ra, lại phát hiện phía dưới cũng không có bất cứ khác thường nào, vì vậy đôi tay lại chợt dè xuống, mặt đất theo động tác của nàng lập tức lại giật giật.

"Ta tới."

Lúc này Quân Lăng Duệ đã đi tới bên người nàng, Thanh Nguyệt thấy thể vội vàng tránh qua bên cạnh, ngay sau đó theo động tác hắn dùng lực đặt tại trên té đài mặt đất càng ngày càng rung lắc mạnh hơn, trong mơ hồ hình như còn có thanh âm cót két vang lên. Chính là chỗ này, trong mắt Thanh Nguyệt lóe lên vui mừng, té thai này làm bằng đá, nếu như nàng không có nghe sai thì âm thanh kia tuyệt đối không phải là tiếng tảng đá rơi xuống, mà là thanh âm hoạt động của cơ quan.

Chẳng lẽ cơ quan này cũng không phải một loại vật thể khổng lồ, mà là cơ chế gọng kìm?

Quân Lăng Duệ thấy thế cũng phần chấn tinh thần, lập tức dùng lực mạnh hơn vỗ xuống té thai, cơ hồ là đồng thời, mặt đất liền động dậy một chút, thanh âm cót két cũng càng lớn, còn Thanh Nguyệt thiếu chút nữa bởi vì chấn động này mà bị ngã.

Có phản ứng liền thể hiện là suy đoán không sai, vì vậy Quân Lăng Duệ lập tức càng tăng thêm sức lực, một lần lại một lần, cảm giác mặt đất chấn động cũng theo đó càng thêm kịch liệt, nhưng qua mấy lần vẫn không thấy xảy ra chuyện tình trong dự liệu, trong hang động này cũng không có cửa ngầm được mở ra, chấn động cũng không có dừng lại.

Chẳng lẽ sức lực không đủ?

Thanh Nguyệt chỉ là suy nghĩ một chút liền quyết đoán tiến lên một bước, đứng cùng Quân Lăng Duệ, dùng sức lực lớn nhất của mình đè xuống, khi tay của hai người cùng lúc đặt xuống, trong nháy mắt cả hang động chấn động âm ỉ, bỗng dưng dưới chân hai người nứt ra một cái hắc động, theo đó té thai bị cuốn xuống làm cho hai người không hề được báo trước liền rơi xuống.

"A....."

Dưới chân đột nhiên trống không, Thanh Nguyệt kêu lên một tiếng, phản ứng theo trực giác liền níu lấy nam nhân ở bên cạnh, cùng lúc đó, một đôi bàn tay cũng dùng sức ôm chắc nàng, hai người cùng nhau ngã vào hắc động.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ra Khỏi Động

Ở bên trong tối đen như mực, hai người vẫn rơi xuống, Thanh Nguyệt có thể cảm giác được người bên cạnh mình, nhiệt độ ẩm áp này, nhịp tim đang đập này, chứng minh rằng nàng không phải là ở một mình, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bất định, một loại không biết tên hoang mang dần dần ập vào lòng nàng.

Sẽ không phải cứ như vậy mà té chết chứ?

Sớm biết thế này thì lúc trước nàng sẽ không tham tiền, vậy thì sẽ không gặp chuyện xui xẻo đến thế này rồi.

Trong lòng Thanh Nguyệt âm thầm ảo não, nhưng bây giờ chán nản thì có lợi ích gì? Chỉ có thể thuận theo ý trời mà thôi.

Đang lúc này, một cổ lực bỗng nhiên đánh tới khiến hai người bị va đập mạnh, lập tức thân thể của nàng không bị khống chế được đặt ở trên người của Quân Lăng Duệ, đồng thời nàng nghe được hân rên lên một tiếng, hình như là đụng phải nơi nào, ngay sau đó thân thể của hai người nghiêng về lần nữa trượt đi.

Thanh Nguyệt cảm thấy bàn tay đặt trên người mình chợt tăng thêm sức lực, đem nàng dính sát ở trên người Quân Lăng Duệ, đem lồng ngực rộng lớn, ẩm áp ôm lấy nàng thật chặt, bảo vệ kỹ càng.

Nàng không cách nào hiểu được cử động của hắn, nhưng sự bảo vệ của hắn trong một giây này đủ để cho tim của nàng đột nhiên nhảy loạn nhịp.

Trong bóng tối, không biết thời gian đã qua bao lâu, phảng phất chỉ là trong một nháy mắt, cũng giống như đã qua thật lâu, thân thể hai người đang trượt trên một dốc thoải chợt rơi xuống đất bịch một tiếng.

Thanh Nguyệt nằm ở trên người hắn, thở hổn hển, trong đầu có chút choáng váng, đầu của nàng liền dựa vào trên ngực của hắn, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Một hồi lâu, nàng mới dần dần bình tĩnh lại, thế nhưng lại phát hiện người ở dưới mình đến bây giờ cũng không có phản ứng một chút nào cả, liền vội vàng lục tìm mặt của hắn, dùng sức vỗ vỗ.

"Này, người còn sống không?"

"Nếu ngươi còn tiếp tục vỗ thì ta có thể không sống được rồi." Lời của nàng vừa dứt, thanh âm của Quân Lăng Duệ lập tức vang lên mang theo chút cười khở.

"Còn sống tại sao lại không có phản ứng gì? Làm ta sợ muốn chết." Nghe được âm thanh của hắn, lòng của Thanh Nguyệt nhắc tới cổ họng lập tức để xuống, nói một cách không vui.

Dĩ nhiên là nàng biết hắn vẫn còn sống, tiếng tim đập mạnh mẽ này chính là chứng minh, chỉ là không nghe thấy giọng nói của hắn thì trong lòng nàng vẫn còn lo lắng, ở cái nơi chìm trong bóng tối mà nàng không biết gì về nó, nếu ngay cả hắn xảy ra chuyện gì, nàng không biết mình có thể hay không sụp đổ.

"Ta thật ra rất muốn đứng dậy, nhưng ngươi đè ta nên ta không đứng lên được." Quân Lăng Duệ nằm ở nơi đó, nói một cách nửa đùa nửa thật.

Lúc bình thường cho dù thứ đè lên người hắn nặng gấp hai lần nàng, hắn cũng có thể lật người đứng lên, nhưng bây giờ.

Thanh Nguyệt nghe vậy gương mặt trong nháy mắt đỏ lên, liền từ trên người hắn đứng dậy, may mà nơi này tối nên người khác không thấy được, bằng không mặt mũi của nàng có thể mất hết rồi.

Theo động tác đứng dậy của nàng, Quân Lăng Duệ lập tức rên lên một tiếng, giống như là cổ kim nén cái gì, dù âm thanh rất nhỏ nhưng người ngoài nghe vào trong tai lại không khỏi nhiều chút mùi vị mập mờ.

"Sao thế?" Trong bóng tối nàng không thấy được mặt của hắn, Thanh Nguyệt vừa mới đứng lên lập tức xem xét một lần nữa, muốn xem thử hắn bị gì không mà phản ứng là lạ.

Nàng không cho là lúc này hắn còn có tâm tình suy nghĩ những thứ kia, mặc dù lúc đầu nàng nghe được âm thanh của hắn thì cũng không nhận được hiểu nhầm, nhưng loại âm thanh khổ sở mang theo ản nhần hay là âm thanh động tình có chút đè nén thì nàng vẫn có thể phân biệt được.

Chỉ là tay của nàng vừa mới đưa ra, đột nhiên một tia ánh sáng xuất hiện giữa hai người, chiếu sáng lên làm nàng thấy được sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của hắn.

Hắn.

"Người không sao chứ?" Nhìn đến bộ dạng như vậy của hắn, Thanh Nguyệt không khỏi kinh hãi, gấp giọng hỏi.

"Hiện tại không có việc gì, nhưng nếu người tiếp tục như vậy thì ta cũng không thể bảo đảm là không có chuyện gì." Quân Lăng Duệ nói như thế, ánh mắt rơi vào trên tay của nàng đang đặt ở trước ngực mình, trong mắt đọng đầy ý cười.

Thanh Nguyệt nghe thế liền sửng sốt, lúc này mới phát hiện tay của mình đang trực tiếp để lên lồng ngực trần của hắn, nàng lập tức rút tay lại giống như là đụng phải cái gấp than đang nóng, nàng xấu hổ quay đầu qua chỗ khác.

Gặp quý, y phục trên người hắn lúc nào thì bị tuột ra?

Đầu của nàng mới vừa quay đi, Quân Lăng Duệ lập tức cảm thấy cơ rút đau đớn, nhũ mào lại, cắn răng chống mặt đất, chậm rãi ngồi dậy, khi nàng nhìn sang lần nữa thì mặt mũi hắn lại trở nên hòa hoãn, khiến cho nàng không nhìn ra được có bất kỳ cái gì không đúng.

Chỉ chốc lát sau, Thanh Nguyệt trở lại trạng thái bình thường sau sự xấu hổ lúc trước, chợt nhớ tới ánh sáng, đột nhiên xuất hiện này, ánh mắt lại bắt đầu tìm tòi, lúc này mới phát hiện ra trong tay của hắn có một viên dạ minh châu, hình dáng, độ lớn cùng mấy viên trong động đá vôi không khác nhau lắm, vừa nhìn liền biết xuất xứ từ đâu.

"Người đúng là có dự kiến trước." Xem dạ minh châu trong tay hắn, Thanh Nguyệt cảm khái cười một tiếng, tiếp đó đứng lên bắt đầu xem xét bốn phía.

Cũng không biết đây là nơi nào, vừa rơi xuống vừa tuột xuống, chắc hắn là đang ở trong lòng đất?

"Hết cách rồi, trong động kia chỉ có dạ minh châu, không lấy một cái làm vật kỷ niệm chẳng phải uống công đi một lần sao?" Quân Lăng Duệ cười vang, đứng dậy cũng giống như nàng bắt đầu quan sát bốn phía.

Thanh Nguyệt nghe vậy không khỏi cười khê, rõ ràng là bị vây ở nơi này, hắn lại còn có thể nói tựa như đang tham quan Thánh Địa vậy, hắn đúng là một người có trái tim rộng mở, lúc nào cũng có thể làm cho mình cảm thấy tự tại.

Nơi này không gian cũng không lớn, địa phương mới vừa rồi bọn họ rơi xuống là một sườn dốc có độ dốc rất lớn, nổi thẳng tới phía trên, không nhìn ra phía trên như thế nào, nhưng lại khiến Thanh Nguyệt cảm thấy một kinh hãi, may mà nơi đó không có cơ quan hay ám khí ..., bằng không đoán chừng hai người bọn họ đã sớm toi rồi, phía trước là lối đi bằng nham thạch rộng không tới hai mét, tối đen, thẳng tắp hướng về phương xa không nhìn rõ được, nham thạch ở hai bên được dạ minh châu chiếu rọi nhìn thấy có ánh kim mờ mờ lóe lên, đưa tay sờ nhẹ thì cảm giác không giống như là được làm bởi người, rõ ràng là một loại đá đặc biệt.

"Người nói, cái này có phải hay không là Kim nhu?" Thanh Nguyệt thu tay lại, ánh mắt lộ ra sự suy tư nhìn qua Quân Lăng Duệ.

"Có lẽ...! ." Quân Lăng Duệ từ trong trầm tư phục hồi lại tinh thần, nói chuyện lập lòe nước đôi, cười một tiếng, chỉ vào một cái lối đi ở phía trước nói: "Đi thôi, mặc kệ là cái gì thì trước đi ra khỏi nơi này rồi hãy nói."

Thanh Nguyệt nghe thấy thế gật đầu đồng ý, cùng hắn đi về phía trước.

Hắn nói không sai, mặc kệ Nham Thạch ở nơi này là cái gì, việc cấp bách bây giờ là phải đi ra ngoài trước, phải sống mới có thể hưởng thụ.

Trong lối đi, không khí rất khó chịu, mặt đất cũng nhấp nhô khó đi, không có bất kỳ ngã ba nào chỉ có một con đường nổi thẳng nơi xa phẳng phất như không có cuối, không có một hang động xuất hiện, càng không có bất kỳ phát sinh ngoài ý muốn nào, một đường yên ổn làm cho nàng cảm thấy có chút khó tin.

Cũng không biết là đi bao lâu rồi, cho đến khi chân của nàng đã bắt đầu nhũn ra, bụng đói kêu vang vẫn là không có thấy lối ra, mà nam nhân bên người nàng cũng tương tự, không có sự nhẹ nhõm như mới vừa rồi, gương mặt của hắn khôi phục sự lạnh lẽo giống như lúc ở trên đại điện, trông mặt đen thẫm thối nhìn chăm chú về phía trước, sắc mặt cũng trắng hơn so với lúc trước.

"Nơi này chắc chắn là Kim nhu, chờ sau khi ta ra ngoài nhất định phải trở lại khai thác, đến lúc đó nhất định trở thành người giàu nhất ." Ánh mắt lưu chuyển trên tảng đá ở hai bên, Thanh Nguyệt mở miệng nói với giọng khàn khàn, hết cách rồi, lâu như vậy không được uống chút nước nào, giọng nói muốn không khàn cũng khó.

"Coi chừng còn chưa khai thác thì mạng nhỏ đã không còn, vật này không phải là thứ người có thể động vào, cẩn thận không có mạng để hưởng thụ." Nàng vừa nói xong, Quân Lăng Duệ lập tức mở miệng, trong giọng nói lộ ra sự lạnh lùng, hoàn toàn không còn sự bình thản như lúc vừa rơi xuống.

Thanh Nguyệt bị một câu nói của hắn làm cho nghẹn một hơi, đang muốn phản bác lại thì bị ánh sáng đột nhiên xuất hiện ở phía trước làm cho giật mình, tiếng nói dừng ở cổ họng, trong nháy mắt tâm tình của nàng phấn khởi lên, cũng không để ý tới sự cảnh cáo trong lời nói của Quân Lăng Duệ, hoan hô một tiếng, liền chạy nhanh về phía có ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Lòng Rối Bời

Editor: Bạch Nguyệt

Thanh Nguyệt một đường chạy gấp, rẽ vào một bên thì bị ánh sáng chói mắt chiếu vào khiến nàng nhìn không được mà nhắm mắt lại, đầu choáng váng.

Vì đã ở trong bóng đêm khá lâu nên mắt nàng tạm thời chưa thể thích nghi được với ánh sáng này.

Thật lâu sau, cho đến khi cảm thấy hai mắt đã thích ứng được mới thử hé mở một chút.

Chỉ thấy phía trước là một khoảng đất trống thập phần rộng lớn, như cự thú mở to miệng, kéo dài cho tới bầu trời rộng lớn, cùng với núi non xanh biếc.

Thanh Nguyệt bước nhanh về phía đất trời rộng lớn kia, không khí tươi mát theo gió núi thổi đến, khiến cho nàng không kiềm được hít sâu một hơi, lần đầu tiên cảm nhận lại bầu không khí bình thường, ánh mặt trời hóa ra đẹp đến thế!

Nhưng khi nàng đến bên cạnh cửa động, phần vui vẻ ấy đã bị nghiền lại. Mặc dù bầu trời, núi non vẫn xanh biếc như trước, nhưng lại không thể khiến nàng có được một chút vui sướng, bởi vì đây là một vách núi dốc đứng, vách núi bất ngờ này cao tới mười trượng, tuy rằng liếc mắt một cái coi như có thể qua được, nhưng lại làm cho người ta không dám trèo qua.

"Ta có thể mang nàng xuống, nhưng nàng phải cam đoan, không đánh chủ ý lên nhu mạch này, cũng không được để lộ tin tức này cho bất kỳ ai!"

Một thanh âm trầm thấp mà lại khàn khàn bỗng vang lên bên tai, Thanh Nguyệt lúc này mới phát hiện, trong lúc bất tri bất giác Quân Lăng Duệ đã đi tới cạnh nàng, con ngươi đen không đáy mang theo thâm thúy ngó nhìn từ xa, sợi tóc bay bay trong gió, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của hắn, trong chập chờn có ngưng trọng..

"Nếu ta... không đáp ứng thì sao?" Thanh Nguyệt hí mắt, cong môi không trả lời mà hỏi ngược lại, kỳ thật ngay từ đầu nói muốn khai thác vàng, nàng chỉ là vô tình nói ra, bất quá cũng là vì nhìn vẻ mặt hắn lúc ấy căng thẳng, muốn thay đổi bầu không khí một chút mà thôi, ai ngờ hắn còn nhớ đến bây giờ, lại thành điều kiện mang nàng xuống.

Tuy rằng vách núi này khó xuống, nhưng cũng không khó đến mức ngăn trở được nàng, đi xuống chỉ là vấn đề thời gian, hắn dùng việc này làm điều kiện trao đổi có thể quá mức thất sách.

"Vậy một mình nàng ở đây, hoặc là nàng cũng có thể tự đi xuống bằng năng lực của mình, nhưng nàng không được động vào nhu mạch này, nếu không, nàng hãy chuẩn bị khiến cả Tô gia chôn cùng nàng đi." Quân Lăng Duệ vẫn đạm phong khinh nói, nhưng trong lời nói bình thường này lại mang theo áp lực vô hình như thái sơn đè lên nàng.

Lời này của hắn cũng không có nửa điểm giả dối, chỉ cần nàng dám động vào vàng này, không thể cam đoan mọi chuyện sẽ vạn vô nhất thất[1], cho dù hắn không ra tay thì cũng sẽ có người muốn mạng của nàng, tiền tài động lòng người, toàn bộ người Tô gia sẽ vì hành động này của nàng mà diệt vong. Huống chi, nhu mạch này vốn là không phải ai cũng có thể động.

[1] Vạn vô nhất thất 萬無一失: Tuyệt đối không sai sót.

Khiến cho cả Tô gia chôn cùng?

Thanh Nguyệt nghe vậy, nhất thời trên người hiện lên sát khí dày đặc, lời nói của hắn làm nàng nhớ tới người nhà vì bản thân mình mà bị diệt môn, nhớ tới cái nam nhân vong ân phụ nghĩa kia.

Ngay lúc trên người nàng xuất hiện sát khí mạnh mẽ trong nháy mắt, Quân Lăng Duệ không khỏi giật mình một chút, lại mở miệng: "Nếu nàng chịu đáp ứng, ta chẳng những có thể mang nàng xuống, còn có thể đáp ứng nàng một điều kiện, đương nhiên, nếu nàng thích là cái khác, ta cũng có thể cam đoan chỉ cần Duệ vương phủ ta có, nàng có thể tùy ý lấy, không có, chỉ cần nàng nói một tiếng, ta chắc chắn sẽ mang tới cho nàng."

Người đời đều biết, Duệ vương hứa hẹn cũng coi như một luật lệ, chỉ cần hắn nói ra, nhất định sẽ làm, nhưng đáng tiếc Thanh Nguyệt lại không biết việc này.

"Nói như đúng rồi ấy!" Thanh Nguyệt phì cười, căn bản không để ý đến lời hắn nói.

Một người đi đe dọa toàn bộ Tô gia thì có gì đáng tin chứ?

Quân Lăng Duệ nghe vậy không khỏi cứng họng, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác nghi ngờ hứa hẹn của mình, sau khi trầm ngâm liền chỉ tay lên trời.

"Ta lấy tánh mạng thề với trời, nếu có chút nửa câu hư ngôn, nguyên tao ngũ lôi oanh đỉnh, vĩnh viễn không thể luân hồi!"

Lời thề này không thể nói không được, Thanh Nguyệt nghe vậy thân thể không khỏi cứng đờ, kinh ngạc nhìn hắn một lúc lâu, sau mới chần chờ phản bác nói: "Lời thề nếu hữu dụng thì thiên hạ này sớm đã không còn người thất tín bội nghĩa rồi."

"Vậy nàng muốn thế nào?" Nhìn bộ dáng nàng đầu muối không thấm, Quân Lăng Duệ bắt đầu cảm thấy da đầu tê dại, thanh âm không khỏi đột nhiên cao lên rất nhiều.

"Người làm sao thế?" Thanh Nguyệt bị hấn bất thành linh la to làm cho cả kinh lùi lại từng bước, cả người phòng bị nhìn hấn.

Hấn sẽ không phải là thẹn quá thành giận mà động sát khí đấy chứ?

Nhìn ánh mắt kinh sợ của nàng, Quân Lăng Duệ đột nhiên cảm giác thực vô lực, thanh âm hấn chẳng qua chỉ hơi lớn thôi, nàng có cần phải như vậy hay không? Thật không rõ trong đầu nàng chứa cái gì nữa! Lập tức bị tức giận đến xanh mặt, xoay đầu người không nhìn tới nàng.

Mà khi hấn quay người lại, Thanh Nguyệt không khỏi hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên bịt kín miệng, hai mắt khiếp sợ trừng mắt nhìn lưng hấn.

Sau lưng hấn là huyết nhục lẫn lộn, không có một chỗ lành, huyết nhục dừ tòn nhìn đến ghê người.

Hấn đây là...

Nàng bỗng nhiên nhớ tới lúc từ hắc động rơi xuống sườn dốc, tiếng kêu đau đớn kia, đôi bàn tay to bên hông kia đột nhiên tăng thêm lực, sau khi rơi xuống đất thì mặt hấn trắng bệch, có khi nào vết thương này có từ lúc đó?

Lúc ấy vì sao hấn không đẩy nàng qua một bên, chỉ cần hấn không che chở nàng thì với lấy công lực của hấn, thương thế cũng sẽ không nặng đến như vậy.

Đối mặt với huyết nhục lẫn lộn sau lưng hấn, lòng nàng bỗng nhiên rối bời, cổ họng như bị nghẹn lại, trong lòng trăm vị tạp trần.

Nếu bị thương nặng như vậy, tại sao hấn không nói?

Nghĩ đến đây, nàng mới nhớ tới, hành tẩu trong bóng tối với thời gian dài như vậy, hấn nếu không đi song song cùng nàng thì cũng là để cho nàng ở phía trước hấn phía sau, biểu hiện hoàn toàn bất đồng so với trước khi phát hiện hang động. Bây giờ nghĩ lại, khi đó chỉ sợ hấn cố ý che giấu chuyện hấn bị thương đi? Mà nàng cũng thật là ngốc, đến bây giờ mới biết được.

Nhưng... vì sao?

Bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người xa lạ mà thôi, vì sao hấn lại muốn dùng tính mạng bảo vệ nàng?

Quân Lăng Duệ nhìn lên trời, cuộc đời bình tĩnh lần đầu tiên tức giận, căn bản không chú ý tới cảm xúc nữ tử phía sau đột nhiên rối loạn, cũng không biết là bị tức vì cái gì, hấn thế nhưng ân ân cảm thấy có chút choáng váng.

"Ta có thể đáp ứng điều kiện của ngươi, có thể không nhắc tới này chuyện nhu mạch này với bất kỳ kẻ nào, kể cả người của Tô gia, nhưng ngươi phải cam đoan người của Tô gia an toàn vô sự, nhất sinh nhất thế[2]. Nếu không, cho dù ta không động gì đến nhu mạch này, ta cũng sẽ truyền tin tức đi, đến lúc đó hươu chết về tay ai cũng chưa biết đâu!"

[2] Nhất sinh nhất thế: Một đời một kiếp

Phía sau, tiếng nói nữ tử không nhanh không chậm vang lên, làm cho Quân Lăng Duệ hoài nghi có phải bản thân nghe nhầm hay không, xoay người chỉ thấy nàng nhìn chằm chằm chính mình không chớp mắt, ánh mắt trầm ổn lại mang theo thận trọng.

Thấy hấn nhìn lại, Thanh Nguyệt lần nữa mở miệng: "Đương nhiên, hiện tại ngươi cũng có thể đem ta diệt khẩu, nhưng ta cam đoan, ngày mai tin tức liên quan đến nhu mạch này sẽ truyền ra khắp thiên hạ, nếu ngươi không tin có thể thử một lần."

Đây cũng không phải nhu mạch bình thường, trong lòng nàng rõ ràng, là trong người trong hoàng thất hấn tất nhiên cũng rõ ràng, cho nên hấn mới có yêu cầu như vậy. Huông chỉ, nàng cũng không nói ra suy đoán của bản thân, bằng không, cho dù nàng cam đoan sẽ không tiết lộ tin tức, chỉ sợ cũng không thể còn sống rời khỏi đây.

"Nhất sinh nhất thế ta không thể cam đoan, nhưng chỉ cần một ngày ta còn sống, ta liền bảo vệ Tô gia sinh mệnh lớn nhỏ không lo." Quân Lăng Duệ nghe vậy không khỏi cứng họng, nàng đây là ngựa trước hay sao?

Thanh Nguyệt sừng sốt, hấn trả lời vậy có chút ngoài dự kiến của nàng, nhưng không thể không nói, cam đoan như vậy so với lời thề son sắt kia còn đáng tin hơn, lập tức gật đầu nói: "Quần tử nhất ngôn."

"Tứ mã nan truy." Quân Lăng Duệ lập tức nói tiếp.

"Ngươi tỉnh rồi khỏi đây như thế nào?" Thanh Nguyệt vừa lòng cười, đứng cạnh huyền nhai nhìn xuống vách núi chênh vênh phía dưới, quay đầu nhìn hấn.

"Để thôi!" Quân Lăng Duệ đáp, lại còn cao giọng cười, ngay lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, bàn tay to bỗng nhiên duỗi ra ôm nàng trong lòng, liền thả người nhảy xuống vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cùng Ai Bỏ Trốn

A..."

Thanh Nguyệt kinh hãi la một tiếng, thân thể đã rơi thẳng xuống dưới, tiếng gió vù vù lướt qua bên tai. Nàng mở to mắt nhìn hình ảnh trước mặt, tim như nhấc khỏi cổ họng.

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ rằng cái gọi là biện pháp của hấn chính là nhảy xuống như thế này, đây không phải đang liều mạng à! Cơ mà cũng may, hấn cũng không phải thật sự muốn liều mạng, mũi chân hấn điểm lên cây cối mọc trên vách đá hoặc nhảy bật lên vách đá, dùng tốc độ chậm rãi rơi xuống.

Thấy hấn nhất phái thông dong, tim Thanh Nguyệt mới hạ xuống, ngay sau đó lại xấu hổ đứng lên, bởi vì lưng áo dính chặt vào người hấn, dĩ nhiên theo đó là cổ nhiệt nóng như lửa, toàn thân bị làm cho phát nhiệt.

Không đúng!

Nàng bắt quá chi xấu hổ trong chốc lát, đột nhiên phát hiện nhiệt độ này rất không thích hợp, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên da thịt lộ ra trên lồng ngực hấn.

Quả nhiên, hấn phát sốt, hơn nữa nhiệt độ cũng không thấp.

Quân Lăng Duệ đang muốn lấy chân đạp lên cành cây, bỗng nhiên cảm thấy một tia nhiệt độ mát lạnh trước ngực, cảm giác thoải mái làm cho hấn nhin không được mềm nhũn dưới chân, thiếu chút nữa đã rơi xuống.

"Đàng hoàng một chút xem!" Quân Lăng Duệ một tay vòng qua thắt lưng của nàng, vẻ mặt nghiêm túc một tay gỡ bàn tay nhỏ bé của nàng xuống, mượn lực nhảy xuống dưới lần nữa.

Nha, cư nhiên còn bị ghét bỏ.

Thanh Nguyệt uất ức nhếch miệng, thành thật rút hai tay về, không hề động. Nàng đương nhiên biết, hiện tại không thể khiến hấn phân tâm, bằng không chính là một lần hai mạng, vừa rồi cũng bắt quá bởi vì nhiệt độ kia quá mức nóng nên bản thân mới nhất thời nóng vội, nhưng mà khẩu khí này của hấn cũng quá.....

Trong khi rơi xuống, Quân Lăng Duệ hết sức chăm chú chú ý mỗi một điểm nổi bật trên vách đá, mỗi một bước chân đều cực kỳ cẩn thận, rất nhanh thân thể hai người liền rơi xuống đất.

"Đi thôi!"

"Chờ đã!"

Hai người vừa rơi xuống đất, Quân Lăng Duệ lập tức đi đến phía trước, Thanh Nguyệt lại bắt lại.

Quân Lăng Duệ nhìn bàn tay nhỏ bắt lấy mình thì nhin không được nhũn mảy, thần trí đã là một trận một trận ngắn ngủi.

"Đợi một lát." Nhìn ra hấn không vui, Thanh Nguyệt tức giận nói một tiếng, liền xoay người nhanh chóng tìm cái gì đó trong bụi cỏ.

Nhìn hành động cổ quái của nàng, Quân Lăng Duệ đỡ lấy một thân cây, nhắm mắt dưỡng thần, hấn không biết bản thân còn có thể kiên trì bao lâu, nếu cứ tiếp tục trì hoãn thì không biết hai người còn có thể ra khỏi cánh rừng này hay không, chỉ hy vọng nàng có thể nhanh một chút.

"Ăn cái này." Bất quá trong chốc lát, thanh âm nàng lại lần nữa truyền đến, Quân Lăng Duệ tròn mắt nhìn nhánh cây toàn thân xanh biếc kia.

Thấy mất hấn lộ vẻ hồ nghi, Thanh Nguyệt cho rằng hấn ghét bỏ, vì thế trực tiếp nhét thảo dược vào trong miệng của hấn, khẩu khí bất thiện nói: "Có thể hạ nhiệt, không muốn chết thì ăn."

Nàng đương nhiên biết đám hoàng tử hoàng tôn ăn thức ăn có bao nhiêu bất bẻ, nhưng hiện tại là thời điểm bất bẻ à?

Quân Lăng Duệ nghe vậy thì mày nhăn nhủ lì, mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm nàng, miệng giật giật dùng sức nhai.

Không biết sao, nhìn bộ dáng hấn hung hăng nhắm nuốt, Thanh Nguyệt có chút sồn tóc gáy, luôn cảm thấy giống như ngay sau đó hấn lập tức phải cắn mình một ngụm.

Quân Lăng Duệ nhìn bộ dáng phòng bị của nàng, mắt đen không khỏi giật giật, thật lâu sau, chậm rãi nuốt xuống một cách khó khăn, bình ra một câu làm

người trọn mắt há hốc mồm nói.

“Cho dù là lừa ta thì lúc đưa thảo dược cũng nên ôn nhu một chút chứ.”

Thanh Nguyệt nháy mắt trọn mắt há hốc mồm, hần đã giống như không có việc gì đi về phía trước, tựa như đó vốn không phải lời hần nói.

Quái nhân!

Thanh Nguyệt gạt đầu một cái rồi chậm rãi đi theo, nhìn chăm chăm bóng dáng của hần đầy hồ nghi.

Theo tin tức, Duệ Vương là một người hiếm khi nói cười, sát phạt quyết đoán, lần đầu tiên gặp mặt cũng đã chứng minh những lời này là thật, nhưng cái nam nhân tùy tính trước mặt này thấy thế nào cũng không giống trong tin tức a!

Hai người nhanh chóng đi qua rừng cây, thường thường dừng lại quan sát địa hình, thương lượng một chút nên đi phương hướng nào, ngược lại cũng coi như ăn ý. Lại không biết, kinh thành bởi vì bọn họ mất tích, không, hần là bởi vì Quân Lăng Duệ mất tích mà một mảnh không khí tiêu điều.

Một đêm kia, trong kinh thành phát sinh ba chuyện lớn, Duệ Vương bị tập kích không rõ tung tích, Hầu phủ bị trộm kim khố, đại tiểu thư phủ Thừa tướng mất tích.

Bởi vì đương kim hoàng thượng hạ lệnh lục soát thành, nghiêm cấm bất kì kẻ nào ra vào kinh thành, này đây toàn bộ kinh thành đều vô cùng tiêu điều, ngoại trừ ngẫu nhiên quân đội hành tẩu, trên đường cái cũng không có mấy người, ngẫu nhiên có người gặp nhau đàm luận, cũng phần lớn đưa ánh mắt đến trên người Duệ Vương, Hầu phủ bị trộm cùng đại tiểu thư tướng phủ mất tích lại không người hỏi thăm.

Lúc này đây, người Hầu phủ bị trộm kim khố vì không thể truy ra mà nổi giận trong phủ, phủ Thừa tướng cũng bởi vì không còn cách nào nên phái người tìm kiếm đại tiểu thư mà gà bay chó sủa.

Lúc mặt trời lặn, ánh chiều tà hoàng hôn nhẹ nhàng chiếu xuống đường cái, vài chiếc lá rụng không tiếng động phiêu diêu bay qua.

Trên đường cái, tiếng vó ngựa lẻ loi lộc cộc từ nơi xa truyền đến, gã sai vặt tướng phủ mê mang mở hai mắt nhìn ra bên ngoài, hoài nghi là ai lớn mật đến thế, dám cãi lời quân mệnh hành tẩu đường cái.

“Hu.....”

Theo một tiếng quát lớn vang lên, xe ngựa dừng lại trước mặt gã sai vặt, sau đó một nữ tử với thân mình mảnh khảnh bước xuống, dưới ánh sáng mờ lung của buổi hoàng hôn lại nhiều thêm vài phần không chân thật.

Thanh Nguyệt nhử mày nhìn ánh mắt đại ra của gã sai vặt, cất bước đi vào đại môn, quyết định ngày mai phải đòi thủ vệ này, bằng không tướng phủ này cũng quá không an toàn rồi.

Đại tiểu thư?

Cho đến khi xe ngựa rời đi, Thanh Nguyệt đi qua trước mặt hần, gã sai vặt mới phản ứng lại, lập tức khiếp sợ trừng lớn hai mắt, không thể tin được mà dùng sức nheo đôi mắt, lập tức đau đến méo miệng, ngay sau đó tinh thần liền chấn động, cất bước chạy về phía hậu viện.

“Diệp Lạc, chuẩn bị chút nước, ta rửa mặt một chút.”

Trở lại sân, Thanh Nguyệt liền thấy Diệp Lạc biểu tình uể oải ngồi xổm ở cửa bậc thang, ngơ ngẩn nhìn mặt đất không biết suy nghĩ cái gì, lập tức hô một tiếng, liền lập tức đi vào trong phòng nghỉ. Diệp Lạc bị kêu đến ngẩn ra, hoảng hốt nhìn tiểu thư nhà mình vào phòng, sau khi đại ra một lúc lâu mới tỉnh ngộ rằng tiểu thư nhà mình đã trở lại, lập tức vèo một cái liền nhảy vọt vào phòng.

“Tiểu thư người đã trở lại? Hai ngày này người đi chỗ đó? Làm ta sợ muốn chết, người.....” Tiến vào phòng, Diệp Lạc liền ríu rít hô lên, kích động không thể kiềm nén.

“Được được, về sau nói cho em a, hiện tại lấy cho ta ít nước rửa mặt, biết chưa?” Thanh Nguyệt đau đầu đánh gãy lời nàng, hữu khí vô lực nói.

Nàng biết nha đầu này nhất định là có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng hiện tại nàng thật sự rất mệt, không muốn động cũng không muốn nói chuyện.

“A, dạ.” Thấy xiêm y trên người nàng nhăn nhúm bẩn thỉu, đầu tóc lại hỗn độn, Diệp Lạc muốn nói rồi lại thôi, một bước vừa quay đầu lại đi rồi. Diệp Lạc mới vừa đi, Tô Kính Tùng liền tựa như gió tiến vào, mở miệng liền chính là găm lên giận dữ, la lớn đến mức khiến cho Thanh Nguyệt đau đầu.

“Nói, có phải con bỏ trốn cùng ai hay không?”

Tay Thanh Nguyệt đang muốn cởi áo ra thì lập tức cứng đờ, ghen hờn trên trời nhìn phụ thân mình cau mày quắc mắt, có chút há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chuyện Kì Lạ

Nguyệt: "Thật sự xin lỗi mọi người vì đã ngừng edit bộ này lâu như vậy, để mọi người tưởng bộ này bị drop, thật sự xin lỗi! Nay mình sẽ đền bù cho các bạn 3 chương liên tiếp ạ! Mong các bạn tiếp tục ủng hộ truyện!" *Cúi đầu*

Từ khi tỉnh lại, người Tô gia bao giờ cũng luôn sùng ái nàng, khi nào lại lạnh giọng khiến trách nàng như vậy?

“Nói a, có phải hay không?” Đôi mắt với đôi mắt mờ mờ của nữ nhi, tìm Tô Kính Tùng thất lại, nhưng ngữ khí vẫn cường ngạnh như cũ.

“Đương nhiên không phải!” Thanh Nguyệt đột nhiên đứng lên, đầy giận dữ nói: “Phụ thân, con có phải nữ nhi người hay không a? Không thấy con hai ngày mà người không lo lắng con có bị người ta khi dễ hay không, ngược lại người còn hất một chậu nước bẩn lên người con như vậy ư?”

Trải qua hai ngày kinh tâm động phách, nàng đã quá mệt mỏi rồi, vậy mà còn bị người khác chất vấn như thế, cho dù nàng có giỏi nhẫn nhịn đến mấy cũng không chịu được mà nóng máu.

“Vậy... vậy hai ngày này con chạy đi đâu?” Đôi mắt với nữ nhi hùng hổ chất vấn, Tô Kính Tùng không khỏi lùi lại hai bước, khí thế lập tức yếu đi nhiều, nhưng lại cảm thấy dị thường khó thở.

Tại sao nàng vô thanh vô tức biến mất hai ngày mà bây giờ giống như ông mới là người sai?

“Người nên đi hỏi Duệ vương thì hơn, nữ nhi người bị người ta liên lụy, thiếu chút nữa đã chết rồi có biết hay không? Người cư nhiên còn mắng con?” Thanh Nguyệt trừng mắt, nói đúng lý hợp tình.

Vốn dĩ việc này nàng không muốn nói ra, nhưng không cho Tô Kính Tùng một công đạo cũng thật sự không được, huống chi trên đời này không có cây kim nào không có ngày lòi ra khỏi bọc, hôm nay là Quân Lăng Duệ phái xe ngựa đưa nàng về, chuyện này sớm muộn gì cũng bị người khác biết, còn không bằng nàng nói ra trước.

“Duệ vương?” Tô Kính Tùng sững sờ, tiếp theo không dám tin hỏi lại: “Con bỏ trốn với Duệ vương?”

Nữ nhi của ông khi nào thì lợi hại như vậy? Ngay cả Duệ vương cũng có thể thông đồng? Bất quá khi nhìn Thanh Nguyệt đang hung hăng trừng mắt, lập tức biết là mình nghĩ sai rồi, vội vàng theo bản năng ngậm miệng lại.

“Người nghe ai nói là con bỏ trốn với người khác? Sao người dám khẳng định là con bỏ trốn chứ không phải bị bắt đi?” Hiện tại Thanh Nguyệt mới nhớ tới vấn đề này, lẽ ra nàng chỉ mất tích thôi, vì sao Tô Kính Tùng lại nghĩ là bỏ trốn? Chuyện này có chút quái lạ.

“Bạch Dật Hiền bảo là chính miệng Lưu tiểu hầu gia nói, mọi gia đình của hắn đều tận mắt thấy con và một người nam nhân vừa nói vừa cười rồi đi, chẳng lẽ không phải như vậy?” Tô Kính Tùng lúc này cũng bình tĩnh lại, tức khắc nhớ tới đủ điểm đáng ngờ trong đó.

Lúc biết nữ nhi mất tích, lòng ông nóng như lửa đốt, mà cùng lúc đó Bạch Dật Hiền không hiểu sao lại vọt tới tướng phủ, mắng Tô Thanh Nguyệt không biết giữ đạo hạnh, muốn từ hôn. Vừa nghe có người bôi nhọ nữ nhi bỏ trốn với người khác, đương nhiên là ông giận tím mặt. Nhưng do Bạch Dật Hiền nói có nhân chứng nên không thể không tin theo, hơn nữa trước đó vài ngày tính tình Thanh Nguyệt đột nhiên đại biến, tuyên bố muốn từ hôn, trong lòng không khỏi liên nghiêng về phía khả năng bỏ trốn. Nếu không phải có người yêu khác, nàng sao có thể lại đột nhiên thông suốt muốn từ hôn?

Nhưng nghĩ đến chuyện nữ nhi bỏ trốn với người khác, lửa giận của ông lại càng lớn. Ngày thường ông thương nàng như vậy, chỉ cần nàng nói có ý trung nhân, ông sao có thể không đồng ý mà lại làm ra chuyện bỏ trốn mất mát như vậy? Tuy rằng ông không quan tâm lắm đến thể diện của tướng phủ, nhưng chuyện như vậy người ngoài tuyệt đối sẽ không nói lời hay ho gì.

“Lưu tiểu hầu gia? Lưu Thiên Tứ?” Nghe đến đó, Thanh Nguyệt nhin không được hỏi.

“Đúng vậy.”

Thấy Tô Kính Tùng gật đầu, Thanh Nguyệt lập tức tựa như nghĩ đến thứ gì đó, cau mày.

“Con. Thật không phải bỏ trốn với người khác?” Thấy nàng không nói nữa, Tô Kính Tùng không nhịn được hỏi lại thật cẩn thận.

“Nếu con bỏ trốn thật thì còn quay về làm gì? Nếu người không tin thì cứ đi hỏi Duệ vương, con thật sự bị bắt đi!” Thấy hắn vẫn không tin, Thanh Nguyệt bất đắc dĩ nổi máu, đơn giản ném vấn đề này cho Quân Lăng Duệ, dù sao mọi chuyện cũng do hắn gây nên, đương nhiên nên để hắn giải quyết.

“Vậy. vậy con cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Tô Kính Tùng còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn đến ánh mắt mệt mỏi của nữ nhi thì dừng lại, đau lòng dặn dò nàng một tiếng rồi vội vàng rời đi.

Thanh Nguyệt vừa rửa mặt vừa suy nghĩ về chuyện này, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Chuyện ngày đó xảy ra vào buổi tối, độc của Lưu Thiên Tứ vẫn chưa giải, cho dù hắn giải được độc thì thương thế trên người cũng không phải một chút là có thể khỏi, sao lại rảnh rỗi tìm nàng như vậy? Còn nữa, cho dù có xuất hiện lời đồn thì làm thế nào mà Bạch Dật Hiền lại biết tin tức nhanh như vậy? Nàng vừa mới xảy ra chuyện mà hắn đã lập tức

có phản ứng rồi?

Thanh Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu nên trước khi ngủ đã truyền lại tin tức cho Phong Vũ Lâu, đề Phan Lỗi đi tra chuyện này, sau đó mới ngã đầu ngủ.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy nhập vào người Tô Thanh Nguyệt là một chuyện rất xui xẻo, ra cửa không phải vô duyên vô cớ bị đuổi giết thì chính là bị người khác vây truy chặn đường, không thì vô duyên vô cớ bị bôi nhọ, cũng không biết kiếp trước nàng đã làm chuyện gì trái với lương tâm mới có thể khiến cho ông trời chơi nàng như vậy!

Duệ vương phủ.

Dược khí tràn ngập căn phòng, Quân Lăng Duệ lắng lặng tựa vào giường, sắc mặt rõ ràng tốt lên rất nhiều so với lúc trên vách núi, bên cạnh là đại phu đang cẩn thận bôi thuốc trị thương lên lưng hắn.

“Vương gia, Tả tướng cầu kiến.” — Quân gia vội vàng đi vào thông cáo

Quân Lăng Duệ nghe thế thì chậm rãi mở đôi mắt đen ra, trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Mời ông ấy vào đi.”

“Vâng.”

Quân gia đáp rồi lui ra ngoài, Quân Lăng Duệ bảo đại phu đỡ mình dậy, khoác thêm áo che đi vết thương dữ tợn trên lưng mới ra khỏi phòng.

Ngay khi Tô Kính Tùng nhìn đến Quân Lăng Duệ đang ngồi ngay ngắn ở chính sảnh thì không khỏi cả kinh, một bộ quần áo tùy ý khoác trên vai, tuy rằng không thể giảm nửa điểm phong thái của hắn, nhưng khuôn mặt chỉ có nửa phần huyết sắc kia, hô hấp nhanh hơn bình thường kia, rõ ràng là biểu hiện của việc bị thương.

Tin tức Duệ vương mất tích do bị tập kích đã truyền khắp kinh thành, hôm nay ông tới đây cũng là mang tâm lý may mắn, tuy rằng ông có vài phần tin tưởng lời của Thanh Nguyệt nhưng Duệ vương không phải người bình thường, ông thật sự rất khó có thể tin rằng nhân vật như thế sẽ gây liên lụy cho nữ nhi. Nhưng hôm nay nhìn hắn như vậy, vài phần nghi ngờ trong lòng ông lập tức tan thành mây khói.

Thanh Nguyệt ngủ một giấc đến khi trời đen kịt, nếu không phải đôi đến mức chịu không nổi, nàng thật sự không muốn tỉnh lại.

“Tiểu thư, người ăn chậm một chút!” Nhìn Thanh Nguyệt ăn ngấu ngiến, Diệp Lạc vừa chia thức ăn cho nàng vừa lên tiếng nhắc nhở, mà Diệp Hồng ở bên cạnh thì chạy nhanh bưng một chén canh qua, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng hối hận. Thanh Nguyệt cũng mặc kệ những cái đó, uống một ngụm canh rồi tiếp tục chiến đấu hăng hái với đồ ăn trên bàn, bộ dáng gió cuốn mây tan làm hai nha đầu nhìn mà chua xót, này là bao lâu không được ăn mới có thể đói thành như vậy a!

Thanh Nguyệt ăn cho đến khi no căng phồng cả bụng mới cảm thấy mỹ mãn buông đũa xuống, lười nhác dựa vào lưng ghế nhìn hơn phân nửa đồ ăn trên bàn đã bị tiêu diệt.

Thật đúng là heo mà! Nhiều đây nếu là bình thường cũng đủ để nàng ăn một ngày.

“Lạc nha đầu, mau gọi tiểu thư.....” Đang lúc nàng cảm khái lượng cơm đã ăn thì quân gia vội vã chạy vào gọi Diệp Lạc, thấy Thanh Nguyệt lười nhác ngồi ở đằng kia, lập tức sửa lại mệnh.

“Tiểu thư, Bạch gia dẫn theo rất nhiều người tới, nói là muốn từ hôn, còn nói muốn lấy sính lễ lại, mà lão gia và các thiếu gia lại vừa lúc không ở trong phủ, người xem.....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chửi Bậy

"Bọn họ đi đâu vậy?" Thanh Nguyệt đầu đầu hỏi, nàng vẫn còn muốn ngủ tiếp, vậy mà lại xảy ra nhiều chuyện thế này.

"Hôm nay Ngũ công tử trở về, cho nên sáng sớm tướng gia cùng mấy vị thiếu gia đã ra ngoài thành hết rồi."

Tô Cẩm Diễm?

Thanh Nguyệt lấy tay vỗ đầu một phát, từ khi tỉnh lại, nàng chưa được thấy qua vị tiểu ca phú khả địch quốc trong truyền thuyết kia, nghe nói vị tiểu ca này tuần tú lịch sự, là người ôn tồn lễ độ, đứng đầu trong Tam công tử của Quang Phóng quốc.

"Tiểu thư, người xem Bạch công tử nơi đó....." Thấy nàng thật lâu sau không nói gì, quân gia nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

"Nếu cha đã không ở đây thì người cứ việc tống cổ hắn đi đi, một nữ tử như ta không thích hợp để tiếp khách nam." Thanh Nguyệt phục hồi lại tinh thần, hướng hắn vẫy vẫy tay cho có lệ.

Nàng và Bạch Dật Hiền thực sự không có gì để nói, chuyện từ hôn này Tô Kính Tùng đã có chủ trương, nàng cũng không muốn phá hỏng.

"Ách....." Khóe miệng Quán gia không nhịn được mà gằn gặt, tính tình kiêu ngạo ương ngạnh này của tiểu thư từ khi nào lại để ý đến thế tục lễ giáo này?

"Như thế nào? Có vấn đề?" Thanh Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn quán gia đang đứng bất động nơi đó.

"Không, đương nhiên không có vấn đề." Quán gia bị nàng nhìn đến nổi nháy dưng, vội vàng khom người với nàng rồi lui ra ngoài.

Híp mắt nhìn bóng dáng quán gia nhanh chóng chạy trốn, Thanh Nguyệt yên lặng một lúc lâu, lúc này mới ngáp một cái chuẩn bị đi ngủ, nhưng mới vừa vào trong phòng đã nhìn thấy một con chuột nhỏ trắng trợn táo bạo nằm trên giường nàng, thấy nàng tới thì lập tức dùng hai chi sau đứng thẳng người, lộ ra cuộn giấy được buộc trên bụng.

Thanh Nguyệt nhìn cảnh này mà buồn cười, duỗi tay ra lấy cuộn giấy, sau đó lấy ngón tay xoa mạnh đầu chuột nhỏ, chọc cho nó nghe răng nhếch miệng "chít chít" kháng nghị vài tiếng rồi chạy đi.

Thì ra là thế này.

Thanh Nguyệt nhìn chữ viết trên tờ giấy, lạnh lùng cong môi, để lửa đốt cháy tờ giấy, nằm lên giường bắt đầu ngủ.

Xem ra nàng phải mau chóng giải quyết chuyện này một chút, bằng không nhiều mớ phiền phức bên người như vậy, đến bao giờ mới có thể an tâm làm chuyện của mình?

"Tô Thanh Nguyệt, người đi ra cho ta!"

"Bạch công tử, ngài vẫn nên về trước đi, ngài thế này không phải đang làm khó lão nô hay sao?"

"Cút, đến lượt người nói chuyện à? Tô Thanh Nguyệt, có nghe hay không, người đi ra cho ta!"

Thanh Nguyệt vừa mới nhắm mắt lại, trong sân liền truyền đến thanh âm ồn ào, nghe vậy nàng không khỏi nhú mày, trợn mắt liền thấy Diệp Hồng vội vàng đi đến.

"Tiểu thư, là Bạch công tử." Diệp Hồng đi tới cạnh giường, nhẹ giọng nói.

"Đánh hắn đi!" Thanh Nguyệt không kiên nhẫn nói câu, sau đó quay sang một bên không thèm để ý nữa. Nam nhân này âm thầm tính kế nàng không nói, cư nhiên còn dám chạy tới cửa, thật sự cho rằng nàng dễ chọc à?

Diệp Hồng nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, tiện đà quay đầu lại, lấy cây gậy gỗ đặt trên cửa sổ rồi đi ra ngoài.

Bạch Dật Hiền rống giận vọt vào sân, đang muốn mở cửa thì thiếu chút nữa đụng phải Diệp Hồng, không đợi hắn phản ứng, tay Diệp Hồng đã giương lên, lập tức hung hăng đánh một gậy lên người hắn.

"A....." Bạch Dật Hiền vội lui lại vài bước, cánh tay che lại chỗ bị đánh đau, không dám tin nhìn nữ nhân vừa đi ra, hét lớn: "Tiện nhân, người dám đánh ta? Người có biết ta là ai hay không?"

"Mặc kệ người là ai, tiểu thư có lệnh, đánh đuổi ra ngoài." Diệp Hồng lạnh lùng nói, lại hung hăng đánh thêm một gậy.

Lần này tiểu thư mất tích, nàng một chút cũng không phát hiện đã là không làm tròn trách nhiệm lắm rồi, trong lòng bị đè nén, nếu ngay cả chuyện đánh người như thế mà cũng làm không tốt, vậy nàng chỉ có thể trực tiếp nghỉ việc.

Bạch Dật Hiền chỉ là thư sinh, đương nhiên không thắng nổi người biết võ như Diệp Hồng, lập tức bị đánh đến nổi kêu thảm thiết không ngừng, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy mà rời đi, vì thế lại lần nữa hét lên.

"Tô Thanh Nguyệt, người đừng cho là ta sẽ khuất phục dưới dâm uy của người, chuyện lui hôn này ta đã định rồi."

"Người nếu đã dám bỏ trốn cùng dã nam nhân thì còn trở về làm gì?."

"Người tiện nhân này tránh trong phòng thì có bản lĩnh gì? Có ngon thì ra ngoài, người dâm oa đang phụ đáng chết này, sớm nên cho vào chuồng heo mới đúng, cư nhiên còn mặt mũi tồn tại!"

Lần này Bạch Dật Hiền làm bất cứ giá nào, không màng phong độ chửi ầm lên, dù sao chuyện nàng bỏ trốn với người khác đã bị truyền khắp nơi, hôm nay bị đánh thảm ở đây một chút mới có thể khiến cho mọi người trong kinh thành biết phủ Thừa tướng ý thế hiếp người, đến lúc đó, mặt mặt cũng chỉ là phủ Thừa tướng, còn hắn nhiều nhất cũng chỉ là người bị hại, đến lúc đó xem phủ hắn còn đứng chân trong kinh thành thế nào.

Diệp Hồng bị ô ngôn uế ngữ của hắn khiến cho phần nộ, căm rắng, xuống tay mỗi lần đều ác hơn, mỗi một gây đều dốc hết sức lực, nhưng Bạch Dật Hiền lại giống như đang liều mạng, tuy rằng kêu thảm thiết không ngừng, nhưng tiếng mắng lại càng thêm lớn.

Hắn biết, cơ hội chỉ có một, nếu lúc này không lui hôn được thì về sau cũng đừng nghĩ đến.

Nghe âm thanh bên ngoài càng ngày càng khó nghe, Thanh Nguyệt không kiên nhẫn lập tức đứng dậy, hùng hổ xông ra ngoài.

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ rằng hôm nay Bạch Dật Hiền lại hoàn toàn không màng đến thể diện mà mắng chửi, hơn nữa mỗi một câu đều là chửi bới thanh danh nàng, đưa bản thân lên vị trí người bị hại, chiều này không thể nói là không độc được, đây quả thực là đang ép người chết a.

Mặc dù nàng không quan tâm đến thanh danh của mình, nhưng nàng vẫn còn muốn tiếp tục sống ở đây, nếu cứ để mặc hắn chửi bới như vậy, về sau phải ra cửa thế nào nữa?

"Ô Thanh Nguyệt, ngươi dơ bẩn....."

"Ngươi dám nói thêm câu nữa?!"

Bạch Dật Hiền mắng sướng cả miệng, đột nhiên trước mắt chợt lóe tia hàn quang, trên cổ lập tức thêm một thanh kiếm lạnh lẽo, hắn chậm rãi giương mắt liền nhìn thấy vẻ mặt sát khí của Thanh Nguyệt.

"Thế nào? Ngươi thẹn quá hóa giận sao?" Nhìn mũi kiếm phát ra hàn quang lấp lánh kia, Bạch Dật Hiền không khỏi lạnh run, ngửa đầu cười lạnh, hoàn toàn là đáng về điếc không sợ súng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ai Cũng Có Thể Làm Chồng Ta? Bằng Chứng?

"Sai, ta chỉ là không thích bị người khác bôi nhọ mà thôi. Bạch Dật Hiền, lá gan của ngươi thật ra cũng lớn chứ không phải vừa, cư nhiên còn dám chạy vào trong viện của ta?" Thanh Nguyệt đưa mũi kiếm tới trước ngực hắn, lạnh giọng nói: "Ngươi cho rằng đây là nơi nào?"

"Tiểu thư, không được, không được a!" Quân gia vừa thấy tình thế này thì sợ tới mức ứa mồ hôi lạnh, vội vàng vọt lên, run rẩy khuyên.

"Cút!" Thanh Nguyệt không nghĩ rằng quân gia lại xông lên ngay lúc này, lập tức trừng mắt, hướng về phía hắn gầm lên giận dữ, ánh mắt đờ đờ sát khí kia khiến quân gia sợ tới mức thân thể cứng đờ, không dám tiến lên nửa bước.

Không phải hắn chưa từng thấy đại tiểu thư tức giận, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy đáng sợ như vậy, ánh mắt kia giống như muốn giết người, làm người ta không rét mà run.

"Ô Thanh Nguyệt, ngươi như bây giờ còn dám nói không phải thẹn quá hóa giận?" Bạch Dật Hiền lạnh giọng hừ hừ, lòng còn sợ hãi nhìn mũi kiếm trước ngực, rồi lại nhớ tới cái gì đó, ưỡn thẳng lưng, khinh thường nói: "Ngươi ngoại trừ đánh nhau là thì còn làm được cái gì? Trong kinh thành này ai chẳng biết mấy hôm trước ngươi bỏ trốn với nam nhân? Còn không biết xấu hổ nói ta bôi nhọ ngươi?"

"Ngươi có dám đảm bảo những lời này toàn bộ đều là thật sự, không có nửa câu giả dối?" Thanh Nguyệt không nghĩ rằng hắn sẽ đột nhiên ưỡn ngực, hơi ngạc nhiên.

Nhớ rõ lần trước lúc hạ sính lễ, kiếm nàng vừa ra vỏ là hắn thiếu chút nữa đã bị dọa nằm sấp xuống rồi, hôm nay sao lại không sợ?

"Ta đường đường là quân tử, đương nhiên sẽ không có nửa câu hư ngôn." Bạch Dật Hiền ngẩng cổ, thề son sắt.

"Tốt." Thanh Nguyệt chờ chính là những lời này, lợi kiếm đột nhiên chọc về phía trước một phát, hùng hổ dọa người hỏi: "Vậy ngươi có dám thề, nếu những lời đồn đó có nửa câu giả dối thì Bạch gia ngươi sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không được chết từ tế, vĩnh viễn luân hồi thành súc vật hay không?"

"Ngươi....." Bị chọc cho ngực đau xót, Bạch Dật Hiền còn chưa kịp kinh sợ đã bị lời nói kế tiếp của Thanh Nguyệt làm á khẩu không trả lời được, sắc mặt trắng bệch.

Những lời này cũng quá ác độc đi!

"Ngươi không phải quân tử sao? Thề đi chứ? Hay là trong lòng ngươi có quỷ, sợ?" Thấy sắc mặt hắn nháy mắt đã thay đổi, Thanh Nguyệt keng một tiếng thu hồi kiếm, hừ lạnh: "Bạch Dật Hiền, ngươi muốn từ hôn thì làm ơn giống như nam nhân đường đường chính chính mà từ, dùng loại thủ đoạn tiện này, thật sự đúng là tên trơ trẽn."

"Ngươi đừng có mà ngụy biện!" Bạch Dật Hiền gắt gao trừng mắt nhìn nữ nhân này, hận không thể bầm thây vạn đoạn nàng, khuôn mặt lại càng lúc xanh

lúc trắng.

Lời nói của nàng không lưu tình chút nào, ánh mắt càng làm cả người hắn không được tự nhiên, hẳn chính là tài tử nổi danh kinh thành, mà nàng chẳng qua chỉ kẻ kiêu ngạo ương ngạnh, nổi tiếng là ác nữ, có tư cách gì dám nói hắn như vậy?

"Có phải ngại biện hay không trong lòng ngươi tự rõ, ta cũng vậy." Thanh Nguyệt nhàn nhạt trả lời: "Bạch Dật Hiên, đừng tưởng rằng ta đang ăn vạ ngươi, nói thật, chỉ bằng những hành động của ngươi cũng đã khiến ta thật sự khinh thường."

"Ngươi....." Nàng châm chọc mỉa mai thật sự quá mức chói tai, Bạch Dật Hiên khi nào thì bị người khác coi khinh như vậy, lập tức vừa muốn tức giận lại đột nhiên dừng lại, cười lạnh nói: "Ngươi đừng có mà giả bộ thanh cao ở đây, bất quá chỉ là tiện nhân ai cũng có thể làm chồng, thân mình này cũng không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi. Ta khinh!"

Thanh Nguyệt nghe đến đó, trong lòng đột nhiên nảy lên lửa giận nghi ngút, nàng bước tới gần hắn, lạnh giọng quát: "Ta ngủ với rất nhiều người? Ai có bằng chứng? Hôm nay nếu ngươi không cho ta một công đạo, cho dù có kiện lên Kim Loan điện ta cũng muốn Bạch gia ngươi phải trả đại giá!"

Tuy rằng nàng không phải Tô Thanh Nguyệt chân chính nhưng cũng không chấp nhận được việc người khác vũ nhục nàng như vậy, hôm nay nàng cũng coi như đã thấy rõ, nam nhân này thuộc kiểu chó gặp ai cũng cắn, một khi đã như vậy cũng đừng trách nàng không lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nhân Chứng

Kiện lên Kim Loan điện?

Bạch Dật Hiên cả kinh, khiếp sợ trừng mắt nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Thanh Nguyệt, trong lòng nhảy dựng.

Hắn chỉ muốn thôi phỏng chuyện này lên để có thể từ hôn chứ cũng không muốn "thôi" chuyện này đến tận Kim Loan điện, như vậy cho dù hắn có lý, thanh danh cũng sẽ không còn để nghe.

"Ngươi dám....." Bạch Dật Hiên không đủ tự tin vừa mới mở miệng, đã bị hành động đột nhiên đưa kiếm lên của Thanh Nguyệt đánh gãy.

"Ta có gì không dám? Ngươi dám tùy ý chửi bới thanh danh ta, chẳng lẽ ta không thể vì bản thân mình lấy lại công đạo? Hay là ngươi chột dạ không dám tiến cung?" Thanh Nguyệt chậm rãi thu hồi kiếm, vẻ mặt khinh thường nhìn hắn.

Cái gì mà dòng dõi thư hương, cái gì mà quân tử khiêm nhường? Trong mắt nàng tất cả đều chỉ là cái rắm.

"Ai sợ tiến cung? Ngươi sợ thì có!" Bạch Dật Hiên hừ trương thanh thế gào thét, tim đập thình thịch.

Sợ? Không sai, hắn đang sợ, nhưng sao hắn có thể thừa nhận được!

Hoàng cung, đương nhiên hắn không thể vào, trước đó vài ngày hắn nghe Túc Vương nói, tiệc mừng thọ lần trước Hoàng Thượng có ý phạt hắn, cho nên chuyện hắn muốn tiến cử vào Ngọc thư viện lần trước mới chậm chạp không thông báo, nếu "thôi" lên tới đó, vậy chẳng phải hắn còn không có cơ hội xuất hiện hay sao?

"Ngươi không sợ là được, Diệp Hồng, dẫn theo Bạch công tử, chúng ta lên cung cáo — ngự — trạng." Nhìn Bạch Dật Hiên, ánh mắt Thanh Nguyệt càng thêm lạnh lẽo, phản phất Diệp Hồng một tiếng rồi cất bước ra ngoài viện.

Nàng đương nhiên nhìn ra Bạch Dật Hiên không cam lòng, xem ra, cho dù hôm nay có thể đuổi hắn đi, ngày sau nam nhân này cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lần này nếu không thể lột da hắn thì nàng quả thực là đã sống uống phí một đời.

Diệp Hồng vốn còn rất tức giận, đặc biệt là khi nghe Bạch Dật Hiên dùng những lời ô ngôn uế ngữ đó bôi nhọ tiểu thư nhà mình thì lại càng giận không thể át, hiện tại thấy nàng phản phất, lập tức đáp ứng một tiếng rồi kéo Bạch Dật Hiên đi.

"Tiện tì, bỏ bàn tay dơ bẩn của ngươi ra, không được chạm vào ta!"

Bạch Dật Hiên không nghĩ rằng nữ nhân này thật sự dám làm như vậy, rống giận xuống tay muốn tránh khỏi Diệp Hồng, nhưng bất đắc dĩ hắn chỉ là tên thư sinh tay trái gà không chặt, mà Diệp Hồng tuy là nữ tử nhưng lại là người biết võ, hơn nữa, nàng vốn muốn giáo huấn tên nam nhân này, cho nên khi Bạch Dật Hiên muốn tránh thoát, tay nàng lập tức buông lỏng, nhân tiện còn hung hăng đẩy hắn một cái, Bạch Dật Hiên lập tức lao đảo lui ra phía sau vài bước rồi chật vật ngã xuống đất. Cái này còn chưa tính, ngay khi hắn mới vừa ngã xuống, còn chưa kịp phản ứng gì thì cổ áo bỗng nhiên bị Diệp Hồng xách lên, không chút khách khí lôi về phía trước. Ánh mắt khinh thường ấy làm lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có chút hối hận bản thân mình chỉ là một

thư sinh, bằng không sao lại chịu phải khuất nhục thế này.

Quản gia không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ trở thành như vậy, biết vậy vừa rồi hẳn nên liệu mạng ngăn Bạch Dật Hiền lại chứ không nên cố ý để hắn vào được đến đây, nhưng hiện tại hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Dật Hiền bị Diệp Hồng lôi kéo một cái rồi đuổi theo Thanh Nguyệt.

“Đại tiểu thư, người ngàn vạn lần không thể xúc động a, việc này nên chờ lão gia trở về rồi tính sau.”

Thanh Nguyệt nhàn nhạt liếc mắt nhìn vẻ mặt lo lắng của quản gia, không hề để ý tới hắn mà đi thẳng về phía trước. Nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện này, nàng thật đúng là không biết hắn có tâm tư khác, một lần lại một lần giúp đỡ người ngoài, cho rằng nàng là đồ ngọc không nhìn ra sao?

Nếu sợ xảy ra chuyện, đáng nhẽ ra vừa rồi hẳn nên ngăn Bạch Dật Hiền ở bên ngoài, nàng không cho rằng mấy hộ vệ ở tướng phủ đều ăn chay, ngay cả một tên thư sinh cũng không ngăn được. Nếu quả thật là như vậy thì Tô Cẩm Sơn đã sớm để những người đó cuốn gói rút đi, sao còn có thể ở lại đây làm việc? Quản gia bị cái nhìn lạnh lùng của nàng làm cho dựng tóc gáy, không dám cản đường nàng đi, chỉ có thể theo sát bên cạnh nàng lái nhái không ngừng, mồ hôi tuôn đầy trán.

“Đại tiểu thư, về sau người còn gả đến Bạch gia nữa, việc này nên suy nghĩ lại a.”

“Người không màng đến thanh danh của mình thì cũng nên suy nghĩ cho thanh danh tướng phủ a.”

“Đại tiểu thư.....”

“Câm miệng!” Bên tai không ngừng nghe lái nhái làm Thanh Nguyệt không thể nhịn được nữa, giận dữ mắng, dẫn tới việc mấy nô bộc tò mò dừng bước nhìn lại.

“Tiểu thư bớt giận, lão nô cũng là suy nghĩ cho người a, việc này vẫn nên chờ tướng gia trở về rồi nói sau.” Quản gia biết hôm nay mình đã chọc giận nàng, nhưng cũng chỉ có thể căng da đầu tiếp tục khuyên can.

Trong suy nghĩ của hắn, nữ tử vốn nên một lòng một dạ đến già, hiện giờ hôn sự vẫn chưa lui thì nàng chính là người Bạch gia, làm gì có nữ tử nào lại đi kiện tướng công tương lai của mình? Hắn làm như vậy cũng là vì tốt cho nàng, tốt cho toàn bộ tướng phủ, đây là chưa tính đến người khác.

“Lão nô? Ngươi còn biết mình chỉ là nô tài hay sao?” Thanh Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “nô tài”.

“Lão nô..... Tự nhiên biết rõ thân phận của mình.” Quản gia vừa nghe thấy lời này, sắc mặt trở nên thập phần khó coi.

“Tốt.” Thấy ngữ khí hắn không cam nguyện, Thanh Nguyệt không khỏi nhướn mày, tiếp tục nói: “Nếu ngươi đã biết thân phận của mình thì đừng có cản đường ta, chờ tướng gia trở về ngươi liền đem chuyện xảy ra ở đây hôm nay nói không sót một chữ cho tướng gia nghe, nếu ngươi vẫn chưa rõ thân phận của mình thì hiện tại cuốn gói rời khỏi tướng phủ cho ta.”

Quản gia nghe đến đó đột nhiên ngừng đầu muốn nói cái gì, Thanh Nguyệt đã vung tay rồi đi, Diệp Hồng phía sau lập tức kéo Bạch Dật Hiền đuổi theo, mấy nô bộc bên cạnh nhìn cảnh này đến kinh ngạc ngơ ngẩn, một lúc sau mới bị nô bộc đầu tiên phục hồi tinh thần lại gọi một cái, vội vàng khe khẽ bàn tán rồi chạy nhanh đi.

Hết thấy quản gia đều thấy ở trong mắt, hắn lặng lẽ nắm chặt hai tay đang rũ bên người, hung hăng nhìn chằm chằm bóng dáng Thanh Nguyệt đi xa, đáy mắt xẹt qua một tia hàn quang.

Tuy rằng mỗi ngày hắn tự xưng là lão nô nhưng nhiều năm sống trong nhung lụa đã làm hắn quên mất thân phận chính mình, không nghĩ rằng bây giờ lại bị nha đầu này nhắc tới.

Nô tài? Ai lại nguyện ý làm nô tài?

Diệp Lạc vừa từ phòng bếp trở về thì nhìn thấy cảnh này, ngăn người như suy nghĩ gì đó rồi nhìn hắn một cái, lập tức lặng lẽ đuổi theo Thanh Nguyệt từ một hướng khác.

Diệp Lạc vừa đuổi kịp Thanh Nguyệt liền nhỏ giọng nói với nàng chuyện ban nãy, mà Thanh Nguyệt thì sâu xa cười cười không nói gì.

Bạch Dật Hiền hung ác nhìn đôi chủ tớ đang thì thầm kia, lại hung hăng trừng mắt nhìn tỷ nữ đang kéo hắn, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Nếu như để người khác biết hắn bị nữ tử kéo vào cung thì mặt mũi hắn còn biết ném đi đâu nữa, hắn đường đường là nam tử hán, sao có thể bị nữ nhân bắt mà không có sức phản kháng?

Không được, hắn phải mau chóng nghĩ kế thoát thân mới được, cho dù không thoát được cũng không thể để nữ nhân này được lợi.

“Khoan đã, ta không sợ đến Kim Loan điện, nhưng ngươi có dám để ta dẫn theo nhân chứng hay không?” Ngay khi ra khỏi tướng phủ, trong đầu Bạch Dật Hiền chợt lóe lên tia sáng, nôn nóng trong mắt biến mất, thay vào đó chính là kiêu căng ngạo mạn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nhân Chứng (2)

Editor: Chiriki

Beta: Bạch Nguyệt

Nhân chứng?

Thanh Nguyệt dừng bước, nghi hoặc quay đầu lại nhìn hấn, không biết hấn lại đang làm trò quỷ gì.

"Thế nào? Không dám?" Thấy nàng dừng lại, Bạch Dật Hiền cười lạnh, ném Hồng Diệp đến trước mặt nàng, khí thế lại lần nữa kiêu ngạo lên.

"Sao có thể? Ta chỉ tò mò người có thể có nhân chứng gì, đừng đến lúc đó trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo." Thanh Nguyệt nhàn nhạt cười, không bị lời hấn nói ảnh hưởng nửa phần.

"Vậy không cần người lo lắng, nếu không sợ thì nhanh chóng đuổi kịp đi." Nghĩ đến lời nói ngày đó của Lưu Thiên Tứ, trong lòng Bạch Dật Hiền càng là thêm đắc ý, bước chân rõ ràng nhẹ nhàng hơn vừa rồi rất nhiều.

Chỉ cần có Tiểu Hầu gia ở đó, tiền cung hấn còn gì phải sợ? Cho dù Bạch phủ không đủ phân lượng, nhưng thêm Hầu phủ nữa thì sao? Lần này xem nàng ta còn không thân bại danh liệt? Nghĩ đến Bạch phủ, nằm mơ đi!

"Tiểu thư, hấn sẽ không thật sự có nhân chứng chứ?" Bộ dạng kia của Bạch Dật Hiền không ai nhìn nổi, xem đến trong lòng Diệp Lạc bồn chồn, Hồng Diệp đồng dạng cũng nhăn mày lại.

Rốt cuộc hai ngày này tiểu thư làm gì, bọn họ cũng không biết, mà Bạch Dật Hiền người này tuy rằng luôn luôn tự nhận là quân tử, nhưng lại trong ngoài không đồng nhất, cái hấn gọi là nhân chứng, sợ là đã sớm thông đồng sẵn đi?

"Có thì có, như vậy không phải càng tốt sao?" Thanh Nguyệt nhàn nhạt nói, trong lòng như suy tư gì đó.

Người hấn nói là nhân chứng sẽ là ai?

"Như vậy sao được?" Diệp Lạc trừng mắt, nhảy dựng: "Nếu người kia nói lung tung thì làm sao bây giờ? Thanh danh của người có thể bị hủy mất."

"Thật sự không giả được, không giả thật được, nếu hấn có nhân chứng, ta liền có biện pháp khiến hấn nói thật." Thanh Nguyệt ý vị thâm trường cười, dường như không đặt chuyện này trong lòng.

"Tiểu thư.....".

"Được rồi, trong lòng ta đều có cách, em như vậy....."

Thấy nàng còn không tin không phải cười, Diệp Lạc giận đến mức muốn hét lớn một tiếng, vừa định nói gì lại bị Thanh Nguyệt cắt đứt, tiến đến bên tai nàng thầm thì.

"Này, thật sự thực hiện như vậy? Hấn nếu là không thấy ta làm sao bây giờ?" Diệp Lạc nghe xong đầy mặt hồ nghi nhìn nhà mình tiểu thư, rất là hoài nghi chủ ý của nàng có hay không thật sự hữu dụng.

"Chỉ cần em làm theo ta nói, bảo đảm hấn sẽ gặp em." Thanh Nguyệt định liệu trước hướng nàng bảo đảm.

"Nhưng....."

"Còn không mau đi."

Diệp Lạc không tin còn muốn nói cái gì, sau khi bị Thanh Nguyệt không vui đe dọa một tiếng liền bủn rủn chạy nhanh đi mất, tuy rằng nàng vẫn hoài nghi như cũ, nhưng... nếu tiểu thư nói như vậy có thể, vậy tin tiểu thư một lần đi.

"Hồng Diệp, em lại đây."

Diệp Lạc đi rồi, Thanh Nguyệt lại gọi Hồng Diệp đến nói thầm bên tai nàng ta, Hồng Diệp gật gật đầu, cuối cùng khiếp sợ trừng lớn mắt, bất quá nàng lại cũng không hỏi gì, chỉ bước nhanh trở về phủ.

Nhìn Hồng Diệp rời đi, Thanh Nguyệt nhẹ nhàng cong khóe môi, nếu lần này các nàng có thể làm tốt chuyện này thì có thể tín nhiệm, như vậy về sau làm việc, nàng cũng không đến mức phải bó tay bó chân.

Bạch Dật Hiền Sớm đã đi thật xa nhìn cảnh này, nhìn không được nhắm mắt lại, tuy rằng hắn không nghe được gì, nhưng nhìn chủ tớ bọn họ thì thầm, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác không tốt, bất quá ngược lại lập tức dứt cảm này ra sau đầu.

Chẳng qua chỉ là nữ nhân chưa trải qua sự đời, có thể có năng lực gì? Lại nói, nàng đến nhân chứng là ai cũng không biết, có thể làm cái gì?

"Haizz, người có đi hay không? Nếu sợ thì nói." Nghĩ đến đây, Bạch Dật Hiền lập tức tức giận hét lên với Thanh Nguyệt.

"Người đã không sợ mất mặt thì ta có gì phải sợ?" Thanh Nguyệt nghe vậy cất giọng cười.

Trên đời này, có một số người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu hắn gặp không chờ nổi muốn đâm đầu vào tường, người có phẩm chất tốt như nàng sao có thể không giúp đỡ?

"Hừ, đến lúc đó xem người còn cười được không." Bạch Dật Hiền không ngờ lúc này nàng còn có thể cười được, lập tức hung hăng phát tay áo rồi đi.

Mà Thanh Nguyệt thì tùy ý đưa tay về phía sau ra dấu, lúc này mới chậm rì rì đi theo.

Không ai thấy, sau khi hai người rời khỏi, một thân ảnh từ góc nào đó chậm rãi đi ra, kinh ngạc chớp chớp mắt, sau đó biến mất tại chỗ.

Trên đường cái, Bạch Dật Hiền buồn bực nhìn nữ nhân bên cạnh đầy mặt thích ý, khuôn mặt tuấn tú càng thêm đen xuống.

Cũng không biết nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì, từ sau khi rời khỏi tướng phủ, nàng ta cứ liên tục đi chậm rì rì, lại còn chạy đến chỗ bán hàng rong mua đồ, nhìn bên này nhìn bên kia, bước chân không nhanh không chậm, giống như đang du ngoạn vậy. Cứ thế này thì biết bao giờ mới đến Hầu phủ? "A, đời người đúng là không nơi nào không gặp lạ, Tô tiểu thư, vừa hay thật khéo."

Tại thời điểm lòng Bạch Dật Hiền tràn đầy phẫn nộ, một âm thanh đầy kinh hi đột nhiên vang lên, cơ hồ là lập tức, hắn thấy Thanh Nguyệt vốn đang thông dong lại đột ngột loạng choạng.

Người kia là ai mà có thể khiến phản ứng nàng ta lớn như vậy?

Bạch Dật Hiền nghi ngờ nhìn theo âm thanh ấy liền thấy một bạch y nam tử cầm cây quạt đi tới chỗ bọn họ, ôn văn nhô nhả tươi cười, tựa như hành vân hành tư, phong độ nhẹ nhàng nói không nên lời.

Hắn?

Bạch Dật Hiền ngăn cả người, ánh mắt không ngừng di chuyển qua lại giữa người tới và Thanh Nguyệt.

Sao nữ nhân này lại quen biết hắn?

Bạch Dật Hiền nhìn mà mờ mịt, Thanh Nguyệt lại là âm thầm cắn răng, không cần nhìn nàng cũng biết người đến là ai, giả vờ kinh hi nhưng kỳ thật giấu giếm sát khí, trừ bỏ Minh Vô Ưu thì không còn ai khác, thật là xui tận tám kiếp, sao lại gặp phải hắn?

"Chưa ăn cơm à, sao đi chậm như vậy." Thanh Nguyệt trong lòng ghen hỏa hết sức, hướng về phía Bạch Dật Hiền rống giận

Bạch Dật Hiền bị nàng hét cho cứng đờ khuôn mặt, khóe miệng không ngừng co giật.

Hắn chậm? Cũng không biết là ai liên tiếp đi đi dừng dừng, chậm chạp y như ốc sên.

"Còn không mau nhanh lên." Thanh Nguyệt giống như đập phải mìn, cũng mặc kệ khuôn mặt của Bạch Dật Hiền ra sao, bước vài bước đến trước mặt hắn, duỗi tay tàn nhẫn túm lấy hắn một cái.

"Người điên rồi!" Bạch Dật Hiền không kịp phòng bị thiếu chút nữa đã bị nàng túm cho ngã sấp mặt, lập tức lửa giận bốc lên trong lòng, mở miệng gầm lên giận dữ.

Thanh Nguyệt cũng là nhất thời dưới tình thế cấp bách mới túm hắn, thấy hắn thiếu chút nữa ngã sấp mặt, trong lòng lập tức thầm xấu hổ, lại không ngờ Bạch Dật Hiền đột nhiên rống lên, chút xấu hổ muốn phản bác trong lòng nàng lập tức tan thành mây khói, thỉnh thoảng giữa hai người xuất hiện một thân ảnh màu trắng, ngay sau đó một gương mặt tràn đầy tươi cười cứ như vậy xuất hiện trước mặt nàng, nhẹ răng cười thập phần thiếu đôn, sau đó khuôn mặt nhanh chóng gục xuống, gương mặt múa vuốt khiển trách Bạch Dật Hiền.

"Hết cái gì mà hét? Hét vào nữ nhân thì còn gì là nam nhân? Có bản lĩnh người đời bốn thiếu gia tới, xem ta xé miệng người không."

Bạch Dật Hiền thỉnh thoảng bị quát lớn khiến cho cứng họng, trong lòng ghen khuất, người này bị đụng chạm cái gì, sao lại đối chọi với hắn? Muốn phản bác nhưng lại cố kỵ thân phận của hắn, chỉ có thể cắn răng nuốt máu nhìn xuống rồi phẫn nộ quay đầu đi.

Thanh Nguyệt khiếp sợ nhìn cảnh này, không khỏi âm thầm hít một hơi, cái gì gọi là kiêu ngạo ương ngạnh, ấy chính là như thế, về điểm này nàng quả thực không đủ kiêu ngạo.

Tuy rằng Bạch Dật Hiền ăn mặt, trong lòng nàng cũng rất thống khoái, bất quá, nàng cũng không cho rằng Minh Vô Ưu là đến giúp nàng, người này ruột

chín khúc mười tám vòng, không chừng đang suy nghĩ cái chủ ý gì trong đầu, lập tức bước chân càng thêm vội vàng, chạy vòng qua Minh Vô Ưu, tốc độ tựa tên bắn kia nhanh như trốn ôn thần.

"A, đừng chạy!" Minh Vô Ưu vừa giáo huấn người xong, đang định nói chuyện lại thấy người ta đã chạy, lập tức liền ồn ào đuổi theo.

"Nàng định đi đâu vậy? Có vẻ như chúng ta đi cùng đường."

"Ta đi thăm bạn, còn nàng?"

"Nếu nàng cũng muốn đi thăm bạn, không bằng ta đưa nàng đi? Dù sao vừa lúc cùng đường."

"Nàng đừng cứ không nói lời nào nha, nam nhân này vừa nhìn đã thấy không phải hạng người tốt, đừng đi cùng hắn, không nghe người ta nói sao, tiểu bạch kiểm không hảo tâm mắt nhĩ, nàng xem mặt hắn trắng như vậy, khẳng định là tên bạch nhân lang....."

Trên đường cái, Thanh Nguyệt làm như không nhìn thấy Minh Vô Ưu, nhưng từng chữ một trong lời nói đều chạy vào lỗ tai, lập tức chỉ có thể ghen cười không ngừng thúc giục Bạch Dật Hiền nhanh lên.

Bạch Dật Hiền lòng tràn đầy dè nén, cảm giác trên đỉnh đầu như có một đám mây đen đang bao phủ, hắn vốn đã chạy thờ hồng học, nhưng nữ nhân đáng chết này còn mặt không đỏ tìm không đập luôn chề hắn quá chậm, vốn cũng đã làm hắn rất nén giận, cố tình bên tai còn có người đang không ngừng chửi bới hắn, tuy rằng lời nói kia không phải nói với hắn, nhưng hắn một không ngốc hai không điếc, sao có thể nghe không ra hắn nói tiểu bạch kiểm là ai?

Nhưng cái này còn chưa tính, khiến hắn phần nộ chính là hắn không thể phản bác, phản kháng, chỉ sợ Bạch phủ bị Thần Côn sơn trang xếp vào sổ đen, hắn muốn khóc cũng không kịp.

Đều là tại tiện nhân này, nếu không phải nàng, sao hắn lại vô duyên vô cớ chịu loại vũ nhục này?

Cũng may, tra tấn này sẽ lập tức kết thúc, kế tiếp xem hắn khiến cho nữ nhân này xấu mặt như thế nào, lần này hắn nhất định phải rửa mối nhục xưa, nếu không thể đánh Tà tướng rút xuống ngựa, cũng phải bôi nhọ cửa tướng phủ, khiến hắn không thể ngẩng đầu trước mặt các quan lại, làm nữ nhân này không chết cũng rút một lớp da.

Bạch Dật Hiền oán hận nghĩ, đem tất cả sai lầm tính hết trên đầu Thanh Nguyệt, hắn cắn răng nhìn đại môn Hầu phủ cao cao đứng lạng cách đó không xa kia, bước chân lại càng nhanh.

Nhưng ai biết, hắn chân trước vừa vào cửa Hầu phủ, một con ngựa đột nhiên từ phía sau vọt tới, hí vang một tiếng rồi dừng trước mặt hắn, mắt ngựa cực lớn kia vừa lúc đối diện hắn, dọa hắn thiếu chút nữa tim nhảy khỏi cổ họng

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Phi Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.